A SIKERSZERZŐ LEGÚJABB REGÉNYE

ELIZABETH ADLER

A Villa Romantica titka

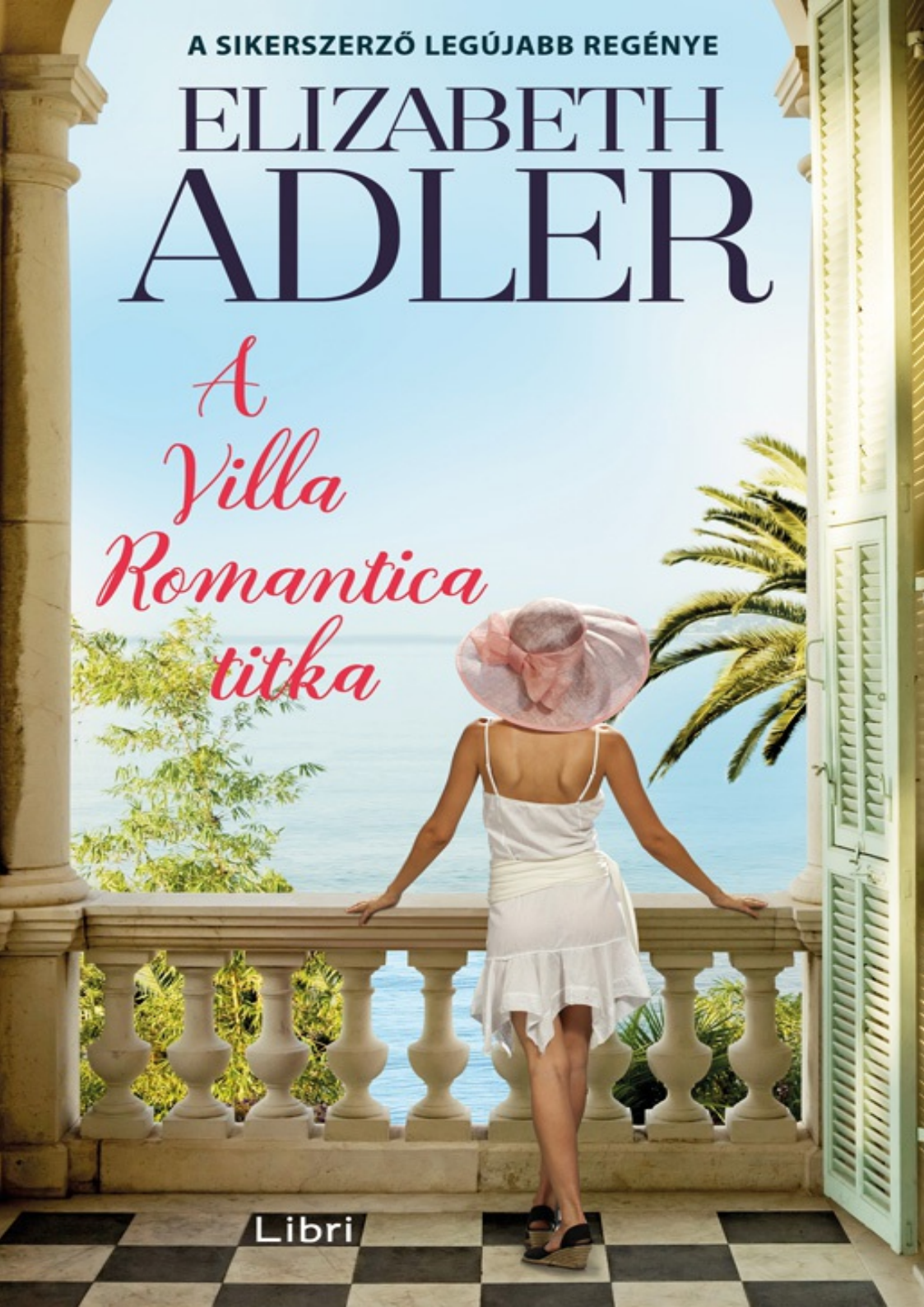

Libri

BORÍTÓSZÖVEG

Amikor a fiatal írónő, Mirabella Matthews Jolly nénikéje rejtélyes körülmények között elhalálozik, a lány egy csapásra egy mesebeli délfrancia udvarház, a Villa Romantica úrnője lesz. A tragédia új kezdetet jelent a lány életében egy olyan vidéken, ahol levendulaillat járja át a levegőt, és a tétlen szemlélődés a mindennapi élet szerves része. Az érzékeket kényeztető szépség mögött azonban megtévesztés és veszedelem lappang.

A házhoz vezető úton Mirabellát különös baleset éri, és ez csak a kezdet. Kiderül, hogy Jolly néni múltja különös titkokat rejt, s amikor ebből a múltból egyik férfi a másik után bukkan fel, Mirabellának el kell döntenie, hogy ki az, akiben valóban megbízhat, és ki az, akinek elbűvölő maszkja mögött kíméletlen gyilkos rejtőzik.

A népszerű írónő új regénye ismét erőteljes női karakterekkel, fényűző környezettel, lebilincselő történetvezetéssel ejti rabul olvasóit.

ELIZABETH
ADLER

A Villa Romantica titka

ELIZABETH
ADLER

A Villa Romantica titka

Libri
Kiadó

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Elizabeth Adler: *The Charmers*
Minotaur Books, New York

Copyright © 2016 by Elizabeth Adler
Borítófotó © Getty Images
Hungarian translation © Hoppán Eszter, 2018

ISBN 978-963-433-457-6

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Olvasószerkesztő Varga Anita
Borítóterv Oláh Gábor
Műszaki szerkesztő Kállai Dávid
Az elektronikus verziót készítette az eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindenekelőtt hálás köszönet Jennifer Enderlinnek, akinél jobb szerkesztőt író nem kívánhat magának. Szerencsés vagyok, hogy ő gondozza a könyvemet. Mindig pontosan tudja, hogyan kell időzíteni, hogy az izgalom a tetőfokára hágjon, és a maximális hatást érjük el, továbbá azt is tudja, mit érdemes enni-inni Dél-Franciaországban.

Köszönet a St. Martin's Minotaur csapatának; ők azok, akiknek kemény és gondos munkával sikerült elérniük, hogy egy könyv „megcsinálása" egyszerűnek tűnjön.

És persze mindent köszönök csodálatos ügynökömnek, Anne Sibbaldnak a Janklow, Nesbitt & Associatestől, aki nélkül nem jelenhetett volna meg a harmincadik könyvem, illetve a könyveim több mint harminc nyelven világszerte. Egyszerűen szólva ő a legjobb, és amikor nem cselekményvezetésről, akkor „cicákról" beszélgetünk, az övéiről és az enyémről, akik jól elszórakoztatnak minket, nem szólva arról, amikor üldözzük őket, mert unalmukban a polcokon lévő dísztárgyak között garázdálkodnak.

Végül, de nem utolsósorban köszönöm férjemnek, Richard Adlernek, akivel oly régóta vagyunk együtt, hogy már nem is számoljuk az éveket, és „aki nélkül"... Többet nem is kell mondanom. Ellenőriz minden szót, amit leírtam, vitatkozik a cselekmény ívéről, újragépeli az egészet, és

pezsgőt tölt, amikor kiürül a poharam. Hát kell ennél több?

Néhány hónappal ezelőtt elpusztult az én drága fekete macskám, Sunny. Rákos volt. Mérhetetlen szomorúság az elvesztése; tizenöt éves volt, és az életünk része – családtag. Hiányzik aranyszínű szemének ártatlansága, kedves lénye. Sziámi cicánk, Cukorborsó, hál' istennek még velünk van, és a kor előrehaladtával egyre hangosabb.

Szóval itt vagyok, élvezem a naplementét, és már írom a következő könyvet, aztán a következőt és az azután következőt... Remélem, tetszenek majd.

PROLÓGUS

A FESTMÉNY

WALTER MATTHEWS
1912. ÁPRILIS 14.

Walter „Vasember” Matthews a pultot támasztotta a vadonatúj luxusgőzös, az *RMS Titanic* első osztályán, miközben a hajó szívósan szelte az Atlanti-óceánt. Nem csapkodtak hullámok, nem fújt a szél. Az óceán felszíne tükörsima volt. Halvány pára lebegett felette, az égen pedig olyan fényesen tündököltek a csillagok, hogy túlragyogták a hatalmas vízi jármű fényeit.

Walt dupla Macallan whiskyt szopogatott. Ez volt a kedvenc vacsora előtti itala, bárhol tartózkodott is éppen a világon, legyen az egy hajó, egy londoni szalon, egy manhattani tetőlakás vagy éppen egy kenu az Amazonason, mert azt vallotta, hogy az ember mindig vigyen magával abból, amire szüksége van, menjen akár a dzsungelbe vagy máshová. Ez volt az egyetlen civilizált megoldás az őserdőben, ahol tűzhangyák támadják meg az ember lábát, vagy a szalonokban, ahol csúnya leányok ostromolják a lelkét, az érzés leghalványabb szikrája nélkül.

Kitette a képet a pultra. Tájkép volt folyóval, J. W.

Turnertől. Walt azonnal beleszeretett a ködös színekbe. A szerelmének szánta ajándékba, hogy mindig emlékeztesse őt az együtt töltött éjszakákra.

A képet szakszerű, vízálló csomagolás rejtette. „Biztos, ami biztos, uram”, mondta a műkereskedő halovány mosollyal. „Az óceánban sosem lehet megbízni.”

Való igaz, gondolta Walt, amikor erős csikorgás hallatszott, aztán lökés következett, mely egészen a mahagónipult közepéig repítette a poharát, kis híján egy másik fickó ölébe. Walt bocsánatkérően intett, bár közben maga is lecsúszott a székről, mert megszűnt az erő, ami megtartotta. A gravitáció elmozdult, és vele együtt a gigászi, új, elsüllyeszthetetlen hajó is.

Az elsők között ért ki a fedélzetre. Kegyetlenül hideg volt. Fehér tömeg tornyosult mellettük. Jéghegynek ütköztek, ami a Labrador-áramlat hideg és a Golf-áramlat meleg vizének keveredéséből képződött.

Vérbeli úriemberként besegítette a hölgyeket a vadul táncoló mentőcsónakokba, melyek fel-le hintáztak a hajó mozgását követve. A festménytől azonban nem vált meg, bedugta a vacsorához felöltött szmokingkabát alá. Éppen vacsorázni készült volna, és természetesen az első osztályhoz illően a megfelelő módon felöltözött. Kissé sajnálta az elmaradt étkezést, mely jóféle eleségnek ígérkezett, némiképp franciásított fogásokkal, ahogyan az a nagy hajókon lenni szokott – neki semmi kifogása nem volt ez ellen. És sajnálta a Macallant is, ami kiömlött, részben rá, a kézzel varrott Soames and Whitby zakójára,

részben a vakító fehér mandzsettákra, melyeket zafírköves aranygombok tartottak össze, a keményített fehér ing elején ékeskedő gombokhoz illeszkedve.

A helyzet katasztrofális, ezt Walt jól tudta, és rájött, mit tartogat nekik a sors: hallotta a rémült asszonyok sikoltozását az alsóbb fedélzetekről, a gyerekek és csecsemők sírását, a tengerészek káromkodását, akik az elegendőnél jóval kevesebb mentőcsónakot próbálták leereszteni a szüntelenül imbolygó hajóról.

A hajó egyre mélyebbre süllyedt, és az oldalára billent. A már vízben lévő csónakok sietve távolodtak, nehogy beszippantsa őket az alámerülő hajótest által keltett örvény.

– Mr. Matthews. Uram. Erre parancsoljon. – Egy tiszt fogta meg Walt karját, és a létra felé húzta, mely egy apró dingihez vezetett. De Walt hátralépett, amikor egy fiatal nőt látott feléjük rohanni, torkára fagyott sikollyal, az arcán megkövült rettegéssel.

– Erre! – kapta el a karját Walt. – Most ugorjon! – És taszított egyet a nőn, aki lábbal lefelé a narancsszínű csónakba zuhant.

– Ugorjon maga is, uram! – biztatta lentről a tiszt.

De Walt látta, hogy a kis lélekvesztő máris túlterhelt, így aztán, fél kézzel a feje fölé tartva a festményt, levetette magát a jeges habok közé. Másik kezével a dingi kötelébe kapaszkodott, máris zsibbadó lábaival pedig tempózni kezdett, miközben az járt az eszében, hogy itt a vég. Milyen furcsa, gondolta. Pedig mennyire élvezte

volna azt a vacsorát.

Tudta, hogy a víz hőmérséklete fagypont alatt van, és tizenöt percnél nem fogja tovább bírni. De hirtelen, egyik pillanatról a másikra, az óceán jelentősen melegebb lett, nyilvánvalóan fagypont feletti.

A Golf-áramlat melege mentette meg. Órák múlva halászták ki néhány másik túlélővel együtt, és egy arra haladó kisebb óceánjáró, a *Carpathia* fedélzetére vitték, ahol brandyvel és meleg takarókkal keltették életre, aztán ágyba fektették – egy kis priccsre egy alsó kabinban –, ahol, párnája alatt a festménnyel, az életben maradottak édes álmába merült. Egyike volt a keveseknek, akik megmenekültek.

A kép évekkel később a szeretőjének, élete szerelmének rózsás-selyem budoárjában kötött ki, a csodálatos, gyönyörű – vagyis *majdnem* gyönyörű, ha jól megnézte az ember –, káprázatos Jerusha lakásában.

ELSŐ RÉSZ

NAPJAINKBAN

1

Antibes, Dél-Franciaország

A Főnök, akit mindenki így nevezett, még azok is, akik nem dolgoztak neki, és épp csak hírből ismerték, céltudatosan lépkedett a tengerparti bárteraszok mellett, amíg oda nem ért ahhoz, amelyiket a legjobban kedvelte. Kihúzott egy széket hátul, a harmadik asztalnál, amely a legközelebb esett az épülethez. Mindig szeretett arccal az utca felé ülni, a sokadalom felé, a többi vendég felé, miközben a fal, mondhatni, védte a hátát. A hát mindig védtelen, és az övé főleg az volt.

A hőség ellenére kellemesen érezte magát vászonnadrágjában és kék-fehér nyomott mintás ingében, melynek ujját feltűrte izmos alkarján. Az órája nem volt sem arany, se más tekintetben hivalkodó, mégis látszott rajta, hogy drága darab.

A székek meglehetősen kicsinek tűntek a méreteihez – termetes, díjbirkózó alkatú férfi volt – képest, de a legtöbb ülőalkalmatossággal ez volt a helyzet, kivéve azokkal, amelyeket méretre csináltatott számos lakásába. Szerette a kényelmet, és ezért nem is lehetett hibáztatni az előélete ismeretében. Ám az, ahogyan hozzájutott, már kétségesebb volt.

A pincér, karján fehér damasztszalvétával, kezében tálcával, felismerte, és nyájasan rámosolygott, majd megkérdezte, mit parancsol.

Limonádét, hangzott a válasz. A Főnök nem ivott alkoholt, még bort sem, hiába a boráról híres vidék. A Saint-Tropez-környéki szőlőkben pedig különösen kellemes ízű rozé termett, mely remekül csúszott egy jó kis homársalátával vagy a ropogósan friss, nyersen, házi majonézzel felszolgált zöldségekkel, melyek harsogtak az ember foga alatt, és megadták fogyasztójuknak az erényes jellem illúzióját, amiért nem a hizlaló szendvicsek mellett döntött, amit mások tömtek magukba.

A limonádé azonnal megérkezett, egy kancsó jéggel és egy kanállal, hogy a Főnök maga dönthesse el, hogyan szeretné, mennyire hígan. A férfi ivott egy kortyot, majd biccentett a pincérnek, aki megkérdezte, kíván-e még valamit. A Főnök közölte, hogy nem kíván, viszont vár valakit, akit majd azonnal kísérjenek az asztalához, amint megérkezik.

A Főnök eredeti, orosz neve Borisz Boronovszkij volt, amit egy idő után az európaiasabban csengő Bruce Bergenre változtatott, noha cseppet sem volt Bruce-szerű – masszív termetével pont úgy festett, mint egy igazi, lóra termett, szablyás, harcra kész sztyeppei kozák. Az arca azonban sovány volt, kiálló pofacsontú, a szeme mélyen ülő, szarkalábakkal az állandó éberségtől, hisz a veszély sosincs messze. Legalábbis az ő világában. És a nemzetközi ingatlanüzletek színterén, ahol milliós földekért folyt a

harc, ez a veszély állandósult. A Főnök tudta, hogy mindig a háta mögé kell sandítania.

Mindig gondja volt az ellenségeire, még ha nem is nyíltan, agresszív módon. Ő diszkrétebb, finomabb, válogatottabb eszközökkel dolgozott. Mindig tudta, már gyerekfejjel is, inkább csak vegetálva, mint nevelkedve a fehér-oroszországi Minszk melletti hideg viskóban, hogy nagyobb dolgokra hivatott. Nem erdei kunyhóra, nem favágásra, nem életveszélyes fizikai munkára termett; nem arra, hogy hatalmas, még nedvedző fatörzseket rakodjon fel egy traktorra, ami vénségére működésképtelenné vált, és ezért két, a reneszánsz freskók megnyúlt pofájú, bibliai állataira emlékeztető szamárnak kellett húznia. Volt valami ezekben a szamarakban, ami miatt Borisz úgy érezte, hogy aranyszín dicsfénynek kellene öveznie a két jószág fejét, mint a festményeken. Néha különös gyengédség ébredt benne, ami meglepő volt egy magafajta brutális fickó esetében.

A szamarak keményen gürcöltek, és engedelmeskedtek a parancsainak. Felélénkültek, ha enni kaptak, és mohón, remegő horpasszal, kiálló bordákkal ittak a kővályúból, amikor engedélyt adott rá. Míg aztán egy nap már nem bírtak tovább húzni, fejük lekókadt a kimerültségtől, és jártányi erejük sem maradt. Borisz ott helyben agyonlőtte és feldolgozta őket, majd a húsukat eladta a városban házalva, a legfinomabb borjúhúsként. Senki sem jött rá a turpisságra, vagy legalábbis senki sem merte szóvá tenni,

mert Borisz félelmetes jelenség volt a tagbaszakadt termetével és a sötét tekintetével.

Hamar rádöbbent arra az erőre, amit ez a tekintet és az egész megjelenése sugárzott, bárhová ment is, akár a helyi piacra, akár a városba. Szegény családban nőtt fel, nemigen volt alkalma tanulni, és égett benne a vágy, hogy feljebb jusson a társadalmi ranglétrán. Biztosan lehetett volna szolidan sikeres is, nagy hal a kis medencében, de volt valami a jellemében, amit rajta kívül senki sem vett észre: bármire képes volt, hogy eljusson abba a tágabb világba, amelynek létezésében biztos volt, és amelynek a részévé akart válni. De nem is csak a része akart lenni: meg akarta szerezni. Ugyanúgy, ahogyan az életében szereplő nőket is mindig birtokolni akarta. Emellett megfélemlíteni is szerette őket: élvezettel nézte a rettegést a szemükben. Örömét lelte benne. Őt csak egyféleképpen lehetett elhagyni, és az nem a bejárati ajtón át történt.

Sok évet kellett végigvegetálnia ukrán városokban, aztán Lengyelországban, Magyarországon, Horvátországban, végül Franciaországban, mire végre elérte célját. És az a hely, amelyet a legkényelmesebbnek talált az összes lakása közül, a Földközi-tengerre néző terjedelmes villa volt a délfrancia dombvidéken. Most is ott tartózkodott, Antibes-ban, a kávézóban, az éppen ízlése szerint bejegelt limonádét szürcsölgetve, várva azt az embert, akit csak „az Orosz” néven ismertek.

A Főnök világában mindenki más nevet viselt, mint amit születésekor kapott. A régi neveket elfeledték,

eltemették, mint ellenségeiket vagy áldozataikat. A Főnök azonban már rég felhagyott azzal, hogy maga végezze el a piszkos munkát. Erre voltak az olyan emberek, mint az Orosz.

De az Orosz késett. A Főnök türelmetlenül dobolt ujjaival az asztalon, és a pincér azonnal ott termett mellette, de nem volt rá szükség, mert az Orosz felbukkant, és feléjük tartott az asztalok között.

Egyszerű megjelenésű férfi volt, minden szempontból jellegtelen, ami létfontosságú volt a munkájához. Soha senki nem figyelt fel rá, s még kevésbé jegyezte meg. Átlagos magasság, átlagos haj, ami a homlokánál kissé talán már ritkul, szemüveg, hol drótkeretes, hol teknőckeretes vagy keret nélküli. Leggyakrabban panamakalap, nyitott nyakú ing, nyakkendő nélkül, kivéve, ha belvárosi munkáról volt szó, olcsó – de nem szembetűnően silány – zakó, elvégre jól keresett. Egyszerűen csak nem szeretett hivalkodni munka közben.

Helyet foglalt a Főnökkel szemben, és kezet nyújtott, amit a másik nem fogadott el. Az Orosz sértetten odakiáltott a pincérnek, és rendelt egy száraz martinit két olívabogyóval. Alig volt délelőtt fél tizenkettő, és ez nem tetszett a Főnöknek. Az, aki iszik, könnyen veszedelmessé válhat. Visszaintette a pincért, lemondta a rendelést, és kért egy dupla eszpresszót, jó erőset.

Az Orosz nem ellenkezett, több esze volt annál. Némán ült, és hallgatta a Főnököt, aki elmondta, hogy mit akar.

– Nem messze, a dombok közt van egy ház. Ami azt illeti,

innen is lehet látni. – Az öböl íve fölött a zöld növényzetre mutatott, melyből egy rózsaszín épület csücske kandikált ki. – Van benne egy festmény. Kicsi. A festő neve Turner. A nő, akié a ház, nemrég meghalt.

Az Orosz bólintott. Tudott Jolly Matthews haláláról.

– Azonnal ajánlatot tettem a birtokra, többhektárnyi terület tele mindenféle műalkotással, amelyek jobbára értéktelenek a szememben, de az öregasszony szerette őket. Társaságban találkoztam vele, mindenki csak Jolly néniként ismerte, de az igazi neve Juliet Matthews volt. Amikor meghalt, kapcsolatba léptem az örököse, bizonyos Mirabella Matthews jogi képviselőjével. Az örökösnő afféle szórakoztató regényeket írogat. – A Főnök igazi sznob volt mind a képzőművészetben, mind az irodalomban, bár ritkán olvasott bármit is a helyi újságon, a *Nice Matin*en és a *Wall Street Journal*on kívül.

– Az örökösnő a képviselőjén keresztül közölte, hogy nem adja el a birtokot. Tizennégy szintes apartmanházat akarok építeni a telken. Jelentősen megemeltem az ajánlatomat. Közben finom módszerekkel kiderítettem, mi van odabent, és ezt az egy képet értékesnek találtam. Kell a gyűjteményembe. Jogszerűen nem tudom megszerezni. Tehát magát kérem meg, hogy hajtsa végre a feladatot.

Az Orosz ismét bólintott. Ez a profiljába vágott. Illegális, titkos, jövedelmező. Szerzett már meg drágaköveket széfekből, gyöngyöket nyakakról, autókat mélygarázsokból. Mindennek megvan az ára, és mindig van valaki, aki hajlandó ezt megfizetni.

– Megszerzem magának azt a festményt – mondta.

A Főnök mondott egy árat. Az Orosz a fejét rázta. – Nem a festmény értékét kell nézni – mondta, majd hozzátette, „uram”, mintha ellensúlyozni akarná, ami következik. – Hanem azt, hogy önnek mennyit ér.

– Mindent megér – felelte a Főnök. És így is volt. Akarta azt a birtokot és azt a képet, amit az a nyavalyás Jolly Matthews életében megtagadott tőle. Most, hogy a nő meghalt, mindent megszerezhet. Persze a rendőrség vizsgálta az asszony halálának körülményeit, és joggal, hisz a hátából kiálló kés arra engedett következtetni, hogy meggyilkolták.

Talán rablógyilkosság történt, spekuláltak a rendőrök. Talán a házat is átkutatták. De a kést nem sikerült lenyomozni. Milliónyi hozzá hasonló darab létezett, és az Orosz minden forrást ismert. Jolly Matthews a Főnök útjában állt, és ha holtában nem is, de életében legyőzte. Most azonban a Főnöknek már csak rá kellett tennie a kezét az örökségre.

Az építészeti tervek már készen álltak, az építési engedélyre – mely persze már előre ki volt fizetve és be volt ígérve – irányuló kérelmek ugyancsak, a nívós luxusberuházáshoz. Mindenki milliókat fog keresni, csak épp a zöld domboldal tűnik el a ház alatt.

A Főnököt azonban nem érdekelte a jövő. Ő mindenből hasznot húzott volna: a föld eladásából, az építkezésből, az infrastruktúrából, az utakból, az elektromos hálózatból, mindenből. És mindennek betetőzése lenne a

tizennégy szintes apartmanház, a lehető legmagasabb, amire engedélyt kaphat ezen a védett területen, minden befolyását latba vetve is. A legfelső három szint lesz majd az otthona néhány évre. Csodás kilátás nyílik a tengerre, a jachtokra, a pálmákra, csodálatosabb, mint nagyjából bárki másnak. Persze nem mindenkinek, hisz ez a gazdagok játszótere, de biztosan sokkal szebb, mint várható szomszédjai zömének.

Ennek a megkoronázásához kellett neki a Turner. Természetesen bármilyen festményt megvehetett magának, amit csak megkívánt, és meg is tette. A falain már így is akadt nem egy Picasso, talán nem a legjobb darabok, mert azokhoz a képekhez még neki is nehéz volt hozzájutnia, és majdnem mindig titkos úton-módon. Voltak impresszionistái és olasz festői: egy Raffaello, egy Caravaggio – amit éppen a tanácsadói javasoltak. Egyik sem érintette meg különösebben, de szükségesek voltak egy magafajta ember pozíciójában. A Turner azonban a mániájává vált, és ő mindig megszerezte, amit akart.

Pillanatnyilag a vagyontárgyai közül a legjobban azt az ötven láb hosszú Rivát szerette, amelyet maga vezetett, általában teljes gázzal, a Marseille és Menton közti partszakasz mentén, állva hagyva és hullámaival elmosva a többi hajót. Ennek következtében kártérítési igények is felmerültek időnként, de ezeket diszkréten, bírósági közreműködés nélkül rendezte el. Ilyen tekintetben tökéletesen szavatartó úriember volt, és köztiszteletben állt a hajósok körében.

Persze pontosan tudta, milyen lenyűgöző látványt nyújthat a mellette elhaladó hajókról nézve a daliás termetével, aranyzsinóros, horgonyos, fehér kapitányi tányérsapkájával, napbarnított mellkasával, melyet persze leborotvált, hogy ne úgy fessen, mint egy medve – sok nő csúfolta ezzel, amikor vaskos markával végigsimított a törékeny testeken.

Tulajdonképpen tetszett neki a hasonlat; annak idején mindig jókat kuncogott rajta, miközben nézte magát az ágy feletti tükörben – hatalmas, erős medve. Ez ő.

Most pedig itt akart birtokot házzal, és akarta a Turnert a ház falára. Minden, amit Jolly Matthews életében megtagadott tőle, a halálában az övé lesz. És ha ez azt jelenti, hogy Mirabella Matthewst el kell távolítani a helyszínről, akkor úgy lesz.

2

MIRABELLA

Mirabella Matthewsnak hívnak. Talán ismerős lehet a nevem, hisz népszerű krimiíró vagyok. Éppen Párizsból Nizza felé vonatozom, és próbálok nem foglalkozni a velem szemben ülő, gondterhelt szőkeséggel, akinek bizonyára végig kellene hallgatnom a problémáit. Nem akarom, hogy kiöntse a szívét. Elfordítom a fejemet.

Megint visszatérek a tetthelyre: a villába, ahol már annyiszor megfordultam, és amelyet Jolly nénikém hirtelen és váratlan halála után megörököltem. Ez a tragédia hozott londoni lakásomból a délfrancia partokra. Még nem derítették ki, hogy ki ölte meg, és azt sem, hogy miért.

Egyszerűen megszűnt élni, „egy szempillantás alatt”, ahogy mondani szokták, én pedig, noha elképzelni sem tudom, honnan emlékszik sosem ápolt rokoni kapcsolatunkra, gazdag nő lettem. Ritkán találkoztam Jolly nénivel, aki rossz szemmel nézte tinédzserkori vadságomat. Egyszer meghívott magához, és szembeszálltam vele egy csábító ajánlat miatt egy férfitól, akinek képtelen voltam ellenállni. Megőrjített. Nem

tartott sokáig. Jolly néni figyelme annál inkább. Saját káromon tanultam meg, de nem így vagyunk ezzel mindnyájan?

Elkápráztatott a villa varázsa, amelynek a skóciai ház, ahol laktam, híján volt. Gyerekkori „otthonom” egy csipkézett, vörös téglás borzalom volt, ahonnan mindennél jobban vágytam elszökni, különösen miután anya „lelépett”, mint apám velősen közölte, egy amerikai turistával, odahagyva őt, hogy boldoguljon egy megzabolázhatatlan, dühös tízévessel, ahogy tud.

Reggelente és esténként segítenem kellett kitakarítani az istállót. A lovak érezték, hogy félek tőlük, neki akartak nyomni a falnak, böködték a hátamat, a lábamat. Ó, hogy utáltam ezt, de szerettem a lovaglóruhát, a drapp, szűk lovaglónadrágot, a fekete zekét és a bársonykobakot.

Aztán amikor apámnak elege lett, elküldött, hogy egy darabig éljek, ahogy ő nevezte, a „nevelőszüleimmel”, akik nem rokonok voltak, csak abból éltek, hogy olyan bennlakó kosztosokat fogadtak, mint én. Ott sem volt nagyon más az élet, minthogy Wyomingban laktak. Itt is, ott is hideg volt télen.

Pár év múlva hazaküldtek, mert nekik is elegük lett belőlem, gondolom. Visszatérve Skóciába pliszírozott tartánkiltet hordtam, amit méretes biztosítótű fogott össze, hogy óvja az erényemet az örökös széltől, ami szétfújta, jóval többet tárva fel, mint amennyit szerintem bárki is látni akart. Ehhez olyanfajta vastag, gyapjú térdzoknit viseltem, amit kifejezetten férfiak számára

készítettek vadászatokra, amikor puskával a kézben kimentek az erdőbe vagy a mezőre, hogy ártatlan fácánokat lőjenek, de én nem voltam hajlandó megenni, ha a vacsoraasztalnál a tányéromon láttam viszont őket. A család minden vasárnap templomba ment, ahol egy hölgy tollas kalapban a „Maradj velem”-et játszotta orgonán. Még most is el tudnám énekelni az összes versszakot.

Mondanom sem kell, hogy ez sem tartott sokáig. London szólított. És a fiúk – jobban mondva a férfiak. Londonban átéltem a „hippikorszakomat” – hosszú, bő szoknyák, laza indiai blúzok nagy, hamis drágakővel, vagy kettővel, feltűnően a mellemre tűzve. Ekkor ismertem meg az egyes számú férjemet, akire kár is szót vesztegetni. Az egyetlen mentsége, hogy nagyon fiatal volt, akárcsak én.

Aztán következtek a csinos kiskosztümök és a magas sarkak – nagyon üzletasszonyos volt. Recepciósi állást kaptam egy színészügynökségnél, ahol rengeteg vicces emberrel találkoztam – pont úgy le voltak égve, mint én. És itt ismertem meg a kettes számú férjemet. Színész volt, természetesen.

Őutána – még mindig csak húszéves voltam – következett az „első bálozó” korszak: a dirndliszoknya, a kis fehér, fodros gallérú blúz, a kasmírkardigán, a papucscipő és a nagy szütyő, hogy bele tudjak pakolni egy hétvégére való ruhát, amit gyakran megtettem. Ebben a korszakomban jött a harmadik férjem. Sosem tudtam ellenállni egy sármos férfinak, és benne aztán volt

vonzerő. Pénze is volt, de egy fillért se hoztam el, amikor elhagytam, mert túl szemérmes voltam, hogy pénzt fogadjak el egyetlen férfitól is. Bár a „bolond”jelző jobban illene rám. Nyilvánvalóan „nehezen találtam meg önmagamat”.

Pár év múlva felültem a párizsi vonatra, onnan meg Nizzába utaztam Jolly nénihez. Nos, ez *akkor* volt. Most meg most van.

És azt hiszem, most végre önmagam vagyok. Vagy amilyennek magamat látom. Mint a könyveimben szereplő figurák, én is képes vagyok változni a széllel.

Jolly néni a hetvenes éveiben járhatott. Senki sem tudta pontosan, hány éves, mert soha nem árulta el. Ránézésre ötven és hetven között akárhány éves lehetett. Középmagas volt, de egyenes tartású. Nagy, kíváncsi tekintetű barna szemével mindig érdeklődéssel nézett az emberekre, és imádta a jó pletykát, de nem az olcsófélét. Remekül bridzsezett, és csak kora esténként ivott – két pohár pezsgőt – pontban öt órakor. Remek partikat adott, ahol az ételt úgy hozatta, de helyi bort szolgált fel, a domboldalról talicskán tolta le a termelőtől. A háttérben mindig szólt a zene, belevegyült a tenger morajlásába és a vidám beszélgetés zsongásába.

Elegáns, jó csevegő és csinos – Jolly néni elragadó volt. Nem volt igazi „nagynéni”, valójában néhai anyám másod-unokatestvére volt, távoli rokon, de mindenki szerette a családban. Soha nem ment férjhez, de voltak az életében „úriemberek”, ahogy illedelmesen emlegette

őket, és bár fiatal voltam, amikor találkoztam vele, még mindig emlékszem a citrusos-pézsmaillatú parfümjére, ami a ruhájából áradt, valahányszor megpusziltam. A legszívesebben beletemettem volna az arcomat a vállába, hogy magamba szívjam ezt az illatot.

„Egy kislány”, így jellemzett engem Jolly néni, és én ezt el is hittem. Ó, és gazdag volt.

Most éppen Jolly néni meggyilkolásáról írom a legújabb könyvemet, bár a befejezésről még fogalmam sincs, mivel eddig úgy gondoltam, hogy sosem fogom megtudni az igazságot. De talán itt mégis kideríthetek valamit: találok egy-egy apró nyomot, egy elejtett megjegyzést, egy feledésbe merült beszélgetést, egy lemondott találkozót. Normális, hétköznapi dolgokat, gondolná az ember. De mégis, valami nagyon rosszul sült el.

VERITY

Ugyanazon a Párizs–Nizza vonaton ülök, és a szemközti utast figyelem, aki úgy néz ki, mint egy trampli Joan Fontaine *A Manderley-ház asszonya* című régi filmből, még mielőtt szépséggé nőtte volna ki magát. Barna pulóvert visel, túlságosan hosszú, gyűrött vászonszoknyát és egyszerű, keresztpántos fekete cipőt, valamint fehér csipkekesztyűt. De nem, nem is csipke, hanem horgolt, a csukló felett pici fodorral. Nincs kisminkelve, de púder

azért van rajta, és nagyon rossz árnyalatú, halovány rúzs. Ki használ manapság ilyen halvány rózsaszínt, hacsak nem a hatvanas évekből csöppent ide, márpedig ez a nő annyira nem öreg. Negyven körül lehet; ahhoz elég idős, hogy tudja, hogyan kellene utazáshoz öltöznie: egy fehér póló fekete nadrággal és a vállára vetett egyszerű kasmírkardigánnal jobb lenne. És ha a drága kasmírt nem engedheti meg magának, lehetne valami szép gyapjúdarab, olyat már bárhol kapni, még a legolcsóbb helyi boltokban is. És a haja! Te jó ég, micsoda haj! Olyan vörös, hogy akár műhaj is lehetne, bár valószínűleg nem az, és olyan fényes, mint amit frissen mostak, túl sok balzsammal kondicionálva.

Most ő is rám pillant, és titokban felmér. Milyennek láthat? Szőke nő, aki olyan szorosan hátrafogta a haját, hogy megfeszül az arcán a bőr, és látszik, hogy a homloka túl magas; nem tehetek róla, ilyen a genetikám – apukámnak is ilyen homloka volt. Viszont anyám lábát örököltem: a hosszú lábszárt és a vékony combot, ami jól mutat az olyan rövid szoknyákban, mint amilyen most is rajtam van; fehér lycra, ami meglehetősen kevéssé alkalmas vonatozásra vagy általában utazásra, de ez akadt a kezembe reggel, amikor megszöktem. A pasimtól. Vajon hol lehet most, mit csinálhatott, amikor látta, hogy végül mégis dobbantottam, beváltva régi fenyegetésemet. „Rohadj meg!”, biztosan ezt mondta. *A szemétláda.*

A nőt nézem, és azon tűnődöm, mit gondolhat rólam. Vajon tud olvasni a gondolataimban? *Bennem?*

MIRABELLA

Arra gondolok, hogy nem kellene ilyen szorosan hátrahúznia a haját; szép az arca, de elveszíti a kedvességét, ha a bőr így ráfeszül a pofacsontjára, amiért amúgy egymilliót is megadnék. És mivel van is egymillióm, sőt több is, ez nem üres szólam.

Úgy fest, mint aki megszökött: dühödt sietséggel összekapkodott ruhák rajta, a maradék a táskájában, kimarkolva a fehérneműs fiókokból, lesöpörve a pulcsispolcról, és felkapva a farmert. Meglepő, hogy nem az van rajta, pedig határozottan az a farmeros típus. Jó a fodrásza, tökéletes a szín, épp a megfelelő kukoricaszőke, egy-két világosabb tinccsel az arca körül. Nem is lehetne szebb. Semmi smink. Nagyon siethetett, úgy gondolom. De nincs is szüksége sminkre, a mázlistának; én ki sem tehetem a lábam a lakásból anélkül, hogy a szemöldökömet be ne színezném egy kis barna porral, és át ne húznám ceruzával. E nélkül úgy nézek ki, mint egy nyúl. Vagy inkább vakond. Pedig a szemem szép kék. Nem mélykék, nem halványkék, hanem csak úgy *kék*.

A ropogós fehér blúzzal nem lehet melléfogni, bár az övé már nem annyira ropogós. De attól még jó minőségű pamutanyag, jó szabású, épp a megfelelő mértékben simul rá a testére, és betűrve hordja, keskeny westernövvel, amelyet egymástól egyenlő távolságra lévő, ovális ezüstbe foglalt türkizkövek díszítenek. Biztosan ott

vásárolta, ahol ezeknek a dolgoknak az őshazája van: az amerikai délnyugaton, a rodeó és a lovak birodalmában. Lovas lenne? Meglehet, bár nem azon a felvágós módon, ahogyan azok a nők, akik sejtésem szerint szívesebben zötykölődnek egy pónin, mint egy férfin. Ki tudja, talán a pasikat is ugyanúgy lovagolják meg. Jó edzés: kislánykoruk óta tanulják. Egy kicsit perverz dolog, azt hiszem. De hát ki vagyok én, hogy kritizáljak! Én is úgy viselkedem, mint egy kurva. A tökéletes kurva, mondhatni. Egyszer egy pasi annak is nevezett, bár inkább pozitív értelemben, egy jó kis vidám, selymes, rázós szex után, amitől aztán egészen vacsoráig nevettem. Hát igen, azok voltak a szép idők. És tessék, ez van most. Miss – még csak nem is Mrs. – Visszafogottság, aki egy gyönyörű villába készül a Földközi-tengerhez, amely az este egy bizonyos pillanatában, pontban naplemente után, a lehető legtökéletesebb kék lesz, sokkal kékebb, mint a szemem.

Most, hogy Jolly néni elhalálozott, én vagyok ennek a villának a gazdag banya tulajdonosnője, aki próbál úgy viselkedni, mintha olyan diszkrét társasági hölgy lenne, mint amilyen a valóságban korántsem az. Persze sosem fogok kalapot viselni azokon az unalmas vacsorákon, ahol elvileg az éppen divatos távoli ország éhező gyermekei számára gyűjtenek, de ahol az igazi cél a legújabb ruha megcsillogtatása a legújabb sztártervezőtől, és ha a nők nem dobják el azokat a nyavalyás piros sarkú cipőket, akkor esküszöm, hogy kinyírom mindet. És azok a szörnyű

kézitáskák! Tudják, mire gondolok. Tele van minden hamisítványokkal. Szerintem ezeket az olasz határnál veszik gombokért.

És persze itt van a kesztyűm. Horgolt kesztyű, egy helyi falusi asszony készítette, aki csodálatosan dolgozik. Mindig rajtam van. Ez nem szokás vagy divat, hanem szükségszerűség.

3

VERITY

A nevem Verity Real, de amint lehet, Verity Unreal-ra fogom változtatni. Ugyan, csak viccelek, régen Verity Smith voltam. Mit szólnak?

Megint lopva Miss Tramplira pillantok. Ez a „csaj” – csak viccből nevezem így, mert semmi sem áll távolabb tőle, mint a csajosság – csak ül itt a horgolt kesztyűs kezét fegyelmezetten az ölében tartva, a jobb keze középső ujján hatalmas zafírgyűrű, amit csak most veszek észre. Ez a kis fényűzés meglep. Nem gondoltam volna, hogy megengedhet magának ilyesmit, de persze a táskákhoz hasonlóan a hamis ékszerek is jók és olcsók manapság. A szeme csukva, már az ablakon se néz ki, és egyáltalán rám se pillant, pedig tudom, hogy tudja, hogy nézem.

– Nos? – szólalok meg végül hangosan. – Mi a helyzet?

Nem válaszol. Mintha valaki olyanhoz beszélnék, aki itt sincs. Rám se pillant, csak előszed a táskájából egy füzetet, amolyan iskolásfélét, aztán turkálni kezd az összehúzható szájú, fekete bőrszütyőben, amelyben én biztosan nem találnék meg semmit, mert minden beleveszne a mélységes posványba az alján. Neki azonban sikerül

előhalásznia egy tollat. Egy igazi töltőtollat, amit tintásüvegből kell tölteni. És ki látott mostanában bárhol is tintásüveget? *Certainement pas moi.* Én biztosan nem.

Elnézést, átcsúsztam franciába. Nem igazán az erősségem, sőt elég rosszul használom, időnként, a hatás kedvéért. Amikor szükséges. Vagy amikor undok akarok lenni. A francia pompás nyelv az undokoskodáshoz, *très* kifejező, miközben jól is hangzik. Tulajdonképpen tökéletes, azt teszel vele, amit csak akarsz, míg az anyanyelved mindig pontosan azt mondja, amit jelent, még ha nem gondoltad is teljesen komolyan, amit mondtál.

Nézem, ahogy kinyitja a füzetet, és gondosan lesimít egy üres lapot. Feltűnik, hogy nincs írás az előző oldalakon sem. Írni kezd, sima, precíz mozdulatokkal, csinos, dőlt betűkkel. *Lila* a tinta! Na, ilyet sem láttam ezer éve. Próbálok fejjel lefelé olvasni, mert halálosan kíváncsi vagyok rá, mi lehet annyira fontos, hogy neki most azonnal le kell írnia. A tekintete felrebben, és találkozik az én bűntudatos pillantásommal.

– Elnézést – nyögöm ki, és érzem, hogy elpirulok, ami elég ritkán fordul elő velem. A pirulás az ártatlan korszakomhoz tartozik, több élettel ezelőttről. Nem mintha olyan öreg lennék huszonkét évesen – vagyis huszonöt, ha őszinte akarok lenni, és ha most nem lehetek őszinte, akkor mikor legyek az? Mindenesetre, ha az ember már a húszas éveiben hazudik a korát illetően, az később katasztrófához vezethet, amikor már

összejönnek az évek. Igazából hülyeség. Ő különben is idősebb, nyilvánvalóan nem vagyunk egykorúak. Ő valószínűleg azt írta volna, hogy egyidősek. Hát nem ez a helyesebb nyelvileg? Tudom, ezt tanították a bentlakásos iskolában, ahová jártam, de azt hiszem, hogy igazából semmi mást nem tanultam meg azon kívül, hogy hogyan készül a gyerek. Nem a saját tapasztalatomból, ezt hozzá kell tennem, de hát mindenki tudja, hogyan folynak ezek a beszélgetések a lányok között: mindig van valaki, aki ismer valakit, aki már csinálta, de persze soha nem ők maguk. Közben körbeadtunk egy üveg ananászlével édesített vodkát, aminek szörnyű íze volt, de mind úgy tettünk, mintha szeretnénk. Mert az menő.

Ő elmosolyodott a pironkodásomon, és legnagyobb meglepetésemre felém hajolt, és a kezét nyújtotta.

– Mirabella Matthews vagyok.

A horgolt kesztyű kemény volt, a keze hideg.

– Te jó ég, hát persze! – kaptam észbe. – Az írónő. Imádom a könyveidet!

Hátradőlt az ülésen, továbbra is az üres lap fölött tartva a tollát. – Hát igen. És melyiket szereted a legjobban?

Egek, most megfogott. Ránézésre látszott, hogy komisz teremtés, higgadt és fagyosan összeszedett. El van telve magával, vagyis tudatában van önnön fontosságának. De most inkább én vagyok undok: még csak rám se nézett, nem adott okot panaszra, csak annyit tett, hogy megkérdezte, melyik könyve tetszett a legjobban, és

persze én egyiket sem olvastam.

– Megfogtál – feleltem, miután úgy döntöttem, hogy az őszinteség a legjobb taktika. Meglepő módon elnevette magát.

A tollat óvatosan a füzet közepének árkába helyezte, aztán beletúrt a sűrű, vörös hajrengetegbe, abba a dicsőségesen fénylő glóriába… Kezd kibújni belőlem a költő egy idegennel kapcsolatban, aki talányos arckifejezéssel mered rám, és talán arra gondol, hogy őrült vagyok. Tulajdonképpen igaza van. Bizonyos értelemben. Legalábbis ma. A szökött feleség, a magányos gazdag kislány, az irigyelt nő, aki mindent elért.

– Nem is mindent – mondtam, mintha a kimondatlan kérdésre válaszolnék. – Mármint nem is értem el mindent.

Ő bólintott. – Ez nagyon keveseknek sikerül.

– Úgy értem, hogy éppen most jöttem el a férjemtől. Vagyis inkább elszöktem…

– A szökés sokkal jobb, ha már egyszer elhatároztad magad. Bár én is ezt tettem volna! Le kellett volna lépnem mind a három férjemtől. Az embernek ilyenkor sok bepótolnivalója van, már ha érted, mire gondolok.

– Ó! Persze hogy értem. Annyira csodállak!

– Nem értem, miért. De tulajdonképpen hová menekülsz?

A lábam között tartott táskára mutattam. Nyilvánvalóan nem volt benne elég holmi „hosszú távra”, úgymond. – Nem tudom. Csak azt, hogy örökre. – Váratlanul kövér könnycseppek gördültek le festetlen

arcomon.

Elgondolkodva nézett rám, felmért tetőtől talpig, pontosan úgy, ahogyan az előbb én őt. – Nem hinném, hogy egészséges lenne csak úgy elszökni, és nem tudni, hová. Sőt veszedelmes is. Főleg a tiédhez hasonló lelkiállapotban.

– Nem bírtam tovább mellette. – És ekkor kibukott belőlem az egész mocskos történet, hogy hogyan árult el az én csalárd férjem. – Hittem benne – mondtam. – És szerettem. Jóképű és elbűvölő volt, és én büszkén feszítettem a karján. Tudta, hogyan szerezzen nekem örömet, ha érted, mire gondolok. Most meg egy fillérem sincs, letiltotta a hitelkártyákat, ékszereim sincsenek, mert ostoba dacrohamomban mindet otthagytam, amit már meg is bántam.

– Hogy hívnak? – kérdezte.

– Veritynek –, feleltem. Láttam a szemében azt a meleg, „mi, nők értjük egymást” kifejezést. Mégis meglepett, amikor azt kérdezte:

– Nos, Verity, miért nem laksz egy kicsit nálam? Amíg némileg egyenesbe nem jössz – tette hozzá halvány mosollyal, s ebből megértettem, hogy nem jótékonykodni akar, nem passzol le a zsaruknak vagy a szökött feleségek menedékébe.

– A hétvégén történetesen egyedül leszek, és nagyon üres a villa, ha csak egymagam bolyongok benne.

Bolyong? Ez azt jelenti, hogy nagy a hely? Az „egyedül” pedig ijesztően hangzott. Csak nem tervei vannak velem?

– Gondold meg – folytatta. – Nem kell elsietni, még egy jó félóra, mire odaérünk. – Azzal fogta a tollát, és írni kezdett.

Eltelt tíz perc. Aztán újabb tíz. A gyémánttal berakott Cartier órám még megvolt. Nem voltam olyan ostoba, hogy ettől is megváljak, mert mindig szeretem tudni az időt.

– Nos, rendben – feleltem lazán, aztán észbe kaptam, hogy goromba voltam, és hozzátettem: – Köszönöm szépen, szívesen élek az ajánlatoddal. Az igazat megvallva nem is nagyon tudom, mi mást tehetnék, nem volt semmilyen tervem…

– Tudom, milyen ez – mosolyodott el, és becsukta a füzetet. Visszatette a tollat a táskájába, összehúzta a fekete bőrszíjat a tetején, és kisimította a horgolt kesztyűt, amelyet furcsamód még most sem vett le. A zafírgyűrű sötéten csillant meg a napfényben. – Hidd el, hogy minden rendbe jön.

– Biztos vagyok benne – feleltem udvariasan, ahogyan egy jól nevelt lányhoz illik. Vagyis fiatal nőhöz, de mellette most valahogy újra gyereknek éreztem magam. És a lelkem mélyén nem is bántam.

– A kocsim az állomásnál vár – mondta. – Észre sem veszed, és már ott is vagyunk a villában.

Soha nem gondoltam volna, hogy ez a kocsi egy olyan nőé, aki horgolt kesztyűt visel: egy fantasztikus, sötétkék, lenyitható tetejű Maserati Gran Turismo krémszínű, a tökéletesség kedvéért kézzel varrott bőrülésekkel. A sofőr mellette állt, míg egy másik férfi egy fehér Citroën mellett

várakozott.

– Köszönöm, Alfred – mondta, amikor a sofőr kinyitotta neki az ajtót, és ő becsusszant a volán mögé. – A barátnőm is velünk tart – tette hozzá, mire a férfi gyorsan átment a másik oldalra, elvette a táskámat, és tartotta nekem az ajtót.

Az írónő könnyedén intett neki, a férfi pedig eltűnt a Citroën belsejében, mintha tökéletes szolga módjára az éterbe távozna, hogy ismét előkerüljön, ha a Madame-nak szüksége van rá, bár ez a „Madame” nem tűnt különösebben követelőzőnek. Tetszett, hogy ilyen kedvesen, mosolyogva beszél a sofőrrel, bár a pasi nyilván sejtette, hogy az asszony fogja vezetni a fantasztikus Maseratit.

– Szállj be, Verity – szólt az írónő, eligazgatva a túl hosszú szoknyáját, lába máris a pedálon. Ez a nő aztán nem vár senkire. Olyan gyorsan a kocsiban termettem, hogy nem is volt időm végiggondolni, mit művelek, és kivel kerültem össze – lehet szexrabszolgákkal üzletelő emberrabló; fiatal nőkre vadászó sorozatgyilkos; eszelős, aki a kesztyűje fölött hordja a gyűrűjét, és akinek lángvörös haja úszik utána a szélben, túl nagy sebességgel száguldva a parti szerpentinen, mely egyik oldalt a hegyekhez simult, a másik oldalon százlábnyi mélység szélén robogott. És az a kék tenger, a szeme kékje!

Összehúztam magam, és belekapaszkodtam a krémszínű bőrrel borított ajtóba, hogy ne repüljek el. Egy

szürke autó mögött mentünk, egy lapos, szinte a földhöz tapadó jármű mögött, ami Porschénak tűnt, és egy zöld autót követett. Tekintetemet a Porschéra és az útra szegeztem; szinte én vezettem az írónő helyett, bedőltem a kanyarokban, vártam a következőt. Ennek meg mi baja?

A tekintetünk találkozott a tükörben. Az arca sápadt volt, a szája feszes.

– Nézz hátra! – mondta.

Néztem. Semmi. Vártam. Igen, egy motor bukkant ki a kanyarból. Fekete. Az exem történetesen éppen motorrajongó volt, és felismertem a Ducati Mostrót a szabadon lévő motorjáról és vázáról – klasszikus, gyorsaságra és eleganciára tervezett darab, akárcsak a vezetője, talpig fekete bőrben és fekete acélsisakban. Az arcát persze nem lehetett látni, de az nyilvánvalónak tűnt, hogy a mi nyomunkban van.

– Jesszusom! – jajdultam fel, és a hangom remegése elárulta, mennyire ideges vagyok. – Ennek meg mi baja?

Az írónő nem felelt, csak tövig nyomta a gázpedált, és kilőttünk, mint a rakéta. Lehunytam a szememet, és imádkozni kezdtem. Hirtelen megbántam minden bűnömet; nem lett volna szabad elhagynom a férjemet, még ha úgy viselkedik is, mint egy gazember. Nem lett volna szabad gazembernek neveznem. Egyre gyorsabban és gyorsabban száguldottunk: el kellett volna hoznom az összes pénzt, az összes ékszert, szerezni egy jó ügyvédet, és csontig legatyásítani a férjemet. Ehelyett egy őrült nő mellett fogom végezni, akinek vörös hajkoronája és

horgolt kesztyűje éppen elég figyelmeztetés lehetett volna. Akkor nem hallgattam az ösztöneimre, és most megfizetem az árát.

– Kapaszkodj, kedvesem! – engedte el a kormányt a fél kezével, hogy félresöpörje a haját. Visszafojtottam a lélegzetemet. Két kéz jobb, mint egy, még egy megnyerhetetlen helyzetben is. Úgy döntöttem, hogy ismét behunyom a szememet. Semmi értelme végignézni, ahogy a Maserati versenyez a Ducatival meg a Porschéval, meg egy gyorsan közeledő kamionnal, amikor a vége úgyis katasztrófa lesz. Pedig tetszett ez az autó, jólesett a bőr sima tapintása a kétségbeesetten kapaszkodó tenyeremen, a tarkóm tökéletesen illeszkedett a fejtámlába. Szerettem, sőt jelen pillanatban *imádtam* a biztonsági öv nyomását a mellkasomon, bár valószínűleg nem lesz mellem, mire megállunk. Ha valaha is megállunk. Kapaszkodtam.

Aztán a Ducati eldübörgött mellettünk, a kis zöld autó eltűnt szem elől, és az út megszűnt alattunk, mert repültünk, mint egy dicsőséges, nagy, kék madár, simán, mint egy tesztvezetésen, át a levegőn, az alattunk kéklő mélységbe.

Valahol, valahogy a szemem sarkából még láttam a Ducatit az úton. Az arctalan, talpig bőrbe bújt motoros felénk se pillantott. A Porsche is eltűnt, a zöld kocsi is eltűnt, ő is eltűnt, és, gondolom, mi is. Úgy éreztem, hogy nem egy jobb helyre tartunk. De aztán már nem maradt időm semmin sem gondolkodni.

4

CHAD PRESCOTT

A párizsi Charles de Gaulle-ról Nizzába induló járat várhatóan később száll fel. Legalábbis ezt mondták Chad Prescottnak, amikor huszonnégy órán belül már a harmadik gépből szállt ki. Egy kicsi, ősrégi Fokker biplánnal indított egy őserdei felszállósávról, ami elvitte Manausba, onnan egy hatüléses Lear vitte tovább São Paulóba, ahonnan hónapokkal azelőtt az Amazonasba indult.

Pedig többnek tűnt, gondolta elcsigázottan, miközben helyet foglalt az első osztályú váró bárpultjánál, és lehajtott egy sört – egy Heinekent –, hosszú idő óta az elsőt. Vagyis az első *hideg* sörét. Ivott sört addig is, csak éppen olyan helyeken, ahol a hűtés meglehetősen kiszámíthatatlan volt, ha ugyan nem ismeretlen. Persze volt generátora a teherautóban, de azt orvosi vészhelyzetekre tartogatta, nem akarta egyszerű sörhűtésre pazarolni az energiát.

Rendelt egy sajtos-sonkás szendvicset. Szottyadt zsemlében kapta, mégis jobban ízlett neki, mint mostanában bármi más. Eddig nem nagyon volt ideje

bármi másra gondolni az aktuális munkáján kívül.

Chad „gyógyító embernek” vallotta magát. Chicagóban született – az édesanyja francia volt, az apja amerikai mérnökember –, ott végezte el az orvosi egyetemet. A szülei vonatbalesetben vesztették életüket Európában. Chad már gyerekkorában hozzászokott az utazáshoz szerte a világban, és ahol éppen volt, azt nevezte „otthonnak”. Sebészetre, azon belül arcrekonstrukcióra szakosodott, ez vitte évente kétszer Dél-Amerika, Afrika, konkrétan Kongó isten háta mögötti vidékeire. Szájpadhasadékos, orr nélküli vagy deformált állkapcsú gyerekeket operált. A munkájával kapcsolatos elégedettség mindig is nagyon fontos szerepet játszott az életében, főleg, amikor látta a döbbent örömet kis páciensei arcán, miután a tükörbe nézve meglátták a műtét eredményét. Szépséget nem adhatott nekik, de normális külsőt igen. És ez elég is volt.

A másik munkája egy konzulensi állás volt egy vezető párizsi kórházban, a városban, ahol a lakása volt a bal parton. Párizsban mindig a Szajna közelében kellett lennie, hogy rálásson, vagy legalább tudatában legyen a közelségének, és könnyen elérhesse a rue Jacobról, a Napoleonról vagy a Café de Flore-ból. Néha úgy érezte, mintha a Flore teraszán élne; számon sem tudta tartani, mennyi időt ücsörgött el a kényelmetlen műbambusz székeken, bort vagy kávét szürcsölgetve, nézegetve a mellette elhaladó világot. A kontraszt a másik élete dzsungeljeivel – az igazi életével, mert így gondolt rá –

nagyon éles volt, és ő élvezte ezt.

De most éppen oda tartott, ahol a legjobban szeretett lenni: a dél-franciaországi villájába, melyhez szerencsés módon többholdnyi – vagy inkább hektárnyi – birtok tartozott, megadva neki azt a védett magányt, amire szüksége volt. Továbbá immár az övé volt a szomszédos villa és a hozzá tartozó föld is, amelyet régi barátja és szomszédja, Jolly Matthews hagyományozott rá, aki erőszakos, tragikus halála előtt néhány hónappal levélben értesítette a végakaratáról. Kedvelte az öreglányt, sok kellemes estét töltöttek együtt, sok beszélgetéssel és sok borral. Az asszony a múltról beszélt, a híres musicalsztárról, a gyönyörű Jerusháról, az akkori életről, a tömeg, a repülőterek és a nyüzsgő tolongás előtti világról.

Chad úgy tervezte, hogy meghív néhány vendéget a villába, régi barátokat; nem sokat, de épp eleget; bisztrókba járnak majd, kora reggelenként úszkálnak a tenger kék vizében, jó forró francia kávét isznak és vajas croissant-t esznek, talán még mangót is, melynek fáját öt évvel ezelőtt ültette, már ha most éppen érik a mangó. Nem tudta biztosan. Odakint a dzsungelbéli falvakban teljesen elvesztette az évszakok fonalát, hacsak nem esős időszak volt éppen, amikor beleragadt a sárba. Ez hozzátartozott az élethez, és a munkája energiát, erőt adott neki, hogy tovább csinálja. Mégis jó volt hazamenni néha a tökéletes békébe és nyugalomba.

Végre szólították az utasokat a járatához, és beszálltak.

Örült, hogy az előző estét egy szállodában töltötte, ahol volt alkalma rendesen lezuhanyozni és megborotválkozni, bár egy hajvágás így is nagyon ráférte volna. Persze időnként nyírt belőle egy kicsit. Sötétszőke, egyenes, sűrű haja volt, ami most már a nyakába lógott.

Magas volt, majdnem egy méter kilencven centi, és talán kissé túl sovány, de testét megedzette a kemény munka és a dzsungel nélkülözése, ahol sokszor a generátor pislákoló fényénél kellett operálnia, és néha még az is elhalt.

Meglehetősen tiszteletet parancsolóan nézett ki khakinadrágjában és fehér pólójában, melyet a reptéri shopban vásárolt, megszokott Nike edzőcipőjében, és a hátizsákjával, amely ősrégi volt, és már nem is látszott rajta, hogy a rangos spanyol Lowe's cég terméke. Az arca enyhén napbarnított volt, jól átsütött, ahogy mondogatta nevetve önmagán, amitől a sötétkék szempár melletti ráncok felfelé húzódtak, és a szemöldöke között két kis árok jelent meg. Nem tartotta magát jóképűnek, nem volt hiú. Elsősorban és leginkább gyógyítóként tekintett önmagára.

Évente kétszer megengedte magának azt a luxust, hogy „hazajöjjön". A villa öt nemzedék óta volt a családja tulajdonában, és kisebb volt, mint várni lehetett volna, de sosem bővítették ki, sosem változtattak rajta. Alapvetően még mindig az az egyszerű, fehér tanyaház volt, ami eleinte, bár most már komfortosítva, zuhanyzókkal, árammal, medencével. És belső dekorációkkal, mert Chad

civilizált ember volt, aki a festményeit kiakasztotta a falakra, és órákon át csodálta őket, aki ritka kiadásokkal töltötte meg könyvtárát, meg régimódi, papírkötésű detektívtörténetekkel, amelyeket roppant szórakoztatónak talált.

A villa alsó szintjét helyi kőből építették, a felső szintet festett fából. Nem voltak tetőablakok, és kémény is csak egy, azon keresztül szelelt a tűzhely, amely elválasztotta a nappalit a konyhától. Fura elrendezés volt ez, Chad azonban szerette, mert időt és energiát takarított meg vele. A tüzet folyamatosan táplálni kellett, és telente gyakran nyomta el az álom a lángok előtt, visszapótolva az energiáját, életerejét.

Az egyetlen probléma a kocsibehajtó volt, melyen a szomszédos házzal, a Villa Romanticával osztozott. Évtizedek óta folyt már emiatt a marakodás, kezdve az eredeti szomszéddal, Jerushával, a híres énekes-színésznővel, a nagy művésszel, a luxusnővel, aki kora szupersztárja volt, és a szóbeszéd szerint sok szeretőt elfogyasztott. A vita azóta sem rendeződött, de Chad úgy tervezte, hogy végre megpróbál tenni valamit. Az új szomszédok hallani fognak róla, bárkik legyenek is.

A stewardess, egy mosolygós, sötét szemű, magas lány, odavezette helyéhez az első osztályon, elvette a viharvert régi dzsekit – Chadnek nem volt ideje azzal foglalkozni, hogy újat vegyen –, és pezsgővel kínálta, amit Chad, önmaga legnagyobb megdöbbenésére, el is fogadott. Taittinger, gondolta örömmel. Nagyon régóta nem érezte

szájában ezt az ízt, nyelvén ezeket a buborékokat. Élvezte, de nem kért még egy pohárral. Inkább elnyúlt az ülésben, lekapcsolta a fényt, felvette a szemtakarót, és álomba merült.

Végigaludta az egész utat, és csak akkor ébredt fel, amikor a stewardess finoman megrázogatta, hogy tizenöt perc múlva leszállás. Kiment az aprócska mosdóba, kimosta az álmot a szeméből, beletúrt a hajába, amely még rosszabbul festett így, az éles fényben, aztán megigazította a pólója gallérját, és visszaült a helyére, majd ellenőrizte a telefonján, hogy az autó valóban várja-e.

Úgy ismerte a nizzai repülőteret, mint a tenyerét: évek óta használta, már akkortól, amikor még csak kis szünidei átszállóhely volt a Földközi-tenger többi tája felé. Mostanra fő célponttá nőtte ki magát több viszonylatból is. Chad mindig szeretett megérkezni ide, ahol megpillanthatta a kék tengert, a pálmafás sugárutakat a sudár törzsekkel és bozontos koronákkal, a napozókkal teleszórt kavicsos partokat, szezonon kívül pedig az apró hullámok mentén sétálgatókat, mikor a Fantát, jégkrémet és zacskóban aszalódó szendvicseket árusító bódék már bezártak. Az egészet szerette. Mindig. Ez volt az otthona.

Chad kiváltságos családba született, mely elegendő pénzzel rendelkezett ahhoz, hogy fenntarthassa a párizsi lakást és ezt a kis villát. De ő így is magányos maradt, pedig eljárt a helyi koktélpartikra, ha azok „jó ügyet” szolgáltak, és adakozott, amennyit tudott. Az egyetlen

fényűzése az volt, hogy műkincseket vásárolt kicsiny „otthonába” – bár amikor megkérdezték, hogy műértő-e, mindig azt felelte, hogy csupán egyszerű gyógyító.

A repülőtéren ott várta a Mercedese. Eszébe jutott, honnan kapta a nevét az autó. Emil Jellinek osztrák diplomata, milliárdos üzletember, szenvedélyes autórajongó és egyben az autósport egyik úttörője volt, neki köszönhető a márkanév – az ő kérésére elsőszülött lányáról nevezték el.

A kocsit Chad gondnoka és mindenese hagyta a reptéren, aki immár tíz éve dolgozott neki, és tudta, hogyan ne legyen útban, valamint hogy mindig ott legyen, amikor szükség van rá.

Chad azonban úgy döntött, hogy először beugrik egy kávéra – egy jóféle, telt aromájú francia kávéra egy tengerparti teraszra, ahonnan nézheti a tenger színeváltozásait és a parton magukat mutogató embereket. Sosem tudta megunni ezt az ellentétet a másik életével.

És ez boldoggá tette. Hazaérkezett.

Később, felfrissülve a kávétól és a vajas croissant-tól, ráfordult a Mercedesszel a parti útra, ugyanarra, ahol az ötvenes évek híres filmsztárja, Grace Kelly lelte korai halálát a meredek hegyoldal és a mély szakadék között. Chad arcán mosoly ült, sötét napszemüvege megszűrte a napfényt, és a nyitott ablakon beáradt a szél.

Ekkor vette észre a kék Maseratit és a kis zöld kocsit előtte, meg a fekete Ducatit a fekete sisakos motorossal,

aki elhúzott mellette. Aztán, mintegy lassított felvételen, látta, ahogy a Maserati, volánjánál egy nővel és egy szőke utassal, lepördül az útról, ki a mélység fölé.

Chad a fékre taposott, elővette a telefonját, és mentőt, rendőrt hívott. Kiszállt a kocsijából, és lenézett a roncsra. Lehetetlen volt lábon lejutni a helyszínre, helikopterre volt szükség. Ott maradt az út szélén, és várta a mentőket meg a rendőröket.

5

MIRABELLA

Amikor magamhoz tértem, a kocsi a bal oldalán hevert a kanyon fala mellett, félúton a szakadék felé. Csoda, hogy nem zuhantunk a szakadék mélyére, és egy újabb csodára lenne szükségünk, hogy kikerüljünk innen.

Az autó kissé himbálózott még, aztán megállapodott a csipkés sziklaormon. Kisöpörtem a hajamat a homlokomból, és megrángattam a mellkasomba vágó biztonsági övet, amely valószínűleg megmentette az életemet. Leltározni kezdtem. Tudtam mozgatni a fejemet, a karomat, a lábamat.

Oldalra pillantottam szőke utasomra. Szegény lány rosszul tette, hogy elfogadta a meghívásomat. Hogy elszökött a férjétől, akit gazembernek nevezett, az egy dolog, de hogy súlyos balesetet szenved egy vadidegen mellett, az már más tészta. Az elsőt túl lehet élni; a másodikat aligha, bár hál' istennek sehol nem látok rajta vért.

Egymást kergették a gondolatok a fejemben. Leszorított az útról egy őrült motoros, aki valószínűleg a halálomat akarta. De miért? Talán nem is én kellettem a ducatisnak,

lehet, hogy a kis zöld autó elöl, ami lassan és eléggé kiszámíthatatlanul haladt a veszedelmesen kanyargó úton, és gyakorlatilag a szembejövő kamion alá került a felezővonalon. Megborzongtam, amikor eszembe jutott az elsüvítő Ducati, amint a kis autó felé lendül, míg az sivító gumikkal ki nem perdül az út szélén, és ekkor a Ducati nekem jött, aztán visszapattant, gyorsabban, mint egy puskagolyó.

Jesszusom, talán egy gyilkosság szemtanúja voltam? Vagy engem akart megölni, és tévedésből valaki mást kapott el? De ki akarhatná az *én* halálomat? Vagy a szőkeségét, aki mellettem ül, és akinek a teljes nevét sem tudom. Még egy gazember férj sem akarhatja, hogy meghaljon.

Nem, csakis rólam lehet szó, a gazdag nyanyáról a drága autóban, akinek munka nélkül hullott ölébe a pénz, egyszerűen csak megörökölte egy gazdag nagynénitől, aki rejtélyes és erőszakos módon lelte halálát. Én, Mirabella lehettem a célpont, a nő, akié a villa, ahová igyekeztünk. Nem tudom rávenni magam, hogy az esetet „gyilkossági kísérletnek” nevezzem. Legalábbis még nem. Majd később foglalkozom vele, hogy kitaláljam, kinek lehet haszna a halálomból.

Közben össze is kellett szedni magam, megkeresni a telefonomat, segítséget hívni a másik autóhoz, bár idelent aligha van térerő. De várjunk csak. Odafentről, a szétroncsolódott szalagkorlát fölül rémült arcok bámulnak lefelé. Felemelem a kezemet, és integetek, mire

döbbenten összerezzennek, aztán elsietnek, nyilván segítséget hívni. Várnom kell, majd később kiderítem, ki akart megölni engem. Vagy Verityt.

A mentőalakulat hamarosan megérkezett, egyesek a hegyoldalon kúsztak lefelé, a többiek egy nyitott helikopterben köröztek mellettünk. A rotor port fújt a szemembe, alig láttam. Igazából megváltóknak kellene neveznem őket, mert, mint hamarosan megtudtam, ha a Maserati lejjebb zuhant volna a feneketlen mélységbe, még a holttesteinket sem nagyon találták volna meg. Úgyis csak darabkák maradtak volna belőlünk, és mivel mégis mindketten egyben voltunk, megengedtem magamnak a sírás fényűzését. Hullott a könnyem, mint a záporeső, a rengeteg tévékamera és tudósító előtt, akik mintha a semmiből bukkantak volna fel hirtelen, ahogy mindig történik katasztrófák helyszínein, bár kétlem, hogy ezt az esetet rajtam kívül bárki is katasztrófának minősítheti.

Akartam még pár évet, hogy beleássam magam abba, ami Jolly nénivel történt, és elkapjam a tettest, mert most már kezdtem gyanítani, hogy én vagyok soron. De miért? A sztori mindig ugyanaz: pénz vagy szex. Nem hinném, hogy a szex szerepet játszott volna Jolly néni esetében, akkor tehát marad a pénz. Az örökség, amire valaki méltóbbnak érzi magát, mint engem. Vajon ki lehet az? Ki az, aki képes megszervezni egy gyilkosságot? Ismerek én egyáltalán ilyen embert? Hát persze hogy nem. Az elkövető csakis idegen lehet. A gondolat még rémisztőbb

volt, mintha valaki ismerős lett volna. Hát nem azt mondják, hogy az ismert ellenség jobb az ismeretlennél?

Hirtelen khakioverallos, bakancsos katonák lógtak fölöttünk egy helikopterből. Az egyik felvitte Verityt. Én nyújtottam a kezemet egy másik felé. Istenem, annyira megkönnyebbültem, hogy könnyek közt még meg is csókoltam, vagyis a borostáját csókoltam meg, és láttam a szemem sarkából, hogy elvigyorodik, hallottam magamat nevetni és sírni, miközben a karjában tartott, aztán felhúztak a szakadék oldala mellett, és betettek a dübörgő helikopterbe, ahol úgy bántak velem, mint egy szerencsét hozó madárral. Szükségem is volt rá.

Percekkel később újra szilárd talajon voltam. Lefektettek egy durva pokrócra, ami szúrta a lábamat, és egy férfi hajolt fölém, aki orvosnak mondta magát. Ellenőrizte a pulzusomat, dübörgő szívverésemet, a lábaimat, a karjaimat, a fejemet. Mindenem fájt, és jobban szerettem volna, ha elmegy, és békén hagy. Persze annyira azért észnél voltam, hogy lássam, milyen jóképű. Egy jóképű orvos mindig jól jön a háznál.

– Nem lesz semmi baj, megmarad – mondta.

– Menjen el.

– Jó – válaszolta. Intett a mentősöknek, és távozott.

Jolly néni, bárhol legyél is most, tudom, hogy ami történt, az miattad történt. Mindent fel fogok használni, hogy kiderítsem a hogyant, a miértet, a holt és a mikort; bosszút állok érted, szegény, drága Jolly néni, aki olyan boldog voltál itt, a mediterrán álomban, és nem volt

szükséged másra, csak a kutyádra, a macskádra meg a kis kanárira, ami mintha örökké élt volna. Dal volt a neve, jutott most eszembe, amikor kanáriként repültem a kanyon mélye felé. Végigdalolta az életedet. Remélem, hogy, bár már elmentél, még most is énekel.

6

MIRABELLA

Egy nyomozó jött a kórházba, hogy kikérdezzen minket, bár Verity és én is sokkos állapotban voltunk, még mindig nem tudtuk elhinni, hogy valaki leszorított minket az útról, és lelökött a szakadékba.

– Kész csoda, hogy dr. Prescott magukra talált, és hogy élnek – mondta a nyomozó angolul.

Rufus Barrada ezredesként mutatkozott be. Negyvenes férfi volt, vonzó, zömök, erőteljes alkatú, borostás arccal és kifürkészhetetlen tekintettel, kócos, sötét hajjal a sapka alatt. Pillantása éppolyan sűrű és kócos szemöldök alól fúródott belém, mint amilyen a haja volt, és tudtam, hogy olyan ember áll előttem, aki nem fogja elhinni, amit mondani akarok, és azt gondolja, hogy a baleset az én hibámból történt. Eszembe jutott a motoros, a zöld autó és sajnos a Maserati biztosítása is. Összeszorult a szívem. Meg kell magyaráznom ennek az embernek, hogy mi történt, hivatalossá kell tenni, és közölni, hogy nem ismerek semmiféle dr. Prescottot.

– Nagyon örülök, hogy élek – feleltem azon az édes hangon, amellyel azoktól a pasijaimtól szoktam

elbúcsúzni, akikről tudtam, hogy nem örökre szólnak. – Tudja, az egész annak a motorosnak a hibája volt.

– Nem volt semmiféle motoros a baleset helyszínén – fonta karba kezét az ezredes, és lenézett rám.

– Hát persze hogy nem volt! Elszáguldott, mint a golyó – folytattam, ragaszkodva a Superman-sztorimhoz.

– Volt egy zöld kocsi, aminek maga nekiment, és az lezuhant az útról. A sofőrje meghalt.

Elakadt a lélegzetem. Te jó isten, az a szerencsétlen, a motoros elintézett… – Jesszusom – mondtam reszketeg hangon. – Annyira sajnálom! Nem is tudtam. De nem én mentem neki. Csak láttam, hogy a motoros célba veszi, aztán eltűnt… és én is. Volt egy teherautó a másik sávban. Annak a vezetője biztosan látta, mi történt.

– Nem kaptunk jelentést semmiféle teherautóról. Senki sem látta a balesetet, madame Matthews. Csak maguk voltak ott meg a zöld autó vezetője. És ebből egy meghalt.

Megint sírva fakadtam. Valahogy nem tudtam abbahagyni. A férfi harákolni kezdett, majd odahajolt, és adott egy doboz papír zsebkendőt az éjjeliszekrényről, azután töltött egy pohár vizet. Remegő kézzel vettem el tőle. A kézfeje szőrös volt, majdnem az ujjpercekig. Felpillantottam rá, egyenesen a szemébe. Az arca olyan közel volt, mintha csókolózni akarnánk.

– Később majd még beszélünk – egyenesedett fel, és gyors léptekkel az ajtóhoz ment. Kinyitotta, aztán visszafordult felém. – Remélem, hamarosan jobban lesz, madame Matthews.

– Mirabella, ha kérhetem.

Megcsóválta a fejét, és felsóhajtott. – Madame Matthews – mondta. – Hivatalos ügyben beszélünk. Ha megengedi, maradjunk ennél a hangnemnél.

Természetesen igaza volt, én pedig komoly bajban voltam.

7

A felülvizsgálaton egész jó állapotban találtak engem, és Verityt is, annak ellenére, hogy az autó totálkárosra tört, helikopterrel kellett megmenteni bennünket, és a kamerák meg a mikrofonok izgatottan követtek minket egészen hazáig. Azt hiszem, Verity meglehetősen élvezte a dolgot, óriás méretű, szürke tréningfelsőt viselt, és felszegett állal, félénken mosolyogva lépkedett a szeme körül fekete karikákkal, melyek fiatal pandához tették hasonlatossá. A cipője elveszett a zuhanáskor, akárcsak az enyém, úgyhogy mezítláb botladoztunk a rendőrautóhoz, ami elszállít minket a Villa Romantica névtelen biztonságába.

Mutattam neki, merre menjen a part mentén, a dombok közt kanyargó úton, amely a végén már egyetlen sávra szűkült, és a házamhoz vezetett.

Mindig volt valami a Villa Romantica körül – a románc levegője lengte be. Az 1930-as években építtette a gyönyörű énekes- és színésznő, igazi színpadi jelenség, egy híres férfi szeretője, Jerusha, akit csak ezen a néven emlegettek szerte a világon. Sok évvel később, a halála után, azoknak az emlékei, akik ismerték, és a róla kerengő történetek tartották életben.

Így nem meglepő, hogy számomra mindig úgy tűnt, most is ott van a villában, a szemem sarkából látott felvillanó árny, de amikor odanézek, már nincs sehol; a fényes vörös haj meglibben a szellőben a fák között, egy selyemszoknya suhogása… káprázat csupán, mondom magamnak, a fény csalóka játéka. Vagy lehet, hogy Jerusha lelke még itt bolyong nyughatatlanul, képtelen elhagyni imádott otthonát, amelyet ő építtetett, s aztán elveszített? Talán Jerusha képtelen volt elhagyni a „szerelmet”? Hamarosan kiderítem.

A Villa Romanticán túl már nem voltak épületek, csak hatalmas, virágba borult leanderbokrok meg az olajfákkal benőtt domb, még feljebb pedig a mandulafák, melyek virágzáskor olyan illatot árasztottak, mintha az ember a természet leheletét érezné. A nyári hónapokban régimódi rózsák lógatták súlyos fejüket, és levendulamezők nyúltak a látóhatár felé, a narancs- és citromfák vékony ágai pedig szinte leszakadtak termésük súlyos terhe alatt. És a bokrokon, fákon és ágakon túl mindig ott volt a tenger. Ma éppen zöldeskéken.

Azért szerettem annyira a tengert, mert a kerttel ellentétben mindig más képet mutatott, szinte óráról órára. Időnként fehér hullámfodrosat, máskor sötétet és zöldet, és gyakorta szürkét, de a legtöbbször kéket.

– Megjöttünk – mutattam az éles bal kanyart, bár semmiképp sem mehettünk volna tovább, mert az út itt véget ért. És valóban, meg is érkeztünk. Ez volt a Villa

Romantica. Az otthonom, jóban és rosszban – mint egy házasság. És mint egy új menyecske, én is halálosan szerelmes voltam.

Sosem fogom elfelejteni Jolly nénit. Alig ismertem, mégis rám hagyta szeretett otthonát. Valahogy érezte, hogy én is imádni fogom, hogy összeillünk. Most már csak azt kell kiderítenem, hogy miért kellett ilyen kegyetlen módon meghalnia.

De először azzal kell foglalkoznom, hogy mit csináljak a kis szökevénnyel, aki most már teljesen az én gondom, hisz senki sem jött érte a kórházba, és senki sem fogja gondját viselni. És ha van nő, akit újra össze kell rakni, akkor az ő.

– Gyere, kedvesem – mondtam, amikor a rendőr kinyitotta az ajtót, és kimásztam. – Itt lakom.

– Jerusha házában – mondta ő, legnagyobb meghökkenésemre. Még a rendőrautó hátuljában kuporgott, és elképedve meredt a házra. – Itt gyilkosság történt.

– Meglehet – feleltem gyorsan. – Gyerünk, kislány, haladjunk! – Elkaptam a kezét, és húzni kezdtem.

Kilendítette a lábát – szép, hosszú lábak, bár most kissé véraláfutásosak. Úgy tűnt, nehezére esik felállni. Megingott. Talán nem volt jó ötlet, hogy elhagyta a kórházat.

– Nem lesz semmi gond – mondta a sofőr. És tudtam, hogy ért hozzá, mert zsaru, és sok mindent látott már. – Csak még zavart egy kicsit. Adjon neki egy kávét, és

minden rendben lesz.

– Vagy inkább martinit – karoltam át Verity derekát, és elindultunk a bejárat felé. Vágyakozva gondoltam egy jó italra meg egy kényelmes kanapéra.

Amikor a mindenesem, Alfred kinyitotta az ajtót, a középkorú, általában kifejezéstelen, bozontos, szürke szemöldökű arcra kiülő döbbenet mutatta, milyen látványt nyújthatunk.

– Madame! – kiáltott fel, és lerohant a lépcsőn, hogy segítsen, miközben a rendőr Verityt támogatta.

– Alfred, ő itt a barátom, Verity. Úgy gondolom, a Peónia szobában szállásoljuk el. – Természetesen az eredeti peóniamintás tapétájú szobára gondoltam, amelynek színe a korral kellemes halvány rózsaszínre fakult.

– Jó választás, madame, az olyan vidám – vette szemügyre Verityt. – És a hölgy úgy fest, mint akinek igencsak szüksége van egy kis vidításra.

Alfred szokott angolos, finomkodó körülírása. A jó komornyik érti a dolgát, és sosem szabad alábecsülni. Olyan munka ez, amire joggal lehetnek büszkék azok, akik végzik, akárcsak a jó pincérek.

Verity azonban csak állt, mintha a lába gyökeret vert volna a lépcsőn, és befelé bámult a széles kétszárnyú ajtón, mely egy viharban kidőlt tölgyfából készült még a villa építésekor. A kapun hatalmas, szív alakú bronzkopogtató volt, mely a hagyomány szerint Jerusha vendégszeretetét jelképezte. Jó lett volna, ha a vendégek is hasonlóan lelkesednek gyönyörű és nagyvonalú

háziasszonyukért, Jerusháért, de egyesek ezzel nem így voltak. Ezt furcsának találtam, és eltökéltem, hogy kiderítem az igazságot. Az igazság azonban tünékeny holmi, ha a múltról van szó; mindenkinek megvan a maga sztorija, és a múló évekkel még ezek is torzulnak.

Beértünk az előcsarnokba, és Verity ismét meglepett, amikor megszólalt: – Jerusha a nagymamám barátnője volt. Emlékszem a fotójára az asztalon, amely a nagyi budoárjában volt a dívány mellett. Gyakran megnéztem, mert olyan szép volt. Hosszú ruhát viselt, egyik oldalon uszállyal. Csillogó jelenség volt, de gyerekként egyszerűen csak csodaszépnek láttam. Szerettem volna olyan lenni, mint ő. Emlékszem, amikor ezt mondtam a nagyinak, ő szomorú arcot vágott, és azt mondta, hogy ne kívánjak ilyet. Nem volt hajlandó elmondani, hogy miért ne, de eltette a képet valahová, mert azt hiszem, hogy soha többé nem láttam. És persze sosem kérdeztem rá, hogy miért.

– Hát, most majd megtudod – feleltem. – Jerusha gyilkos volt. Velejéig romlott. Férfiakat csábított el csak azért, mert megtehette, ahogy beszélik. – Verity nagy szemeket meresztett rám, mire megsajnáltam. – Persze ez csak szóbeszéd, ha valaki ilyen szép és híres, arról mindenfélét összehordanak, nézd csak meg a mai sztárokat, hajkurássza őket a sajtó, és kitalálnak róluk egy csomó álhírt.

– De hát ez olyan igazságtalanság.

A fejemet csóváltam Verity naivitásán. – Kedvesem – mondtam. – Ilyen az élet. Mindenesetre – tettem hozzá,

amikor eszembe jutott a saját kis hazárdjátékunk a halállal – én mindig az igazságot akartam megtalálni, és most itt vagy te is, hogy segíts nekem. Ha a nagyanyád ismerte Jerushát, akkor biztosan mesélt is róla mindenfélét.

Verity kétkedő arcot vágott. – Nem nagyon emlékszem semmire, csak a nevére, meg hogy mintha megölt volna valakit, és a villára. Erről is volt kép. A nagymamám maga fotózta, amikor itt járt. Tudod, olyan, amikor az összes vendég beáll a ház elé, mint egy osztályképen. És most már eszembe jutott, a király szállt meg Jerushánál, amikor még király volt, mielőtt lemondott, és olyan lett, mint bárki közülünk.

– Hát, azért nem éppen olyan – feleltem. – Még ha VIII. Eduárdból herceggé fokozták is le, és jó szeme volt a szép nőkhöz. Továbbá szórakoztató vendég hírében állt, úgyhogy biztos vagyok benne, hogy Jerusha kedvelte.

Mindketten odafordultunk, amikor motorzajt hallottunk, aztán kavicscsikorgást, és az autó megállt. Félelmet nem ismerő sofőr, gondoltam. Közeledő léptek hallatszottak az útról, aztán egy férfi jelent meg a franciaablaknál. A háta mögül sütött a nap, úgyhogy csak egy körvonalat láttunk, de azt biztosan tudtam, hogy nem ismerős.

Felálltam. Bosszantott a szemtelensége. – Ki maga? És hogy képzeli, hogy úgy járkál itt, mintha a magáé lenne ez a hely? – A dühöm a hangomból is érezhető volt.

Hidegsége csontig megborzongatott.

– Talán az is – felelte Chad Prescott.

Előrébb lépett, és megláttam az arcát: vékony, enyhén napbarnított, mintha sokat lenne a szabadban; sportos, lovaglós, horgászós. Éreztem, hogy kezdek elolvadni.

Ő volt az orvos. Tyűha, gondoltam. Egy újabb vonzó pasas.

8

Elszakítottam róla a tekintetemet, és a parkettát néztem, de semmit sem láttam belőle. A rendelkezésre álló rövid idő alatt még észleltem a kócos, szőke hajat, a pici ráncokat a szeme körül, a kék szempárt, amely eléggé hasonlított az enyémre, a borostát a kemény vonalú állon, a szép alsó ajkat, mely telt volt, és harapni való. De mit is gondolok? Ez a férfi, ez az orvos éppen most támasztott igényt a villámra. Le kéne kevernem neki egyet arra a csinos arcára. De nem vagyok az a pofozkodós típus, inkább adok, mint kapok, lágy a szívem, bár ez a szív most mintha egy pillanatra megállt volna. Szünetet tartott. Reméltem, hogy hamarosan folytatja a dobogást, mert jó lett volna levegőt venni.

Megvan! Végre megint lélegeztem. És mosolyogtam erre a felháborító alakra, aki éppen az előbb közölte, hogy az övé a házam. Jolly néni háza. Előtte pedig Jerusháé.

Fájt a vállam a balesettől, és felemeltem a kezemet, mintha el akarnám takarni előle, de nem is pillantott rám. A villát nézegette; gondolom, azt próbálta felmérni, mennyit érhet.

– Mégis ki maga? – A hangom meglehetősen fagyos volt ahhoz, hogy egy meleg nyári napot is lehűtsön.

Még csak egy pillantást sem vesztegetett rám, annyira lefoglalta az állítólagos tulajdona felmérése. – Chad Prescott vagyok. – Nem nyújtott kezet, én viszont ostoba módon igen. A jó modor egyszer még a vesztedbe visz, mondta nekem valamikor valaki. Biztosan férfi volt.

– Bár nem kérdezte, az én nevem Mirabella Matthews. – Vártam valami választ, hogy „Tényleg?”, vagy „Persze, ismerem a könyveit”. De semmi.

Verity is odajött, és megállt mellettem. – Én pedig Verity vagyok. – A vezetéknevét nem mondta, nyilván még nem tudta eldönteni, hogy melyiket használja: az asszony- vagy a lánynevét. Nem mintha számított volna.

Jolly néninek volt egy vén tacskója, egy sziámi macskája és egy sárga kanárija. A kutya most óvatosan odatotyogott a doktorhoz, és megszaglászta a szandálos lábat. A pasas nem vett róla tudomást.

– Én nem hívtam ide magát a házamba – mondtam visszafojtott dühvel. – És legalább üdvözölhetné a kutyát. Ő itt lakik, ez az otthona.

– Nem, nem az – felelte a férfi. Azzal elment mellettem, majd fel a három alacsony lépcsőn, be a nyitott ajtón.

Leesett az állam. Enyhe kölniillat csapta meg az orromat – meleg, férfias aroma. Mi van velem? Ez az ember úgy beszél Jolly néni házáról, az én házamról, mintha az övé volna, és úgy járkál benne, mint aki otthon van, én pedig belefeledkezem az illatába.

– Nincs joga betörni a házamba!

Utánasiettem, a kutya a nyomomban lihegett. A sziámi

macska és a kanári már rég eltűnt. Nem is csodálom. Nem voltak jók a rezgések.

A férfi megfordult, és most először nézett rám igazán, mint aki tényleg lát, nem pedig átnéz rajtam.

– Meg kell értenie – mondta halk, meglehetősen vonzó hangon. – Meg kell értenie, hogy bármit mondtak is magának, bármit hisz vagy gondol, nem maga örökölte ezt a házat. A halála előtt Madame Jolly Matthews rám hagyta.

Jollynak nevezte. Csak a barátok és a mégoly kicsi család, beleértve engem is, hívta így. Juliet volt a hivatalos neve, bár állítása szerint az anyján kívül soha senki nem szólította ezen a néven.

– Nos – kezdtem, gondosan mérlegelve a szavaimat, mert észleltem, hogy a helyzet váratlan veszélyeket tartogat. – Nos, Mr. …? – Szünetet tartottam, hogy emlékeztessen rá: Chad Prescott a neve, pedig megjegyeztem. De nem szólt semmit, csak állt karba font kézzel, a férfiasság mintaképeként, fehér pólójában és halvány rózsaszín úszónadrágjában, bár ha korábban valaki azt mondja nekem, hogy a rózsaszín úszónadrág férfias, a képébe nevettem volna.

– Az ügyvédemmel majd átküldetem a szükséges papírokat – felelte, aztán megfordult, és a válla fölött visszaszólt, miközben a névjegyét az előcsarnokban a kisasztalra tette. – A jövő hétig költözzön ki. Mindent hagyjon úgy, ahogy találta.

– A kutyát, a macskát meg a madarat is? – Szinte

füstölögtem a hirtelen dühtől. És, be kell vallanom, a félelemtől. Mert mi van, ha tényleg igazat mond, és az övé a villa? Akkor mehetek vissza a kis londoni lakásomba, és a napfényes Dél-Franciaország megint csak az álmaimban fog létezni.

– Vigye nyugodtan az állatokat – szólt vissza. – Nem tartok rájuk igényt.

– Menjen a fenébe! – kiáltottam. – Ez az én házam, tisztelt uram, és ez ellen nem tehet semmit.

– Dehogynem – felelte, és nagyon is higgadtnak és összeszedettnek tűnt, miközben én kezdtem szétesni abbéli félelmemben, hogy neki van igaza.

– Hát persze hogy a magáé a villa – mondta az ügyvédem, James Arnold Long a maga szokásos nyugodt, rendíthetetlen hangján, amelyet nyilván a feldúlt és hisztis ügyfelek számára fejlesztett ki. Elvégre ő az, akinek meg kell oldania a kliensek problémáját: ő nem lehet feldúlt és hisztis.

– Azt állítja, papírokkal tudja bizonyítani, hogy Jolly néni – ő is így nevezte – rá hagyta a villát.

– És elvileg mikor történt ez?

Elképzeltem az öreg Longot a keskeny olvasószemüvegével, ami lecsúszott az orrán, amint az asztalán heverő iratokban lapozgat, és legalább két dolgot csinál egyszerre, ahogy mindig szokta, ahelyett hogy az én problémámra összpontosítana, amely most éppen elég súlyos.

– Úgy értem, hogy a fickó doktor, orvos, és megvannak a

papírjai. – Esendőnek, csajosnak és kissé elveszettnek tűnt a hangom. Kissé nagyon elveszettnek. Imádom azt a villát. És az enyém.

– Odaadta magának azokat a dokumentumokat, vagy legalább a másolatukat?

– Nos, nem… De nagyon biztosnak tűnt önmagában és a tulajdonosi pozíciójában.

– Adja meg nekem az illető telefonszámát és e-mail-címét – mondta Long. – Majd én elintézem. – Az ügyvéd hangja szilárd és eltökélt volt; ismerte a jogait, elvégre ez volt a munkája. – Maga pedig nyugodjon meg, és dolgozzon, éljen tovább, ahogy eddig. Majd gondunk lesz erre a Mr. Prescottra.

Letettem a telefont, és kiültem a teraszra, de ezúttal nem azért, hogy a kilátást csodáljam. Túlságosan tele volt a fejem, még akkor is, amikor a sziámi macska az ölembe ugrott, és elfészkelődött benne, mintha a tulajdona volnék. Mindig így viselkedik, és igaza van, csakugyan a tulajdona vagyok. A kutya zihálva hevert a lábamnál, nagy, barna szemével aggodalmasan bámult az arcomba, nyilvánvalóan érzékelve zaklatottságomat.

Verity is rám meredt, méltatlankodva. – Ez meg mi volt? Hogy értette azt, hogy ez az ő villája?

Sovány és megviselt volt, és klasszikus módon toporzékolt dühében. Vállat vontam, közönyt tettetve.

– Az ügyvéd azt mondja, baromság az egész. Nyilván az enyém a ház. Majd ő rendezi a dolgot ezzel a doktor Prescott-tal. – Rávigyorogtam. – Szerinted? Ilyen rózsaszín

sortban?

Verity felsóhajtott. – Cuki – közölte. – Mint minden rosszfiú.

És el kellett ismernem, hogy igaza van.

9

Az Ezredes – így hívta mindenki Rufus Barradát – már túl sok közúti balesetet látott a francia hadseregben töltött tíz év alatt, majd a csendőrség kötelékében, hogysem együttérző legyen. Hét éve élt boldog házasságban, amikor a felesége meghalt. Az asszony otthonról, a kétszáz éve a család tulajdonában lévő régi farmházból indult a szombati piacra, amikor az út szélén elütötte egy turista lakókocsija, és belökte egy sziklás szakadékba.

Agnènsnek hívták, de az Ezredes mindig csak *„mon amour”*-nak nevezte, az asszony pedig *„mon choux”*-nak őt, bár természetesen sosem mások előtt. Szenvedélyes kapcsolatuk egyre erősödött az évek során, és a férfi teljesen magára maradt nélküle. Az idő persze, mint általában, végül begyógyította a kétségbeesés legmélyebb sebeit, amíg valamiféle elfogadást nem hozott, még ha felejtést nem is.

A gyerekek – két ikerlány, Marie-Laure és Marie-Hélène, a nagymamák után – már hatévesek voltak, Laure hosszú lófarokkal, szőkén, mint az anyja, Hélène pedig az apja másaként sötét hajjal, ami mindenfelé szétállt, de leginkább a szemébe lógott, és onnan nézett ki félénken, pedig nem is volt az.

Igazából Laure volt a félénk, aki rendszerint a testvére mögött ment leszegett fejjel, magához szorítva iskolatáskáját, kék szemén aranykeretes kis szemüveg. De Hélène mindig vigyázott a húgára.

Az Ezredesnek ma is fel kellett őket vennie az iskolánál, és a Matthews nőszemély miatt késésben volt. Látta, hogy ott ülnek az alacsony kőfalon az iskolaépület mellett, térdüket felhúzva, állukat a tenyerükbe támasztva, szemükben a hosszas várakozás fásultságával.

A férfi megállt előttük, mentegetőzött, kiszállt, kinyitotta az ajtót, és nézte, ahogy bemásznak. Bekötötte őket, mindent még egyszer ellenőrzött, aztán azt mondta:
– Oké, csajok, akkor megyünk fagyizni.

Miközben elindult, és a lányok csivitelését hallgatta a napjukról, arra gondolt, hogy ő tulajdonképpen vérbeli családapa, hiába a hivatalos viselkedés, a magas pozíció, az egyenruha, a híres keménység, mely a bűnözők és a törvényszegők iránti gyűlöletből fakadt. A szíve mélyén „igaz” ember volt.

Nagyon nem örült az állítólagos „balesetnek” a kanyonban. A zöld kocsi vezetőjét Joseph Rausként azonosították, orosz volt, vízum nélkül tartózkodott az országban, és állítólag egy Bruce Bergen nevű, ismert ingatlanfejlesztőnek dolgozott, akinek az útlevele olasz volt, a születési helye Fehéroroszország, és „Főnök” néven volt közismert.

Az egész roppant zavarosnak tűnt az Ezredes szemében, ráadásul az a két nő is majdnem meghalt.

Rejtély volt előtte, miért lehetnének célpontok. Mit tehettek, amiért valaki ily módon akart bosszút állni rajtuk. Mert ez bosszú volt. Lehetett viszonzatlan szerelem – elvégre két csinos nőről van szó. Vagy valami más ok, amire még rá kell jönnie. Elég nagy feladatnak tűnt. Kevesebb idő a lányokkal, és több idő arra, hogy kiderítse, mire készül a két nő a Villa Romanticában. Sosem lehet tudni.

10

MIRABELLA

Új otthonom az Antibes melletti keskeny parti sávon volt, egy olyan város közelében, melynek két személyisége van, egy régi és egy új.

Az új Antibes-nak van egy menő tengerparti sétánya, ahol festők ülnek az állványaik előtt, és a turistákat vagy a tájat skiccelik, vagy még inkább a tengert, hisz az mindenütt jelen van. Bárok és kávézók versengenek a turisták kegyeiért, teraszaikat színes vászon napellenzők védik, és itt ejtőzni szinte kötelező.

Estére minden hely megtelik, amikor egy pohár hideg bor vagy sör kell a rövid ruhás, napbarnított szépségek mustrálásához. Nem beszélve a kikötőben horgonyzó jókora jachtok gazdag és nemegyszer jóképű tulajdonosairól. Ezek a hajók egy vagyonba kerülnek, de még a bérlésükért is jókora összeget elkérnek. Barna, félmeztelen ifjak tartják ragyogó tisztán a fedélzetet, sikálják, fényesítik a fát és a rezet. A hajóséfek kora reggel kimennek a helyi piacra, hogy a legfrissebb árukat szerezhessék be; kora hajnalban szedett gombát, Aix-en-Provence közelében termett dinnyét; a legapróbb szemű,

mégis legédesebb vadszamócát, a környékbeli *fraise des bois*-t. És persze az éjszaka fogott fehér sügért, fűrészes sügért és vörös márnát, melyet tökéletesre grilleznek, és fűszerekkel, fokhagymával és jóféle olívaolajjal ízesítenek.

Kijjebb a tengeren van egy különlegesen megépített móló, ahol a hatalmas, fehér utasszállító hajók horgonyoznak, melyek nem férnek be a kikötőbe. A kikötő végében pedig szűk, kövezett utcácskák kanyarognak a falak közt a magasban kifeszített, teleaggatott szárítókötelekkel, apró kis üzletekkel, bennük a város nevével feliratozott falatnyi bikinikkel és pólókkal, hogy amikor az ember hazatér, emlékezzen rá, hol járt, és talán arra is, hogy milyen érzés volt, milyen illatokat érzett. Emlékezni fog a sokféle gyümölcsre is, melyek faládákban várták a vevőket a kicsiny boltok előtt, meg a csokrokban árult levendulára, amit az Alpes-Maritimes alsó nyúlványainál szednek, azok alatt a csúcsok alatt, amelyeket sokszor még nyáron is fehér hósapka fed.

Fiatalos kis butikok, ékszerüzletek – az olcsóbbak helyi kézműves fülbevalókkal és karkötőkkel, a drágák megfizethetetlen gyémánt nyakékekkel. Halványzöld pisztáciafagyit kínáló fagylaltozók elegáns cipőboltok szomszédságában, amelyek szandáljait mintha mindenki viselné a göröngyös kövezetű utcákon, miközben drága sifonestélyik versenyeznek a figyelemért kacér fehér sortokkal és délfrancia pólókkal.

Virágok mindenütt, jázmin- és rózsacsokrok szalaggal

megkötve. Hajpántok és fürdőruhák lógnak a boltok előtt a járdaszélen; szalmakalapok a polcokon, tükörrel, amiben megnézhetjük magunkat; szexi fehérneműt kínáló szalonok csipketangákkal és a mellet megemelő, pajkos hatású félmelltartókkal, pirostól feketéig, lilától korallvörösig és rózsaszínig.

Aztán ott van a Grimaldi-palota, ahol Monaco uralkodói még most is laknak, az óváros, ahol az „igazi" emberek élnek, és vásárolnak a kis élelmiszerboltokban, ahol szalámik lógnak az ember feje fölött, és frissen készített tésztával teli hosszú befőttesüvegek állnak az ajtónál. Házi szósz is kapható a tésztához, friss fokhagyma a még jobb ízhez, és lédús paradicsom a kizárólag friss fűvel táplálkozó helyi kecskék tejéből készült sajtokhoz. Lehet grillcsirkét is kapni az utcai sütőkből, melyekben addig forog és pirul a pecsenye, amíg ropogósra nem sül, a lecsöpögő szaftban meg ott puhulnak az apró burgonyák. Összefut az ember szájában a nyál az ínycsiklandó illatoktól. Ott mosolyognak a friss salátafejek is, melyeknek rózsaszínes-vörösben játszik a széle, és ropogósak, hűsek a vinagrette-szósz alatt, melyet a helyi asszonyok által árult olajból és ecetből készítenek.

Ez mind itt van, a kezünk ügyében, evésre vagy elvitelre készen, vagy hogy belebújjunk, díszítsük a nyakunkat vagy a karunkat, vagy illatosítsuk a testünket. Dél-Franciaország erős érzéki élmény, amit nem lehet elfelejteni.

Amikor először jártam itt, olyan volt, mintha hirtelen

életre keltem volna. Londoni testem, mely kabátba, sálba és pulóverbe burkolózott sokszor még nyáron is, itt napok alatt apró pólós, színes holmikba öltözött csodává változott, fehér sorttal kihangsúlyozott barna lábakkal, a vörös hajkoronában ékköves pánttal, ajkamon rózsaszín rúzzsal. Itt kezdtem élni.

Egy nappal azután, hogy kikerültem a kórházból, kétségtelenül teljesen újjászülettem. Először is valami járműre volt szükségem. A kis méretű SEAT cseppet sem volt vonzó; én levegőt, életet és sebességet akartam. Mi más is jöhetne szóba, mint egy Harley? Türkizkék, természetesen. Valahol olvastam egy türkizkék harley-s nőről, akit mindenki megcsodált. Most én leszek az a nő.

– De nem vehetsz türkizt – ellenkezett Verity. – Mármint nézzünk szembe a ténnyel: túl öreg vagy hozzá.

– Negyvenkettő vagyok. Épp a legszebb kor! – Végül persze kompromisszumot kötöttem, de a színből nem engedtem. Egy Harley „robogó” lett belőle, ami majdnem olyan, mint egy Vespa, csak sokkal aranyosabb. Éppen illett hozzám, mert a városban amúgy is nehéz parkolni, és egy ilyen kis jószággal könnyen be lehet csusszanni két autó közé.

Elvittem Verityt ruhát vásárolni. Persze nem volt semmije azon kívül, amiben kijött a kórházból, vagy amit kölcsön tudtam neki adni. Hatékony bevásárló volt, úgyhogy hamarosan többzacskónyi holmival a

kormányon robogtunk vissza a villába.

Örültem, hogy Verity megjelent az életemben. Jó dolog egy barátnő. És örültem, hogy végre hazaértem a Villa Romanticába.

11

AZ EZREDES

Az Ezredes éppen a második kávéját iszogatta a fodrászattal szemben lévő kávézóban, amikor megpillantotta a leszegett fejjel, sietősen lépkedő Oroszt, kezében nagy, lapos csomaggal. Az Ezredes ráismert: építészeti tervrajzokat szoktak ilyen mappában szállítani. De ebben nincs semmi meglepő. Az Orosz a Főnöknek dolgozik, aki éppen a tengerparthoz közel készül valami lakóparkot építeni. Mostanra már mindenki tudta, hogy nem a Főnöké a terület, hanem Jolly Matthewsé, aki nemrég halálozott el, csúnya körülmények között.

Az Ezredes persze beleásta magát az esetbe. Az ő felségterületén történt, és egy kés a hátban nem olyasmi, amit normális, az előrehaladott kor miatti gyengeségnek lehetne tulajdonítani. A szerencsétlen öreglányt megölték, és a szóbeszédek alapján az Ezredes fogadni mert volna rá, hogy a pénzéért. A Főnök pedig most úgy csinál, mintha az övé lenne minden, és máris elkezdhetné az építkezést.

Az Ezredes történetesen tudta, és egyébként az egész környéken, ahol mindenki szerette, köztudott volt, hogy

Jolly néni az unokahúgára hagyta a házát, arra a nőre, aki majdnem ott pusztult a Maseratiban a kanyonban. Megint csak egy véres eset. Az Ezredes elhitte, hogy valaki le akarta szorítani az útról. És egy féleszű is könnyen rájöhet, hogy kinek lehet a legtöbb haszna ezekből a halálesetekből. És most éppen egy olyan embert figyelt, aki ennek a valakinek dolgozik.

Kiitta a kávéját, némi aprót tett a tányérra, és az Orosz után sietett.

A férfi negyvenöt éves volt; az Ezredes pontosan tudta ezt, mivel áttanulmányozta a dossziéját, amikor kiderült, hogy a Főnök próbálja rátenni a kezét a Matthews-birtokra. Sőt nem ő volt az egyetlen, aki igényt jelentett be rá. Ott volt a szomszéd is, Chad Prescott, akinek ilyen értelmű dokumentum van a birtokában, állítólag Jolly Matthews saját kezű aláírásával. Jókora felfordulás lehetett készülőben, és a Főnök nyakig benne volt.

Az Ezredes lassú léptekkel követte az Oroszt, más járókelők mögé rejtőzve. Próbált jelentéktelen maradni, ami az ő külsejével nem volt egyszerű: kemény külső, széles váll, előreszegezett fej, mintha mindig késésben lenne, és sietne valahová. Az Orosz azonban láthatólag nem volt tudatában annak, hogy követik, és az Ezredes utánament a főtérről nyíló kis utcácskába is, ahol elegánsabb butikok kínáltak kézitáskákat, csinos cipőket és fehérneműt.

Az Orosz megállt, hogy megnézze a kirakatban pompázó fehérneműt – csinos darab volt, szexi piros. Egy

kicsit merész ebbe a városba, de a turisták szerették. És úgy tűnt, hogy az Orosz is, mert belökte az ajtót, és bement az üzletbe.

Az Ezredes megállt, és próbált úgy tenni, mintha csak a drága csipkekombinékat nézegetné, enyhén pírral az arcán. Miért nem tudott az a nyavalyás Orosz inkább valami zöldségesnél vagy gyógyszertárnál megállni! De már jött is ki, arany-fehér csíkos, elegáns díszzacskóval. Bármit vett is, jó sokba kerülhetett, ebben az Ezredes biztos volt. Vajon kinek szánja az ajándékot?

Nem kellett sokáig töprengenie. Követte az Oroszt a parkolóhoz, megállt, és nézte, ahogy a férfi odaint egy nőnek egy nagy, fehér lakókocsi volánjánál. Az Ezredes az eszébe véste a rendszámot, és azt, hogy a jármű angol. Azt is észrevette, hogy a nő szép. Harmincas teremtés, vállára omló, egyenes szőke hajjal, ellenzős sapkában, fehér, spagettipántos felsőben, rengeteg zörgő karkötővel.

Az Orosz beszállt mellé, hosszan megcsókolta, aztán odaadta neki a zacskót. A nő mohón beletúrt, és valami csipkés-szalagos dolgot húzott elő, ami láthatólag elnyerte tetszését, mert újra megcsókolta a férfit, kéjesen, mintha jutalmat ígérne cserébe. Aztán indított, és kiállt a parkolóból, mielőtt az Ezredes megmozdulhatott volna.

Érdekes, gondolta az Ezredes, miközben újra megnézte az iPhone-jába feljegyzett rendszámot. Nemsokára rá fog jönni, hogy kié, és mire készül az Orosz.

12

VERITY

Verity arra gondolt, milyen furcsa, ahogy a sors magával ragadja az embert, és elindítja egy olyan úton, ami egészen más, mint amire számított, jelesül egy dühös válásra, rosszízű csatározásra a pénz és a ház fölött, és a keserű kiábrándulásra a szerelemből, amely oly sokat jelentett az ő számára, és ezek szerint oly keveset a férjének. A férjét Ranchónak hívták.

– Úgy, mint *Rancho?* – kiáltott fel hitetlenkedve, amikor a férfi bemutatkozott neki, hol máshol, mint egy helyi lovasrendezvényen.

A legegzotikusabb ember volt, akivel valaha is találkozott: argentinnak mondta magát, és egy fényes szőrű kis pólópóni hátán ült, melynek hihetetlenül vékony volt a csüdje, csoda, hogy elbírt egy ekkora embert, mégis olyan fürge vágtában rohangált fel-alá, hogy csak úgy repült körülötte a föld, miközben lovasa veszedelmesen kihajolt oldalra a nyeregből, hogy a pólóban „mallet”-nek nevezett ütőjével megpróbálja eltalálni az aprócska labdát. Verity korábban sosem érdeklődött ez iránt a sport iránt. De ez a férfi nagyon jól

csinálta. És közben még remekül is nézett ki.

Alig telt el két hónap, és már jött is az esküvő; nem az az uszályos ruhában vonulós, amilyent Verity mindig is elképzelt, csak egy egyszerű polgári aktus egy londoni közjegyzői irodában, a takarítónő és egy épp arra járó házhoz szállító tanúskodása mellett. Esküvői mértékkel mérve a lehető legszerényebb. És az első néhány viharos éjszaka után – szex és bor, szex és evés, szex és hosszú séták a St. James parkban, a Ritz mellett, ahol laktak, az ő költségére, mint később kiderült – Verity rádöbbent, hogy untatja a férfi. Főleg azután, hogy Rancho elkísérte a bankjába, és arra kérte, vegye ki a megtakarított pénzét, amit ő meg is tett, és odaadta az egészet a férjének. Mindössze néhány ezret, mert nem az a tőkepénzes nő volt, akinek a férfi hitte. A szülinapi ajándékpénzeit tette félre az évek során – a húszas évei végére egész szép kis summa felhalmozódott, ám a keresztszülők kezdik magára hagyni az embert, mivel már elég idős ahhoz, hogy gondoskodjon magáról. És ez így is volt, egészen addig, amíg hozzá nem ment a férjéhez, aztán le nem lépett tőle. Elvágtatott, mint a kis pólópónik, amiket a férje jobban szeretett nála, és ostoba módon otthagyta, amije még maradt a bankban, meg az ékszereit, mert nem akart kicsinyesnek tűnni.

És akkor mi van? Épp most élt túl egy hajmeresztő utazást, hogy megérkezzen egy ismeretlen, mégis oly ismerős helyre, egy nővel, akit ugyancsak nem ismer, egy jövővel, ami homályba burkolózott előtte, miközben a

rózsaszín stukkós villát, a virágágyásokat keretező alacsony sövényeket bámulta a jázminillatban, ami bármilyen mesterségesen előállított parfümnél édesebb volt. És ott volt az ég végtelen kékje. Meg az az őrült a Ducati Monstrón, aki meg akarta ölni őket. Vagyis azt, akié a kocsi, akié a ház.

Az írónőre pillantott. – Tulajdonképpen ki vagy te valójában? – kérdezte. – És miért hordod folyton ezt a fura, horgolt kesztyűt?

MIRABELLA

Noha nem állt szándékomban elmondani Veritynek, természetesen jó okom van arra, hogy kesztyűt hordok, horgoltat nyáron, hidegebb időben pedig nagyon puha, rugalmas bőrkesztyűt változatos színekben – néha pirosat is, mert ha már úgyis kesztyűt kell hordanom, miért ne legyen menő? És való igaz, a horgolt kesztyű nem menő, viszont Dél-Franciaország melegében kellemesen hűvös. És, mint már említettem, egy szomszéd készíti nekem. A kilencvenes évei elején jár már, és alig látja a tű horgas végét meg a finom fonalat, amivel dolgozik, de, ahogy vidáman mondogatja, most már zsigerből is tudja csinálni. „Oda se kell néznem, az ujjaim maguktól járnak”, én pedig nevetek. Így aztán jó adag van belőlük új otthonomban is, különféle színekben és különféle súlyú

fonalakból, még kasmírból is, a hálószobai komód harmadik fiókjában, egy halom szerelmes levél tetején, amelyektől még nem volt szívem megválni. Mindig is abban hittem, hogy ha a szerelem elmúlik, akkor a *memento mori*knak is menniük kell; a halott szerelmes leveleknek, az apró, valaha sokra tartott ajándékoknak, a megszáradt rózsáknak és a régi emlékeknek, de amikor arra került a sor, nem tudtam megtenni. Egyszerűen vittem mindent tovább magammal. A szerelmeim elhagyásában viszont eléggé pragmatikus voltam. „Figyelj, drágám, szerintem ideje továbblépni", mondtam. „Jól éreztük magunkat, nem igaz?"

Ezt persze nem fogadta minden esetben mosolygós helyeslés, mint azt képzelhetik. Elég sok csúfságot vágtak a fejemhez, megszáradt rózsacsokrokkal egyetemben, de én észnél maradtam, és próbáltam tényleg továbblépni, anélkül hogy túl sok sérelem esne köztünk, a harcos felek közt, az exszeretők közt, a hál' istennek soha össze nem házasodottak közt. És még soha életemben nem vettem el más asszony férjét. Nem mintha nem lett volna rá alkalmam, de a saját életem összetartása is épp elég felelősséget jelentett, nem akartam még a más problémáját is a nyakamba venni. Márpedig az ilyen férfiak olyan felelősséget jelentenek, amitől jobb távol maradni.

Úgyhogy most itt állok negyvenkét évesen, férjezetlenül, bár elég sok szeretővel a hátam mögött, egy csodálatos villa új tulajdonosaként, mely a Földközi-

tengerre néz, és a víz kékebb, mint a szemem a jó napokon, és szürke, mint a szél, amikor a misztrál mindent szerteszét fúj. És legnagyobb meglepetésemre tyúkanyómamája lettem egy kicsike, az aranynál is sárgább kanárinak, akinek a neve Dal.

Sosem voltam híve a kisállattartásnak, nagy házban sem laktam soha, és olyan sziámi macskám se volt, aki azt hiszi, hogy az övé a villa, és akinek kék szeme és krémszínű bundája van, a füle és a farka végénél csokoládébarna átmenettel, és aki éberen figyeli a sárga kanári énekét. Ezt az örökölt, színes társaságot még egy kutya egészíti ki, egy hosszú testű, rozsdabarna jószág, tacskók és beagle-ök sajátságos leszármazottja, aki a JonJon névre vagy egy átható füttyentésre hallgat. Miután sosem sikerült elsajátítanom a füttyögés művészetét, vásároltam egy kis ezüstsípot, ami kék zsinóron lóg a nyakamban, és kis híján megfojt, ha megfeledkezem róla, de nagyon hasznos, amikor hívni akarom JonJont, akit nem vagyok hajlandó ezen a nevetséges néven szólítani, ezért átkereszteltem Szemire, ami a „szemtelen kis dög” becézése. Ez tökéletesen leírja higanyszerű temperamentumát. De sokszor megnevettet, és akkor is elmosolyodom, amikor a kanári énekel, vagy amikor a macska bekúszik a lábam alá, és a fejét szeretettel hozzám dörgöli. Ilyenkor rádöbbenek, milyen üres volt az életem előttük, és milyen szerencsés vagyok, hogy a házzal együtt megörököltem ezt a kis családot. Ha a szépséges Jerusha volt az, aki ezeknek a kis állatoknak az

elődeit magával hozta ide, akkor hálásabbnak kell lennem neki, mint azt szavakba önthetném.

Jerusha. A neve mindig fantáziákat, képeket, botrányokat, szerelmi történeteket, tragédiákat idéz fel, bár ezek nagy része nem is ismert, vagy rég eltemette a feledés. Most, hogy az enyém a háza, feladatomnak tekintem, hogy még többet tudjak meg a hírneves színésznőről, énekesnőről, táncosnőről és szexszimbólumról, akinek a harmincas években egész Párizs a lába előtt hevert, és aki alig néhány évvel később eltűnt, látszólag örökre. A szeretője új szeretőjének halála után. Ki tudja, talán mondhattam volna inkább azt, hogy az „egyik” szeretője.

Milyen volt Jerusha élete valójában? Szerette ezt a férfit? Ő volt az egyetlen szerelme? Mi lett a gyerekekkel, akiket állítólag magához vett, sőt örökbe fogadott? Egyszerűen elvitték őket, amikor Jerusha világa összeomlott, és csak a kisállatok maradtak, hogy vigaszt nyújtsanak neki?

Jerusha olyan rejtély, ami a Villa Romanticához kötődik, ezáltal hozzám is, és ifjú vendégemhez, Verityhez.

A teraszon ülök, a számhoz emelek egy szál tiltott cigarettát, amikor lépéseket hallok. Egy kéz jelenik meg az arcom előtt, és kikapja a számból a cigarettát, még mielőtt ellenkezhetnék.

– Rossz szokás – zuttyan le Verity a szemközti díványra. – És bele lehet halni.

– Úgy érted, olyan, mint a méreg?

„Tudod, hogyan értettem” pillantást lövell rám, aztán elnyomja a cigit egy PASTIS feliratú kerámia hamutartóban, amelyet egy merész pillanatomban Marseille-ben, egy olcsó körúti kávézóból emeltem el. Mindig nagy becsben tartottam mint bátorságom élő bizonyítékát, és most csúnya pillantással jelzem helytelenítésemet.

– Na és veled mi a helyzet? – kérdezem hidegen. – Látom, hogy elfogytak a könnyek. Vissza akarsz menni ahhoz a gazemberhez, akitől elfutottál? Adsz még egy esélyt, ahogy a rendes lányok szokták?

– Nem vagyok rendes lány. Itt maradok veled – feleli, és újra sírva fakad.

Tartani kellett volna a számat.

13

Úgy tűnik, nemcsak egy állatsereglet szakadt a nyakamba, vagyis két kis négylábú meg egy madár, hanem egy fiatal és nyomorult szökevény is, mert nem lenne szívem elküldeni, hogy menjen, keressen magának egy szállodát, éljen tovább egyedül, és ne nyavalyogjon itt arról, hogy egy fajankóhoz ment feleségül, aki keresztülnézett rajta, és ellopta az összes pénzét. Még ha csak kétezer volt is; éppen ennyi lenne az összes pénze, ezt le merném fogadni. Plusz az ékszerek, melyek, remélem, nem régi, öröklött családi darabok, mert most valószínűleg zálogházba kerülnek, akkor aztán bottal üthetné a nyomukat. Újakat mindig lehet venni, ha az ember pénzhez jut, akár munkával, akár máshogy, mint Jerusha is, amíg darabokra nem hullott az élete, és hasonló okból, mint az ifjú Verityé, aki abbahagyhatná már a siránkozást.

Te jó ég, hogy lehetek ilyen szívtelen, ilyen undok? Mi lehet fájdalmasabb egy összetört szívnél? Semmi, amikor az ember épp benne van, most már emlékszem.

– Kedvesem – mondtam meleg, nagynénis hangon. (Elvégre ő olyan fiatal, én pedig már, ha nem szívesen vallom is be, a negyvenes éveimet taposom, de úgy tűnik,

pillanatnyilag ez a legmegfelelőbb szerep a számomra.) – Kedvesem, meg kell bíznod bennem.

– Miért? – nézett rám vörös szemmel. – Mármint miért kellene megbíznom benned? Benne is megbíztam, és lám, mi lett belőle.

– Ő férfi. Nő és nő között más a helyzet.

Rám meredt. A zokogás abbamaradt. Legalább sikerült elhallgattatnom.

A kocsiban ültünk, a frissen bérelt Fiatban, mely a csúfos véget ért Maserati helyébe lépett, és Verity úgy nézett a Villa Romantica felé, mintha Drakula kastélyát látná, én pedig maga lennék a vámpír gróf.

– Miért hoztál ide?

– Jaj, az isten szerelmére! – A dühöt sikerült kiszűrnöm a hangomból, de a türelmetlenséget nem. – Mert ez a házam, amit errefelé villának neveznek. Örököltem, és most már az enyém. Ez az új otthonom – tettem hozzá, és egy kicsit belém sajdult a vágyakozás a nemrég eladott kis londoni lakás után, ahol néhány évig aránylag boldog voltam, még ha magányos is.

– Kitől kaptad? – kérdezte, és gyanakvás ült ki sírástól duzzadt, bár így is csinos arcára.

– Kit érdekel? Itt fogod tölteni az éjszakát, ha szerencséd lesz, és valamivel jobban viselkedsz. Ha nem, akkor visszazsuppollak a férjedhez, aki elvette az összes pénzedet, és kifosztott.

– Nem volt túl sok kifosztani való rajtam – nézett rám szomorúan. – Szégyellem, hogy csak néhány ezer volt a

dologban. Ennél jobb is lehetett volna, nem igaz?

Hirtelen elöntött a szánalom, átfogtam a vállát, és magamhoz öleltem. – Ide hallgass, kislány, a férfiak néha gazemberek módjára viselkednek, de ez nem jelenti azt, hogy mind gazember. És ahhoz sincs semmi köze, hogy te ki vagy, milyen vagy. A férjed egy patkány, egy szégyentelen csaló, és az ilyenek végül általában elnyerik a büntetésüket. Csak azt sajnálom, hogy nem leszel ott, és nem tudsz neki behúzni egy jó nagyot.

– Nem leszek?

A lehető leghatározottabban, mintha mélységesen hinnék abban, amit mondok, rávágtam: – Hát persze hogy nem leszel. Majd megpróbálkozik egy újabb nővel, és az majd jól oda csap neki, ahol fájni fog. Majd egy idő után valószínűleg börtönbe kerül.

– Óóóóó! – jajdult fel ismét, és patakzani kezdtek a könnyei.

– Most meg mi van? – Kiakadtam. Mi a fenét keresek ebben a helyzetben?

– Egy börtöntöltelék felesége leszek – zokogta. – Én. Egy börtöntölteléké.

– Nem, nem leszel. El fogsz válni tőle. Bízz bennem, majd én elintézem, sőt rögtön hozzá is kezdek. Nem lennék meglepve, ha az adott körülmények közt érvénytelenítenék a házasságodat.

Legnagyobb meglepetésemre azonnal felvidult, és elkezdett körbenézegetni.

– Milyen szép itt! – törölte meg a napszemüvegét, amit

elhomályosítottak a könnycseppek, aztán visszatette a feje tetejére. Láthatólag inkább ott szerette hordani, ellentétben velünk többiekkel, akik a szemünket óhajtjuk megvédeni vele a napfénytől. Fiatalság, bolondság, állapítottam meg negyvenes éveim bölcsességével.

A macska is felbukkant hirtelen, és örvendezve az ölembe ugrott a leeresztett ablakon át. Egy sziámi szeretete jó dolog, még ha néha zajos is. Szokás szerint hozzám dörgölte a fejét, én pedig puszit adtam a fülére, és Verity is odahajolt, hogy megsimogassa.

– Milyen puha! – mondta csodálattal. – És gyönyörű!

Aztán a kanári is megjelent, letelepedett a macska fejére, és hátravetett fejjel, önfeledten trillázni kezdett. A kutya pedig, aki ugyancsak nem akart kimaradni az üdvözlőbizottságból, kaparászni kezdte az ajtót, bizonyosan felsértve a fényezést, de ki törődik ilyesmivel, hiszen szeretetből teszi. Ők az enyémek, az én szeretteim, akik osztoznak velem, akik életet adnak nekem.

– Ó, hogy irigyellek! – mondta az ifjú Verity. Felszáradtak a könnyei, és már mosolygott. Megsimogatta a kutyát, aztán szemügyre vette a villát. – Ismerem. Jerusháé volt.

Ez a dolog sokkolt. Honnan tudhat épp ez a lány Jerusháról? Az a nő rég meghalt, már semmit sem jelent az élők számára, senki sem gyászolja, senki sem törődik vele. Engem kivéve. És talán most már Verityt is.

14

Persze hogy nem Chad Prescotté volt a villa, hanem Jolly nénié, és az ő örököseként most már az enyém, bár a neve – romantika – olyasmi, ami belőlem hiányzik. Másképp hogyan tudtam volna rávenni három férjet is, hogy elhagyjanak? Ha én hagytam volna el őket, az teljesen más dolog lett volna, de az, hogy *három* hagyott el *engem*... Ebből arra lehet következtetni, és sokan így is gondolják, hogy velem lehet valami baj; vagy túl fukar vagyok, vagy a szex nem stimmel. Azt mondják, e kettő közül mindig valamelyik az ok.

Pedig valójában egyikkel sem volt gond; egyszerűen csak untattak a férjeim, és, gondolom, én is untattam őket. Először túl fiatal voltam, tele túlzott szexuális magabiztossággal – ez az én hibám volt; tudhattam volna, hogy a pasi nem elég érett személyiség. A másodiknak a pénzem kellett, és amikor rájött, hogy – akkor éppen – nincs vagyonom, lelépett. A harmadik az a fajta férfi volt, akivel törődni kell: neki gondozónő kellett volna, nem feleség.

– Mi a fene – mondtam a barátaimnak. – Én csak akartam valakit, akivel megoszthatok egy üveg bort, együtt nézhetem a naplementét, együtt vacsorázhatok.

Nem arra fizettem be, hogy reggel együtt kelljen felkelni valakivel, és nézni az alsógatyáját meg a szőrös lábát, és kávét meg reggelit csinálni neki. Egy lánynak legyenek elvei, és a meleg reggeli nem előzheti meg a jó szexet. Vagy legalábbis nem lenne szabad megelőznie.

De nem vagyok meglepve, hogy elhagytak. Másokkal is próbálkoztam, aztán rájöttem, hogy sokkal kényelmesebb egyedül, a londoni lakásomban, egzotikus képzeletbeli életekről írogatva, melyeket az olvasók az enyémnek hittek, és néha magam is szerettem volna, ha igazak. És most itt állok mint a „népszerű szerző", egy hirtelen függetlenné vált nő, egy gazdag dög egy villával, hála Jolly néninek, akivel először négyévesen találkoztam.

A találkozó az akkori Harrods teázóban zajlott le, és emlékszem, hogy ráejtettem egy csokis eklert a bársonygalléros kishercegnőruhám elejére, ami a nyakamig be volt gombolva, és kis híján megfojtott, mert anyám azt akarta, hogy jól nevelt kisgyereknek nézzek ki, és jó benyomást tegyek a gazdag nagynénire.

Emlékeim szerint nem volt más gyerek a Harrods teázójában rajtam kívül, így nem volt kivel összehasonlítanom magam, de azt már zsenge koromban is érthetetlennek éreztem, miért kell ilyen kényelmetlenül felöltözni egyetlen krémes süti kedvéért, ezért ejtettem rá szándékosan arra a gyűlöletes kabátra, hogy emlékezzek arra a fojtogató napra. És *ráadásul* még rózsaszínű is volt. Sosem voltam rózsaszín kislány.

Akkor most miért van mégis egy rózsaszín villám?

Amikor megörököltem, még fehér volt. Gondoltam rá, hogy citromsárgára festetem, esetleg tompa levélzöldre, csak aztán döntöttem a rózsaszín mellett. Valahogy illőnek éreztem a kora huszadik századi stukkós épülethez, mely négyszögletes volt a hátul kinyúló szárnytól eltekintve, melyet elvileg a szolgák szállásának szántak, de most már fényűző vendégszobák foglaltak helyet itt elegáns, fehér csempés fürdőszobákkal és erős kézizuhanyokkal azok számára, akik a partról feljőve le akarják mosni magukról a homokot.

Azt én sem akartam volna, hogy behurcolják a sarat a nagyszobába. Azért hívom nagyszobának, mert tulajdonképpen több kisebb szoba egybenyitásával jött létre, és immár a villa egész elülső részét elfoglalja, egymásba csúszó, mennyezetig érő ajtókkal, melyek a ház egész hosszában végigfutó, terrakotta burkolatú teraszra nyílnak, nyugágyakkal, párnás székekkel és kávézóasztalokkal. Valamint volt egy szabadtéri étkezőrész is, ahol húsz embert lehetett leültetni a helyben készült, fonott ülőkés székekre, amelyeket én nagyon szerettem, de a vendégek panaszkodtak, hogy beleakad a szoknyájuk, és kihúzódnak belőle a szálak, amikor fölállnak.

A felső szint szobái mind saját erkéllyel rendelkeznek, épp csak akkorával, hogy egy reggelizőasztal, néhány szék és pár zöld vagy piros csíkos nyugágy elférjen. Mélykék vászontető védi a reggelizőket a naptól, és hosszú, keskeny, sötétkék csempés medence – kékebb,

mint a szemem – csillámlik a nyári hőségben. Bíbor- és mályvaszín, sőt lazacos-narancssárgás bougainvilleabokrok ékesítik a falakat és a teraszt, lekúszva az ösvényen és a partra vezető falépcsőn is, ami alatt még egy kis kavicsos részen kell átmenni, mielőtt elérnénk a félhold alakú homokos öblöt és a tökéletesen átlátszó tengert, mely még nyáron is elég hideg ahhoz, hogy hűsítsen, mégis elég meleg, hogy kényelmesen bele lehessen gázolni.

A villát az ezerkilencszázharmincas években építtette egy szerelmes milliomos a szeretőjének, a híres énekesnőnek, Jerushának, akinek lángvörös haja éppolyan árnyalatú volt, mint az enyém. Tudom, mert láttam róla képeket. És azt is hallottam, hogy szenvedélyes előadásai érzéki hullámokat keltettek a közönségben, férfiakban és nőkben egyaránt. A férfiak megkívánták, a nők pedig hasonlítani akartak hozzá.

Az énekesnő villája ma majdnem pontosan ugyanolyan, mint amilyen az ő idejében volt. Visszafogottabb, mint az ő hírhedten színpadias személyisége. Hűvös, mégis otthonos lakóhely nyáron, és meleg menedék télen a hatalmas mészkő kandallóival, amelyeket Jerusha romos kastélyokból vásárolt össze. Halványan erezett fából készült falburkolat fedi körben az ebédlőt, melynek hatalmas üvegasztalát középen négy ágaskodó oroszlán tartotta, ami azt jelentette, hogy mindenki kényelmesen elhelyezhette a lábát. A magas támlájú, megfakult brokáttal kárpitozott székeket

hosszadalmas étkezésekhez szánták, melyeket az erkélyekről látható hegyeken termelt helyi borokkal lehetett leöblíteni – lágy, könnyű borokkal, amelyek kellemesek voltak, mint a társalgás és a zene.

A Villa Romantica most méltó a nevéhez a tágas hálószobáival és hatalmas ágyaival, feltornyozott párnáival. Az ágyak olyan magasak, hogy viktoriánus falépcsőkön lehet feljutni a fehér habos kényelembe. Aztán hátradőlve szemlélhetjük a kilátást a tengerre.

A fürdőszobákban is kandallók vannak, melyekben télen mindig lángol a tűz, édes illatot árasztó levendulával. Vékony, durva egyiptomi törülközőkkel raktam tele a fürdőszobákat, azokat jobban szeretem a puha és bolyhos angol daraboknál, amelyek nem itatják fel a vizet. A szappan itt a partvidéken készül: marseille-i szappannak nevezik, és zöld frissessége miatt valahogy még tisztábbnak érzed magad tőle. Persze testápoló is mindenhol van, helyi termék ez is, talán olívaolajból készült, és párizsi hintőpor, Chanel természetesen, a kedvencem, meg persze illatok – ahogyan manapság nevezik a parfümöket: Roger & Gallet a férfiaknak és Chanel vagy Dior a nőknek. Van még tiszta textilpapucs is, amibe az ember csak belecsúsztatja a lábát, és kényelmes, puha, fehér köntösök különféle méretekben, mert sosem lehet pontosan tudni. Egy palack Perrier áll az éjjeliszekrényen friss magazinokkal – úgy vettem észre, hogy a *New Yorker* az abszolút favorit – és könyvekkel. Az életrajzi írások mindig eltűnnek a vendégekkel együtt, és

folyamatosan pótolni kell őket. Furcsa, hogy mennyire érdekli az embereket mások élete.

Hát ez az a villa, ahová elhoztam új vendégemet, Verityt. Bár Jerushát egy gyilkossággal kapcsolatban emlegette, kétlem, hogy túl sokat tudna erről. Vagy éppen Jerusháról, a híres-hírhedt eredeti tulajdonosról, meg a félelmetes, botrányos eseményekről, amelyek valamikor régen történtek itt.

Hirtelen támadt nosztalgiával kinyitottam az ajtót, és bementem Jolly néni régi szobájába.

Innen nyílt a legszebb kilátás a tengerre, és emlékszem, hogy mindig nyitott ablaknál aludt, mint mondta, azért, mert a hullámok zaja álomba ringatta. Nyugodj békében, Jolly néni, gondoltam. Most már az angyalok őrzik az álmodat. Próbáltam kizárni ezek közül a szép gondolatok közül magányos és erőszakos halálának emlékét.

Az ágy mellett, az éjjeliszekrény felett festmény függött, félig megbújva egy pergamenbúrás rézlámpa mögött. Odamentem, és alaposabban szemügyre vettem. Kicsi darab volt, talán negyvenszer ötvenes, és olyan szürkén jelentéktelen, hogy nemigen méltattam még egy pillantásra sem, de mivel ez volt az egyetlen dísz a nagynénim szobájában, feltételeztem, hogy valamiért sokat jelenthetett neki. Tájkép volt, melyen a Temzét ismertem fel egy szeles napon a part felé száguldó apró hullámokkal, a háttérben London sziluettjével. A szignó: J. M. W. Turner.

Közelebb hajoltam. Csak nem *az* a J. M. W. Turner?

Gondolom, hogy nem volt két azonos nevű művész akkoriban. Ez valóságos kincs, mely mostanáig itt rejtőzött a világ elől a nénikém ágya fölött. Honnan szerezhette? Ajándékba kapta, vagy meglátta egy galériában, és beleszeretett? Újra megnéztem. Továbbra is szürkének és jelentéktelennek láttam, nem amolyan beleszeretősnek. Inkább ajándék lehetett. Méghozzá drága. Valaki megadta a módját.

Egy falba vert szögön lógott, mint egy vásári mázolmány. Talán mégis csak másolat. De még az én képzetlen szemem is talált benne valamit, az ecsetvonások szabadságát, a fenyegető égbolt fényességét, a hely festékbe örökített szellemét.

Leültem az ágyra, rá a fehér paplanra, és tovább néztem. Kétség nem férhetett hozzá, mi lehetett az alkotó szándéka: bevonni a nézőt, magával vinni a helyszínre. Eltűnődtem, hogy magányosan a szobájában, az ágyában Jolly néni mennyit bámulhatta álmatlanul, a lámpa vagy éppen egy gyertya fényénél, és mit gondolhatott a múltjáról és ismeretlen jövőjéről.

A keret nem illett a képhez, gazdagon faragott és aranyozott – túlságosan díszes egy ilyen személyes képhez. Megfordítottam, hogy lássam, ki készítette a keretet. A kép hátulját vastag karton fedte, a széleknél már foszladozott. Leszedtem, és legnagyobb meglepetésemre halványkék, lezárt borítékra bukkantam alatta.

„*Leszármazottaimnak*”, ez állt rajta kék tintával és

lendületes kézírással, mely kétségkívül nem Jolly nénié volt.

Lenyűgözve meredtem rá. Nos, gondoltam, azt nem tudom, hogy te ki vagy, de én valószínűleg leszármazott lehetek. Elvégre Jolly néni közös rokonunk, bár úgy tűnik, hogy ő nem találta meg a leveledet. Talán nem is kellett megtalálnia. Talán eleve tudta, mi áll benne.

Hátradőltem a párnákra, lehunytam a szememet, és a mellemhez szorítottam a borítékot. Van hozzá jogom, hogy kinyissak egy borítékot, ami nem kimondottan nekem szól?

Hirtelen fuvallat lebbentette meg a függönyöket, és végigsimított az arcomon, lehunyt pilláimon. Halovány illat szállt be a szobába, édes, mint a nyári fűé és a damaszkuszi rózsáé.

Felültem, erősen szorítva a levelet. Az illat elenyészett, akárcsak a szellő, éppoly hirtelen, ahogy jött.

Megnéztem a borítékot. Tudtam, hogy itt, ebben a szobában nem bonthatom fel. El kell vinnem valahová, egy olyan helyre, ahol nincsenek emlékek és titkok, vagy későbbre kell hagyni, amikor majd szabadabbnak, magabiztosabbnak érzem magam.

A kíváncsiság azonban nem hagyott nyugodni. Azt mondogattam magamnak, hogy később majd megtudom, ki írta, ki zárta le a borítékot, és ki döntött úgy, hogy megvallja titkait. Nőnek kellett lennie – ez nem férfikéz műve. A férfiak szóban mondják el az érzéseiket, a közönyüket, a szerelmüket.

Lesimítottam a paplant, felráztam a párnákat, fogtam a festményt meg a kék borítékot, és kimentem. Gondosan becsuktam az ajtót magam után, hogy bezárjam a hely szellemét vagy talán az emberét, aki még mindig lakja.

15

A második merénylet, az autóbalesetet követően, aznap éjszaka történt ellenem.

Természetesen Jerusha egykori hálószobáját használom hálószobaként. Azt hiszem, nem festett nagyon másképp, mint az ő idejében: ugyanaz a széles ágy, bőven elegendő két embernek, a fényűző rózsabrokát fejtámlán kis mélyedés látszott ott, ahol híres vörös fejét megtámasztotta. Éjszakára nyilván kontyba fogta a haját, a homlokánál és az orcája mellett leomló göndör tincsekkel, mert Jerusha még legyőzötten is megőrzött valamit a szelleméből és a szépségéből.

Belenyomtam egy rajzszöget a vakolatba, és felakasztottam a képet az ágy mellé, melyet teleraktam finom, fehér pamutpárnákkal és egy négyszögletes szaténdarabbal, amit az arcom alá teszek a ráncosodás megelőzésére. Még nem tudom, működik-e, de akitől vettem, váltig állította, hogy igen. A remény hal meg utoljára.

Az éjszaka meleg volt, sőt fülledt, mintha vihar készülődne. Egész este hallatszott valami távoli morajlás, de az ég tiszta, mélykék maradt. Talán a tenger fölött lehet ítéletidő valahol, gondoltam akkor, és nem sokat

törődtem vele, egészen addig, míg később fel nem ébredtem, mint hittem, az eső kemény kopogására a nyitott franciaablakokon és a hirtelen hideg fuvallatra kék szatén hálóinges testemen.

Mindig ilyen hálóingekben alszom, egyedül is, és kettesben is, bárhol vagyok, legyen hideg vagy meleg. Ha egyszer valamire rátalálok, akkor elkötelezem magam mellette: ilyen a hálóing, a ház és a férfiak. Valamint a macska, a kutya és a madár. Akik most is megosztják velem a szobát, és akik közül az egyik, a kutya, halkan morog, teljesen éberen, és vadul karmolássza a vádlimat a drága olasz takarón keresztül. A Villa Romanticában minden megvan, főleg, ha drága dologról van szó. És most észrevettem, hogy még férfi is akad.

Mereven feküdtem, mint egy darab fa, és a kisujjamat se mertem megmozdítani, amikor az idegen belépett az erkélyről a nyitott franciaablakon keresztül. Egyedül voltam az egész házban. Jeges pánik dermesztette meg a gerincemet. Aztán eszembe jutott, hogy az ifjú Verity a szomszéd szobában alszik, bár Alfred messze van innen a kis házában a bejáratnál, ahol régebben a kapus lakott a családjával – még Jerusha idejében.

A macska nyávogott egyet, leugrott a mellkasomról, és az ágy alá bújt. A kanári némán kuporgott a kalitkájában, melyet fekete selyemkendővel takartam le, hogy tudja: éjszaka van, nem pedig éneklési idő. A nyavalyás szíre-szóra elkezd csivitelni.

Továbbra is mozdulatlan maradtam, de úgy tűnt, hogy

a behatolót nem én érdeklem. Mégis éreztem magamon a tekintetét, miközben az ablaknál állt – biztosan azt nézte, hogy alszom-e, vagy felébredtem. Úgy döntöttem, hogy inkább nem vagyok ébren. Hacsak nem jön ide egy késsel vagy más fegyverrel, és harcolnom nem kell az életemért. De ekkor váratlanul elöntött a méreg, és elvesztettem a fejemet. Felültem.

– Ki a franc maga, és mit keres a házamban? – rikoltottam, mire a kutya ugatni kezdett, és az ágy alá menekült. A macska megugrott, a kanári pedig azt hitte, hogy reggel van már, és énekelni kezdett. Meg tudtam volna fojtani.

A férfi felém fordult, és rám nézett. Én visszanéztem rá. Több mint száznyolcvan centi magas volt, arcát fekete símaszk fedte, széles vállán valami hosszú ujjú, fekete felső feszült, fekete tornacipőt viselt, és a kezében acélosan csillogó pisztolyt tartott, melyet éppen rám szegezett.

– Jesszusom – mormogtam, és a hangomat annyira feszültté tette a félelem, hogy alig tudtam megszólalni. – Vigye, amit csak akar. Aztán menjen. Nem csinálok semmit, nem mondok semmit, nem hívom sem a rendőrséget, sem az FBI-t, se senkit.

Odajött az ágyhoz, és megállt fölöttem, továbbra is a mellemnek szegezve a pisztolyt. A legszívesebben az ágy alatt lettem volna a kutyával együtt. A macska barátságos, de távolságtartó nyávogást hallatott. A behatoló kinyújtotta a kezét, és szelíden megsimogatta.

Egy *szelíd* férfi, gyilkos fegyverrel. Nem nagyon tudtam mit kezdeni ezzel, és halálosan rémült voltam. Még azon sem voltam képes gondolkodni, hogyan meneküljek el, hogyan kerüljek ki az ágyból, és hogyan jussak el az ajtóig, ahonnan segítségért kiálthatok. De ugyan kit hívjak? Nincs itt senki. Kivéve persze Verityt, aki nyilván az igazak álmát alussza, kimerülten a sok kalandtól, akárcsak én. Legalábbis addig, amíg meg nem jelent a váratlan látogató.

Jerusha rózsabrokát fejtámlájának dőltem, és közben arra gondoltam, hogy ha most lelő, akkor tönkreteszi a megboldogult asszony csodálatos ágyát, és vele együtt elvész a múlt. Talán csak a pletykamagazinokban fogják megemlíteni mint az „egykori híresség, Jerusha bútora". Nem túl nagy hagyaték. Jerusha többet érdemelne, és hirtelen elhatároztam, hogy tenni is fogok ennek érdekében.

Kiugrottam az ágyból, olyan mozdulattal, amire soha életemben nem voltam képes, bármennyit jártam is aerobikra. A félelem határozottan erőt ad. Már a pasason voltam, mielőtt észbe kaphatott volna, a mellkasát vertem, körmeimmel a szemét kerestem, a kutya a bokáját harapdálta, a macska pedig lassan cirkált körülötte, hogy alkalmas támadási felületet találjon. Az én védelmezőim. Az én kis családom.

Nem is érzékeltem, hogy üvöltök, amíg ki nem csapódott az ajtó, és meg nem pillantottam Verityt a küszöbön a saját régi pólómban és kinyúlt sortomban, a szemébe lógó

kócos fürtökkel. Kipislogott a haja mögül, és látta a krimibe illő jelenetet.

– Óóóó! – kiáltott fel, és a szájához kapta a kezét. Aztán felsikoltott.

Verity remek sikoltozónak bizonyult. A hangja visszaverődött a falakról, kiszállt a franciaablakon át a csendes kertbe, aztán vissza, miközben kitört a vihar. Villám hasított dübörögve az éjszakai égbe, megvilágítva kis élőképünket: két lengén öltözött nőszemély meg egy férfi csillogó célfegyverrel és símaszkban, körülötte kisállatokkal, melyek közül az egyik morog, a másik sziszeg. Olyan komikus volt az egész, hogy nevetni tudtam volna, ha éppen nem vagyok halálra rémülve. A villámfénytől felriadt kanári pedig folytatta az éneklést.

Még hogy nevetni? Meg is halhattam volna.

16

Mielőtt megmozdulhattam volna, a férfi már ott sem volt, eltűnt a nyitott franciaablakon keresztül.

– Hívom a zsarukat – mondtam két égzengés között. Aztán eszembe jutott, hogy Franciaországban vagyok, és fogalmam sincs, mi a 911 francia megfelelője. – Jaj… – mordultam fel. Verity azonnal megértette.

– Szólj a szomszédnak! – kiáltotta, miközben hátrasimította a haját az éjjeli lámpám fényénél fehérlő, pergamensápadt arcából.

– Miféle szomszédnak? – Fogalmam sem volt, kire gondol. Nem ismertem senkit.

– Azt a pasit, Chadet, aki ma volt itt. Ő lakik a szomszédban.

Rádöbbentem, hogy a doktorra gondol, Chad Prescottra, aki segített rajtam a baleset után, és akinek a birtoka szomszédos volt az enyémmel. Az egyetlen szomszédom. Nem tűnt kedvemre valónak, mert mogorva volt, és nyers. Biztosan nagyon jó orvos, de nem egy sármőr, ráadásul el akarja venni a házamat. Láthatólag ő sem kedvel engem, és most kérjek tőle segítséget?

– Te jó ég, Mirabella, egy fegyveres pasi van a házban! – vicsorgott Verity. – Add ide a telefont! – Elmarta a

kézibeszélőt meg Chad névjegyét az éjjeliszekrényről, ahol hagytam, gyorsan beütötte a számot, aztán átadta a készüléket.

A pasi másodikra felvette. – Igen? – szólt bele. Cseppet sem tűnt meglepettnek vagy akár zavartnak, amiért felverik az éjszaka közepén. Sőt kifejezetten könnyed és várakozó volt a hangja.

– Én vagyok az – mondtam. – A szomszédja – tettem hozzá.

– Ms. Matthews? Felteszem, valami fontos dologról van szó.

Ezt az embert aztán nehéz kizökkenteni. Úgy tűnt, nem nagyon érdekli, mit akarok válaszolni. – Egy férfi jött be a házba, a szobámba… és pisztoly volt nála…

Csend támadt egy pillanatra. – Jól van?

– Igen. Csak megijedtem.

– Hívta a zsarukat?

Megráztam a fejemet, amit persze nem láthatott. Verity odajött, és leroskadt az ágyra mellettem, aztán lófarokba fogta a haját. Le mertem volna fogadni, hogy azon tűnődik: mi a fenét is keres itt, ebben a bolondokházában; sokkal jobb egy csapodár férj mellett, mint egy pisztolyt lóbáló pasi társaságában.

A macska kimászott az ágy alól, és beleült az ölébe. A nyamvadt kanári folyamatosan trillázott. A kutya zihálva hajtotta a térdemre a fejét, mintha mostanáig futott volna, én pedig próbáltam visszafojtani a könnyeimet, nehogy Verity meglássa, mennyire félek.

– Nem ismerem az itteni vészhívó számokat – mondtam a telefonba Chad Prescottnak, amitől nyilvánvalóan roppant ostobának tűntem. A gyenge, tehetetlen nő hívja az erős férfit.

– Máris ott vagyok – felelte.

Mondtam Veritynek, hogy öltözzön fel, mert valószínűleg rendőrök és más idegenek jönnek, ne bámulják a neglizsénket. Mindketten farmert és pólót öltöttünk, én *CLUB 55 Saint-TROPEZ* feliratost, ő *GRATEFUL DEAD FINAL CONCERT* szövegűt. Épp időben.

A csengő fülsértően játszani kezdte a *Marsellaise*-t. Ezen majd változtatnom kell, nyugalmasabb hang kell, bár ragaszkodni fogok valami franciához, természetesen. Siettem ajtót nyitni, és hüledeztem, hogyan gondolkozhatok ilyeneken, amikor éppen egy hajszállal kerültem el a halált. Ez az agy védekező reakciója lehet, hogy ne féljek annyira? De hisz félek, annyira félek, hogy majdnem kiesek a papucsomból.

Chad Prescott benyomult az előcsarnokba, és elkapta a vállamat. – Jól van?

Sokat segített az erős fogás, mert a térdem igencsak rogyadozott.

– Igen – feleltem olyan higgadtan, ahogyan csak telt tőlem. De aztán elrontottam az egészet, mert elsírtam magam.

Ő szerencsére nem, hanem átfogott, és azt mondta, hogy semmi baj, minden rendben lesz. Persze tudtam, hogy nem lesz rendben. Egy fegyveres behatoló komoly

dolog.

– Mit keresett? Nem tudja?

Kutatóan nézett rám, a szeme keskeny kékség, vagy inkább barna? Túl sötét volt, és arra gondoltam, hogy éppolyan a testalkata, mint a betörőnek.

– Maga is lehetett – mondtam. – Bejöhetett a szobámba egy pisztollyal, hogy megöljön. Elvégre kell magának a villám – meredtem rá kemény tekintettel.

– Ne legyen nevetséges! – Sarkon fordult, és az ajtó felé indult. – Úgy látom, jól van. Majd elbánik egyedül a zsarukkal.

Már hallani lehetett a közeledő szirénázást. Hamarosan az ablakból is látszottak a kék villogók.

A három rendőr nem kopogott, egyszerűen csak bejöttek. Az egyik elkapta Chadet a gallérjánál, és a falhoz szorította. Egy másik pisztollyal elé állt. Mintha csak egy tévés jelenetet látnék. A pisztoly Glock volt. Hallottam a típusról, és ha az ember egyszer látta, már könnyen felismeri. Eléggé veszélyesen néz ki, és semmi kétségem nem volt afelől, hogy töltve van.

Hogy történhetett ilyesmi?, tettem fel magamnak a kérdést. Az én békés kis villámban, Jerusha egykori otthonában, Jolly néni örökségében, a sziámi macskával – aki még mindig az ágy alatt rejtőzött a szomorú tekintetű virslivel együtt, meg a kanárival, aki hiába volt letakarva, képtelen volt befogni a csőrét. És Verityvel, akinek a sikoltozása még mindig ott visszhangzott a fejemben, meg a szomszéddal, aki nyilván nem számított ilyen

bánásmódra, amikor átjött nekünk segíteni. Még ha gyalázatosan viselkedett is, amikor ideért.

– Engedjék el – mondtam tűrhető franciasággal a rendőrnek, aki Prescottot szorította. Reméltem, hogy átmegy az üzenet. A füle botját se mozdította. Talán nem jól fejeztem ki magam. Megint próbálkoztam, ezúttal angolul.

– Engedd el – mondta egy férfihang franciául mögöttem.

Őt legalább megértik.

– *Bon soir* – mondtam az új vendégnek, és mosolyogni próbáltam. Ügyet sem vetett rám, hanem odalépett Chadhez, olyan közel, hogy gyakorlatilag ugyanazt a levegőt szívták. Még közelebb tolta az arcát.

– Mit keres itt? – vakkantott rá Chadre.

Ez tényleg vakkantás volt: olyan gyors, fensőséges kérdő tónus, amiből rögtön érezni lehet, hogy komolyan veszi magát. Chad hátrahajtotta a fejét, talán hogy az arcuk távolabb legyen, és nem válaszolt. Az arcán megvetéssel vegyes düh tükröződött.

– Nem, nem, semmi baj, nem ő a behatoló – mondtam gyorsan a zsarunak. – Ő csak segíteni jött.

Elkaptam Verity hideg kis kezét, és előrébb húztam, hogy lássák, kik vagyunk, hogy tudják, min mentünk keresztül védtelen nő létünkre: egy maszkos férfi a házunkban, az éjszaka közepén, pisztollyal.

Előadtam a sztorit angolul. A zsaruk úgy néztek rám, mint egy eszelősre.

– Talán jobb lenne, ha az elejéről kezdené – mondta a rangidős tiszt, ugyancsak angolul.

Ismertem ezt a hangot; ismertem a pasit. Az Ezredes volt. A zömök, borostás, egyenruhás zsandár az átható tekintetével, akivel a baleset után találkoztunk. Ő kérdezett ki, jegyzeteket készített a kis zöld autóról, az ismeretlen Ducatiról. És ő volt az, aki egyelőre még nem tudott válaszokkal szolgálni. Hallottam, hogy felsóhajt.

– Már megint maga – jegyezte meg rezignált, igazán-tudhattam-volna hangon.

Emlékszem rá, hogy nem nagyon jöttünk ki egymással. Miután éppen túl voltam egy szörnyű baleseten, és helikopterrel emeltek ki a szakadékból, odalett a gyönyörű, kék Maseratim, és majdnem otthagytam a fogamat. Meg Verityét is. Valaki akkor is meg akart ölni, és ez… ez az Ezredes… úgy viselkedett, mintha az egész az én hibám lenne. És most megint. Könnyekben törtem ki. Én, aki soha nem sírok, legfeljebb esküvőkön, ott is leginkább azért, mert nem én vagyok a menyasszony.

Hallottam, ahogy Verity elmeséli, hogy egy férfi volt a szobámban, amikor bejött, mert hallott kiabálni, és hogy a férfi a franciaablakon át távozott.

– Már meg is van – felelte az Ezredes, az immár bilincsbe vert Chad Prescottra mutatva, aki odakint várta, hogy betuszkolják a rendőrautóba, amely úgy villódzott, mint egy igazi krimiben. Kis híján elmosolyodtam a könnyeimen keresztül: most aztán megkapja a magáét ez a gazember, aki azt állítja, hogy az övé a házam. Próbálja

csak meg elvenni tőlem a börtönből! De aztán eszembe jutott, hogy segíteni jött.

– Ez az ember a szomszédom – mondtam hangosan, hogy a bilincselők is hallják. – Azért jött, hogy segítsen. Nem ő a támadó, annál a férfinál pisztoly volt, fekete ruhát viselt, és a franciaablakon át ment ki…

– Senkit sem láttak odakint, madame…? – vetett rám kérdő pillantást az Ezredes.

Tudtam, hogy mint én Chad Prescott-tal szemben, most ő is csak színleli, hogy nem emlékszik a nevemre. De az is lehet, hogy tényleg nem. Elvégre nem vagyok túl emlékezetes, a vörös hajamtól eltekintve.

– Mirabella Matthews vagyok – néztem rá élesen, hogy lássa: tudom, hogy tudja. Erre mintha mosolygott volna, kissé megemelkedett a szája széle. Kicsit alaposabban megnéztem. Közepes magasság, zömök testalkat, kócos, sötét haj; erőt sugárzó, kissé talán veszélyes is. Persze a borosta miatt lehet: a szőrös áll férfias benyomást kelt, afféle „nem volt időm zuhanyozni és borotválkozni, csak úgy kipattantam az ágyból” stílusban. Tulajdonképpen még tetszett is. Beindította a képzeletemet.

– Madame Matthews – Látszott, hogy nincs afféle könnyed, flörtölős hangulatban. Halálosan komoly volt, és nem ok nélkül. – Ez már a második eset ebben a hónapban, hogy maga halálos veszélybe került. – A szeme kemény volt, és sötét – talán szürke, mindenesetre eléggé szokatlan. – Mintha vonzaná a bajt.

Undok volt, mégis vonzó a maga rendezetlen módján.

Egy újabb rosszfiú, ahogy Verity mondaná. Egyszerűen tudni lehet, hogy vele jár a baj. És ezt most éppen rám zúdítja, pedig nem csináltam semmi rosszat, csak a szakmai segítségét kértem.

– Nem tehetek róla, hogy valaki le akart lökni az útról, aztán meg valaki bejött a szobámba egy pisztollyal – sikerült kinyögnöm könnyek között.

– Úgy látom, nem érti – felelte már-már szánakozva. – Úgy fest, hogy valaki meg akarja ölni magát. Én csak azt szeretném, ha megmondaná nekem, miért.

Hirtelen visszazökkentem a rémült nő szerepébe, azelőttről, hogy megmentett. Vagyis a megmentett nem pontos; inkább megszabadított. Biztos voltam benne, hogy az a férfi a szobámban nem ment volna el csak úgy. Ha a rendőrök nem jelezték volna jó előre az érkezésüket a szirénázással és a villogással, most talán halott ember lennék, golyóval a mellkasomban, és a sziámi macska meg a virsliforma kutya tehetetlenül szomorkodnának a fejemnél, a kanári pedig gyászdalt énekelne.

– Félek – vallottam be. – Nem tudom, miért akarna bárki is megölni. Soha nem ártottam senkinek. Nem is ismerek errefelé túl sok embert. A nagynénémtől örököltem a villát, nem is tudok róla túl sokat…

– Jerusháról hallott?

Megdöbbentett a kérdés.

– *Jerusháról* – ismételte. – Arról a nőről, akié a villa volt. Akinek építették.

– Hát… természetesen hallottam róla. Tudom, hogy ez

az ő háza volt.

– A szeretője építtette neki. Akkoriban ez volt a legdrágább villa a parton. Csak a birtok többhektáros. Fényűző életet élt, híres vendégekkel, rengeteg szolgával.

– Erről is hallottam – válaszoltam, bár igazából nem ismertem a teljes történetet, hisz oly régen volt. – De manapság már nyilván senki nem foglalkozik vele.

Az Ezredes egy ideig hallgatott, aztán azt mondta: – Meglehet. – Felállt. – Két embert itt hagyok magánál reggelig. Biztonságban lesz. Holnap pedig jobb lesz, ha szerez magának egy jókötésű segítséget. Biztonsági okokból.

– Úgy érti, *testőrt?* – Nem hittem a fülemnek. Őrizetre lenne szükségem? – De miért?

– Erre a kérdésre csak ön tudhatja a választ, madame. De azt javaslom, hogy nézzen körül a múltjában, és másokéban is, hátha rájön valamire. És addig is szerződtesse le azt a testőrt.

Az Ezredes megfordult, és otthagyott, nekem pedig fogalmam sem volt róla, hogy mi ez az egész.

MÁSODIK RÉSZ

JERUSHA
1930-AS ÉVEK

17

MIRABELLA

Jóval később, amikor már derengett a hajnal, ültem az ágyamon, újra egyedül, a Jerusha által írt levelet tartalmazó borítékkal. Egy darab történelmet tartottam a kezemben, amit csak a leszármazottainak szánt, vagy azoknak, akik emlékeznek rá, vagy legalábbis többre emlékeznek a botránynál, a katasztrófánál, amibe belekeveredett, az eseményekre, amelyek tönkretették őt és az egész világát, és ami után egyszerűen eltűnt. Senki sem tudta, és az idő előrehaladtával már senki nem is törődött vele, hová lett.

De ezt megelőzően, és talán az előtt, ami idáig vezetett, a korai történetét tartottam a kezemben, egy szépségben és szegénységben született lány történetét – olyan kombináció ez, ami magában hordja a tragédiát. Az élet nem kínál sokat egy ilyen lánynak, egy ilyen szépségnek, legalábbis a színpadon kívül. 1926-ot írtak. A „színház” volt az, amire a sorsa rendelte, legalábbis ezt mondta neki az anyja, amikor kézen fogta tizenhárom éves lányát, felült vele a vonatra, és elvitte Párizsba, „szerencsét próbálni”. És a sorsa volt a hírnév is, ami ezzel járt.

A levél a kedvenc, jellegzetes lila tintájával íródott, és így kezdődött: „Ez az én történetem.”

JERUSHA

Biztosan olvasol majd más meséket, más változatokat arról, amit mondani akarok, de mivel én vagyok az, akivel mindez megesett, csak én tudom az igazságot. És most elmondom neked, abban a reményben, hogy a történetem fennmarad, és nem fognak örökké elítélni azért, ami történt. Mindig is szertelenül éltem, ezt el kell ismernem, de mindig becsületes maradtam, legalábbis a saját mércém szerint. Részvétet adtam azoknak, akiknek kellett egy váll, ahol kisírhatják magukat, anyagi segítséget nyújtottam azoknak, akik hozzám fordultak a szükségben, és teljes szívemből gondoskodtam a kicsinyekről, a gyermekekről, akiket behoztam az életembe, akikkel megosztottam az életemet, akik maguk voltak az életem.

Egy kis faluban születtem Sarlat városa mellett, a dordogne-i vidéken, ahol zsenge szőlők zöldelltek, melyekből egyszer majd jó bordeaux-i bor lett, de akkor még csak dolgozni kellett rajtuk. Egyetlen borász, gazda vagy béres sem keresett semmit. Szegénység kísérte az életünket, és nyomott le minket évtizedekig.

Iskolába jártam, a szokásos módon, tizenkét éves

koromig. Megtanultam írni és olvasni, de ezenfelül mást nemigen. Túl magas voltam a koromhoz képest, a kócos hajam túl hosszú és túl vörös volt, egy darab madzaggal fogtam össze. Soha senki nem kopogtatott be hozzánk. Egyszobás viskó volt, legalább százéves; olyan, mint egy istálló. Nem volt alapozása, és kissé megdőlt oldalra, a fekete és fehér gerendák megrepedeztek, ferde volt a szemöldökfa, az ajtó lógott a rozsdás zsanérokon, és a gyöngyfüggöny mindig zörgött a szélben. Semmi sem tartotta távol a tél hidegét, a tavaszi esőket, a nyári hőséget. Sosem panaszkodtam, pedig nagyon szerettem volna egy szalagot. Azt hittem, hogy attól majd olyan leszek, mint a többi lány, azok, akik keresztülnéztek rajtam, akik nevetgélve hajoltak össze, és a tenyerük mögött sutyorogtak, miközben én egyedül álltam az iskolaudvaron, ami igazából csak egy döngölt kis földdarab volt, burkolatlan és gyomos. A ritkás fűcsomók apró bogarakat rejtettek, melyek összemarták az ember bokáját, és a vad, vörös csípések hetekig megmaradtak.

Fakó köpenyem volt, gyűrött, valaha fehér harisnyám és ormótlan, törött sarkú fekete cipőm, ami korábban az egyik szomszéd lányé volt, aztán a húgáé, aztán szánalomból odaadták nekem. Rongyokkal és papírdarabokkal kellett kitömni, hogy le ne essen keskeny lábfejemről.

Később, amikor már sikeres voltam, és elmeséltem mindezt magamról, azt állítottam, hogy nem zavart. Csak annyit tudtam, hogy szeretem az édesanyámat, és ő is

szeret engem. Ő mondta nekem, hogy többre, jobbra vagyok hivatott ennél a falunál, ezeknél a lányoknál, akik kicsúfolnak, és akik majd elnyomott feleségek lesznek, akik küszködnek a sok gyerekkel, és valószínűleg egy iszákos férjjel, hogy fedél legyen a fejük fölött, mert a munka kevés, és a szerelem már elmúlt.

Te, az ismeretlen, aki ezt most olvasod, már tudod, vagy kiderítheted, mi lettem. Vagyis hogy voltam, mert most már nem vagyok senki. Már alig emlékszem arra az őrült, vidám, gondtalan életre, amit valaha éltem, ami tizenhárom éves koromban kezdődött, anyám kezét fogva. Gyerek voltam még, járatlan a világ dolgaiban; fogalmam sem volt róla, hogy a testet szexuális célokra is lehet használni, vagy hogy a férfiak akarhatják a testemet, és hogy később majd magam is beteljesülést, örömöt találok abban, hogy megadom ezt a kéjt a szeretőimnek. Még önmagamat is megtaláltam. Csak éppen férjet nem. Ellentétben az iskolatársnőimmel, akik házért mentek férjhez. Én magam fizettem a lakhatásért, a csináltatott ruháimért, az estélyikért, amelyek éppúgy csillogtak, ahogyan annak idején a sötét kis házban elképzeltem, és kristálycsillárok világították be a szobám minden zugát. Új barátaim lettek, akikkel megosztoztam mindezen, olyan barátok, akik élvezték a sikereimet, akik törődtek velem, és elfogadtak olyannak, amilyen vagyok. Ugyanaz a lány maradtam, aki mindig is voltam: egy naiv, túlságosan különc szépség, aki a tükörben sosem a gyönyörű nőt látta, hanem a szegény kislányt az ormótlan

cipőben és madzaggal összekötött vörös hajjal.

Egészen addig, amíg egy nap *maman* ki nem fésülte a hajamat, ki nem mosta és ki nem vasalta a kék köpenyt, ki nem főzte a harisnyámat egy ammóniaszagú katlanban, és nem vett nekem egy cipőt abból a kis pénzből, amit elrejtett a férfi elől, aki az apám volt. Ez a férfi nem vette feleségül, és mindig csak este jött, általában pénteken, amikor fizetést kapott, berúgott, és megkívánta anyámat, később pedig nem emlékezett rá, hova lett a pénze. A *maman* viszont igen. Ott volt a fekete bőriszákban a kölcsönkapott iskolai könyveimmel együtt.

Kiválasztott egy olyan napot, amikor apám egy távoli vidékre ment dolgozni, megmosdatott, összefogta a hajamat egy fekete szalaggal, amit egy vigéctől vett, tetőtől talpig kicsinosított, megkötötte a kifényesített cipőt, amely felül fekete szénként csillogott, belül papírral volt kitömve, és a talpán ócska bőrdarabokkal és szögekkel volt javítva, aztán kivitt a pályaudvarra, vett két jegyet Párizsba, csak oda, ahol, mint mondta, a színpad királynője leszek majd.

Én természetesen hittem neki. Ki más vihetett volna el engem a faluból, ki öltöztetett volna fel, csinálta volna meg a hajamat, vett volna nekem cipőt, járt volna túl az apám eszén, hogy színpadra kerülhessek? Én egészen addig nem is láttam igazi színpadot, csak a vándorcirkuszt az ócska sátrával, a táncosokat az olcsó csillogásukkal, meg a bohócokat, akik elestek a hatalmas cipőjükben, és megnevettették a gyerekeket. Vajon én is olyan leszek

majd, mint azok a táncoló lányok? Tűnődtem, miközben anyám kezét szorongattam. Nekem is lesz olyan csillogó ruhám, mint nekik? Lesz strucctoll a hajamban, ami bólogat majd minden lépésemnél? Fogok tudni egyáltalán táncolni?

Később kiderült, hogy cseppet sem számít, tudok-e énekelni vagy táncolni. Csak állnom kellett a rivaldafényben, harisnyában és magas sarkú ezüstcipőben, fejletlen mellem előtt többrétegű tüllcsíkkal, és mosolyognom a láthatatlan közönségre, amely imádott engem.

18

MIRABELLA

Letettem Jerusha levelét, vagyis inkább naplóját. Egyszerre elszégyelltem magam, amiért beleütöm az orromat egy ismeretlen asszony életébe, gondolataiba, érzelmeibe. A naplók nem idegenek szemének valók: írójuk legbensőbb gondolatait, vágyait, emlékeit, félelmeit és örömeit rejtik. Nekem pedig nincs jogom Jerusha titkaihoz.

Visszacsúsztattam a vékony lapokat a kék borítékba. Túl kicsi volt, féltem, hogy összegyűrődnek. Jerusha gondosan megírta, aztán pedig beletette ebbe a borítékba, nem tudván, ki fogja majd elolvasni. Persze nyilván tudta, hogy talán sok évvel a halála után valaki majd megtalálja. Ugyan mi másért mondaná el a történetét, főleg a rengeteg megpróbáltatás után, amikor a szeretője meggyilkolásával vádolták. Mégsem tudtam most rávenni magam, hogy betolakodjak a gondolataiba.

Nyugtalanul mentem ki a kertbe, és elindultam a kavicsos kis partra vezető ösvényen. Jobbfelé volt a kettős út, mely kiszolgálta mindkét házat, az enyémet meg a szomszédomét is, az oly kevéssé elbűvölő Chad Prescott

doktorét, akinek rózsaszín sortja túl élénken élt az emlékezetemben ahhoz képest, hogy elvileg utáltam őt. Vagyis nem kedveltem, bár kétségkívül jól nézett ki, és fontos szerepet játszott az életem megmentésében. De legalábbis segített az összefoltozásomban a baleset után, valamint elűzte a pisztolyos betolakodót, akit azután az Ezredes sem tudott megtalálni, nemhogy azonosítani. És vajon köszönetet mondtam mindezért a jó doktornak? Nem emlékeztem ilyesmire, és úgy döntöttem, hogy most megteszem. Elindultam a házához vezető ösvényen.

A korai óra ellenére a tripla garázs előtt találtam, ahol éppen egy hagyományos sötétzöld 4x2-es Jaguart mosott – ami azt jelentette, hogy két szűkös hely volt elöl, és két picike hátul. Sosem hittem, hogy ez a mítosz igaz lehet. Persze nem sokat számított, mert a pasi nem úgy festett, mint aki valaha is szállítana utasokat hátul, de talán még elöl sem. Koncentrált arckifejezéséből és szeretetteli simításaiból kiviláglott, hogy ez az autó az ő játéka, az ő szerelme, és nem az a fajta, aki hajlandó osztozni.

– Nem vinne el egy körre? – riasztottam fel álmodozásából. Nem hallotta, hogy jövök, annyira elmerült a munkájában. Ez tetszett: egy olyan férfi, aki képes keményen koncentrálni, bármiben jó lehet. Azt már hallottam, hogy zseniális sebész, de biztos voltam benne, hogy autószerelőnek is remekül beválna.

Néztem, ahogy próbál visszazökkenni a valóságba az áldott önkívületből. Végigmért. Farmersort, kissé rövidebb a kelleténél, hosszú lábak, barnák a napozástól, a reggeli

úszásoktól, a délutáni koktélozástól a teraszon, szerteálló vörös hajzat, amit talán hátra kellett volna kötnöm egy madzaggal, ahogyan Jerusha tette. Mindez fehér pólóval, amit jobb belátásom ellenére használtan vettem – ezt nevezik mostanság „vintage”-nek – a helyi piacon: Rolling Stones felirat, az elengedhetetlen nyelvvel.

Most éppen fájdalmasan bántam ezt a lépésemet, amikor megláttam az arcán a leereszkedő rosszallást. Összefontam a karomat a mellem előtt. Melltartót is elfelejtettem felvenni – vagyis nem elfelejtettem, hanem szándékosan nem vettem fel, mert nem számítottam rá, hogy bárkivel is találkozom ma reggel. És csak egy másodperccel ezelőtt döntöttem úgy, hogy meglátogatom.

Letette a szarvasbőrt, amellyel eddig a kocsit fényesítette, és ő is karba fonta a kezét. – Csak nem javult az állapota? – vonta fel kérdőn a szemöldökét.

– Inkább én reménykedtem, hogy *magának* javult az állapota – feleltem őszintén. – Tudnom kellett volna… Mármint nem gondoltam, hogy a zsaruk, az Ezredes, azt fogják hinni, hogy maga…

– Hogy gyanúsított leszek? Miért is ne? Biztosan én voltam a férfi a hálószobában, ezért hagyta őket.

Feljebb húzta a kempingnadrágját, mely ezúttal halványkék volt. Úgy tűnt, a pasztellszíneket kedveli. Egymásra meredtünk. Úgy éreztem, hogy határozottan jó pasi. Fogalmam sem volt, milyennek tarthat dicstelen pólómban és kócos, vörös hajkoronámmal, a túl rövid sortban, amelyben nem szoktam mutatkozni idegenek

előtt.

Legnagyobb meglepetésemre odajött hozzám. Megállt előttem. Én százhetvenöt centi vagyok papucsostul, de ő sokkal magasabb volt. Lehajtotta a fejét, hogy az arca közelebb kerüljön az arcomhoz.

– Fogalmam sincs, hogy tudatában van-e ijesztő helyzetének. Mostanában kétszer is majdnem elpatkolt. Nem kellene feltenni magának a kérdést, hogy miért? Hogy ki akarja magát eltenni láb alól? – Megvonta a vállát. – Pedig elég logikus lenne.

– Az Ezredes is pontosan ugyanezt mondta, de igazából nem ismerek senkit errefelé, vagyis majdnem senkit. Néha eljöttem meglátogatni Jolly nénit, de ő sem volt az a kimondott társasági lény, bár rendezett pár remek vacsorapartit. Amolyan leülőset, fehér damaszttal, ezüsttel, kristállyal…

– Kézmosó tállal.

Találkozott a tekintetünk. – Azt azért nem.

– Nos – kezdte. – Ki az a félmeztelen kis szőke, aki az este szétsikoltozta az agyát?

– Aki miatt letartóztatták?

Hosszan rám meredt, mintha azt akarta volna mondani, hogy ne is beszéljünk erről.

– Az Ezredes aztán bocsánatot kért – szólalt meg végül.

– Verity volt. A Párizs–Nizza vonatúton ismerkedtünk meg. Épp elszökött a férjétől. A pasi nemcsak hogy megcsalta, de az összes pénzét is elszedte.

– Az összest?

– Eleve csak pár ezer volt, de azt is megszerezte, meg az ékszereket. Veritynek nem maradt semmije a ruhán kívül, ami rajta volt, meg egy kis bőröndnyi holmin kívül; fényképek, hajkefe, alsónemű, egyebek. Nem tudom, mit gondolt, hogy meddig fog jutni ezzel, de szerencsére én befogadtam. Bent voltunk a városban, és beszereztünk neki pár hordható darabot, hogy legyen legalább egy farmerja meg néhány szoknyája, meg valami, amit felvehet, ha parti van.

– Mert parti lesz?

– Nem, de hallottam valamit, hogy a maga másik oldalán lakó szomszéd őrületes bulit rendez ma este, amire a fél világot meghívta a környékbeli gazdagok közül. És mivel ő Mr. Pénz személyesen, kevesen fogják visszautasítani a meghívását a Villa Marába. Hallott már Bruce Bergenről?

– Csak azt hallottam, hogy úgy hívják: a Főnök.

Bólintottam. Továbbra is a mellem előtt tartottam a karomat, hátha ugrálni kezd.

– Mindenki így nevezi, ő is saját magát. Láttam már párszor a városban, a kávézó teraszán. Mindig limonádét iszik magas pohárból. Olyasmi ez, ami feltűnik az embernek, amikor mindenki más rozét szürcsölget.

– Nehéz nem észrevenni valakit, aki ilyen magas, és úgy néz ki, mint egy díjbirkózó.

– Orosz – feleltem, mintha ez mindent megmagyarázna.

Elgondolkodva mértem végig Chad Prescottot. – Esetleg elkísérhetne – jegyeztem meg a lehető leghivatalosabban,

nehogy azt higgye, azért jöttem, mert randira akarom hívni. – Ez lesz az év partija, ahol a pénz nem számít, és ott lesz mindenki, aki számít – tártam szét a karomat, mire a mellem megemelkedett. Láttam, hogy udvariasan félrenéz. – Persze ne érezze kötelezőnek, ha nem szereti az ilyesmit.

– Nem szeretem.

– Ó.

Egymásra meredtünk.

– De magával kivételt teszek – nézett a szemembe. Az övé kék volt. Olyan tiszta, hogy láttam benne a tükörképemet. Majdnem megállt a szívem, de legalábbis így éreztem, és már elég sok hold óta nem tapasztaltam ilyesmit, ahogy mondani szokták. Sőt igazából még régebben. Kivéve, amikor először megláttam.

– Jobb lesz, ha magával tartok, hogy megvédjem – folytatta komolyan, a homlokát ráncolva. – Mintha nem tudná, hogy valaki az életére tört. Amikor az Ezredes javasolta, hogy szerezzen testőrt, maga elviccelte, pedig szerintem valóban szüksége lenne rá.

– Mármint hogy valaki legyen a hátam mögött.

– Vagy elöl – felelte. – A golyó nem válogat.

Nem voltam hajlandó elhinni, hogy komolyan beszél. – Én csak egy hétköznapi nő vagyok, aki örökölt egy gyönyörű villát, pár hektár földet, egy kész kis vagyont. Eddig csak könyveket írtam ilyesmiről. Mármint hogy ilyen a való életben nem történik. Legalábbis nem olyan emberekkel, mint én.

Továbbra is úgy nézett rám, hogy borzongott a gerincem. „Cuki”, mondta róla Verity. És igaza volt, de ennél több is van benne. Olyan ember, aki megtalálta a helyét az életben, aki önmaga. Nem csak a nyári délfrancia playboyok társaságának egy átlagos tagja. Igazi férfi, és örülhetek, hogy összefutottam vele, hogy megmentett, még ha emiatt egy éjszakát a helyi fogdában kellett töltenie.

– Remélem, az Ezredes rendesen etette a cellában – jegyeztem meg.

– Pizza volt, meg vörösbor. Nem rosszak ezek a kis helyi francia fogdák, ha az ember ismeri a tulajt, úgymond.

– Úgymond – helyeseltem.

– Nézze, én komolyan beszéltem, ami magát illeti. – Előrelépett, és megfogta kesztyűs kezeimet, olyan erővel, hogy kis híján feljajdultam.

Elállt a lélegzetem, részben a fájdalomtól, részben a meglepetéstől. Hogy értette azt, hogy komolyan?

– Itt valami nem stimmel, magát veszély fenyegeti. Valaki utazik magára.

– Az Ezredes is ezt mondta.

– És azt hiszem, igaza van. Tegye fel magának a kérdést, Mirabella, hogy mi lehet a baj. Kinek kellhet valami, ami a magáé?

Tetszett, ahogy kimondja a nevemet, hogy olyan precízen ejt ki minden egyes szótagot, mintha nem is rólam lenne szó.

Egy percig gondolkoztam, de nem tudtam kisütni

semmit, és ezt meg is mondtam neki. Még mindig fogta a kezemet.

– Akkor ki kell derítenünk.

– Várjon csak – húztam el a kezemet. – Már mondtam, és most is mondom: maga az, akinek kell valami, ami az enyém. Maga akarja a földemet.

– Az az *én* földem – jelentette ki határozottan. – Elfelejtette, hogy van egy levelem Jolly nénitől, amelyben rám hagyta?

– Egy ilyen idős asszony már nem gondolkodik tisztán. Biztosan nem tudta, mit csinál.

– Talán… – kezdte Prescott, és úgy nézett ki, mintha erősen törné a fejét. – Talán így próbálta magát megóvni a veszélytől.

Értetlenül meredtem rá. – Fogalmam sincs, miről beszél.

– Igaz vagy nem igaz, hogy azóta történik magával mindenféle, amióta megörökölte ezt a birtokot?

Belegondoltam. – Igaz – ismertem el. – De ez lehet puszta véletlen is. Valami besurranó benézett a szerpentinen, azt hitte, hogy tele vagyok ékszerekkel, és a gyöngyeimet akarta.

– Túl sok filmet néz. Manapság már nincsenek besurranók. Mindent számítógéppel csinálnak, bankokból, számlákról lopnak. Senki sem kockáztatja a nyakát néhány gyöngyért.

– Már csak azért is, mert az egyetlen gyöngy nyakékem is hamis. Azt fogom felvenni a Főnök partijára.

Prescott bólintott, aztán megfordult, hogy visszatérjen a

munkájához. – Remélem, azért lesz majd valami ruha is magán – szólt hátra a válla fölött. – Magáért megyek. És persze Verityért.

– A Jaguarral megyünk? – szóltam utána.

Visszafordult, és határozottan emlékeztetett egy görög istenre a lenőtt szőke hajával, izmos testével, pasztellkék sortjában és fehér pólójában.

– Hát persze – felelte. – Nem okozhatunk csalódást a parkolófiúnak a sok Bentley meg Rolls között, nem igaz?

19

A FŐNÖK

Kedvenc tengerparti kávézójában a szokásos helyén – a teraszon a harmadik asztalsorban hátul, a legközelebb az épülethez – a Főnök újabb adag jeget tett a limonádéjába. Egy hosszú kanállal belekevert egy cikkely citromot, és megkóstolta, hogy mennyire savanyú. Úgy szerette a legjobban, ha a citrom hirtelen csúszik le a torkán – tapasztalatlanabb emberek, akik nem voltak ilyen rutinosak a citrommal, megfulladtak volna ettől. Nála ez egyike volt azoknak az apró dolgoknak, amelyekkel próbára tette magát, bár volt ennél durvább is, mint például a pengeélesre köszörült kés, amelyet a saját nyakához tartott a fürdőszobatükör előtt. Elég lett volna a legkisebb rezdülés, ne adj' isten egy tüsszentés, és vége. Élvezte az érzést. A veszély veszedelmes játék; mindig résen kell lenni, megélni minden pillanatot.

Másokkal is szerette ugyanezt játszani, igazi emberekkel, akiknek a halálát úgy élvezhette, hogy ő maga nem került veszélybe. Persze az „embereken" lányokat értett, fiatal lányokat, tiniket; de idősebbeket is, bár a negyven volt a felső határ. Előnyben részesítette a

fiatal, feszes testeket az öregedő nők petyhüdtebb testével szemben. Például azt a fiatal szőkét, aki éppen átrohant az úttesten, szemtelenül integetve és mosolyogva, miközben az autók csikorogva fékeztek körülötte. A lány éppen a felé a kávézó felé tartott, ahol ő a limonádéját szopogatta.

A Főnök összefonta karját masszív mellkasa előtt, és hátradőlt a székében – ez egy különösen nagy szék volt, amelyet személy szerint neki tartottak fenn –, és élvezte a látványt. A lány középmagas, karcsú teremtés volt, akinek hosszú lábai tökéletesen érvényesültek aprócska fehér sortjában, amiből a feneke alsó része is kilátszott. A fekete trikón szerencsére semmi felirat, alatta viszont apró, peckes mellek, melyek vonzóan ugráltak, miközben az autók között szökellt – ez természetesen minden férfinak feltűnt a kávézóban, de még a dühös sofőröknek is. A lány hirtelen megállt az út közepén. Az autók is megálltak, többen letekerték az ablakot, és dühösen kiabálni kezdtek, de a lány csak a fejét rázta, és lefelé mutatott a kis virsliforma kutyára, melynek póráza a lába köré tekeredett.

– Bocsánat – formálta a szájával. – Elnézést. A francba, Szemi, mozdulj már! – Erre a kutya csodás módon kibogozta magát, és nekilódult, magával rántva gazdáját a kávézó előtti járdára.

A Főnök egy pillanatra megcsodálta a lányt, aki csípőre tett kézzel állt, a pórázt biztonságosan a csuklójára tekerve, miközben szemügyre vette a zsúfolt teraszt. Nem

akadt egyetlen szabad asztal sem, mint kora este általában, amikor mindenki megáll egy pohárka aperitifre. A benti rész viszont üresen tátongott. A Főnök leolvasta a lány szájáról, hogy „a francba”, és mintha alig észrevehetően toppantott is volna, de nem, biztosan nem… Mindenesetre ott volt az égből pottyant lehetőség.

– Mademoiselle… – integetett a Főnök, és a lány tekintetét kereste. – Itt van egy szabad szék, ha gondolja. Én úgyis nemsokára elmegyek, és akkor a magáé lesz az egész asztal, meg a kiskutyájáé, természetesen. Nagyon aranyosnak tűnik – tette hozzá, bár nyilvánvalóan nem a kutyára gondolt.

Verity megkönnyebbülten felsóhajtott. – Igazán kedves magától. Mármint hogy nem is ismer, és ez olyan… intim dolog, nem igaz? Megosztani az asztalunkat. Főleg egy vadidegennel.

– Örömömre szolgál – felelte a Főnök, és egy pincér bukkant elő a semmiből, megigazította a széket, szalvétát, pohárlátétet tett az asztalra, majd egy palack Perrier-t és hűtött poharakat. A Főnök látta, hogy a lány ujján nincs gyűrű: ezek szerint nincs férjnél, sem eljegyezve. Vagy esetleg szabad szellem. Vagy elvált. Mindenhogy jó.

– El sem tudja képzelni, mennyire hálás vagyok – csacsogott tovább Verity, kimerülten a kutya hajkurászásától. Már egyszer begyömöszölte a kocsiba, és csak egy pillanatra nézett félre, de a kis jószág máris kiugrott. – Hihetetlen, hogy egy ilyen kicsi kutya ilyen gyors tud lenni – produkált végre egy mosolyt, amikor

eszébe jutott a neveltetése. – Nagyon köszönöm, Mr. …?

– Bergen – nyújtotta a kezét a Főnök, amelyben szinte elveszett a lányé. – De errefelé mindenki csak Főnöknek nevez.

– Tyűha! Akkor maga aztán valaki! Engem Veritynek hívnak. A vezetéknevemet most nem mondanám meg, majd talán egyszer, alkalmasabb időben.

A Verity név hallatán mintha győzelmi harsonák szólaltak volna meg a férfi fejében. Hátradőlt, a nádszék megnyikordult a súlya alatt, és keresztbe tett kézzel, tenyerét a mellkasán nyugtatva, félig lehunyt szemmel mérte végig a lányt. Ennek a fiatal teremtésnek a halálát rendelte meg abban az autóbalesetben, pusztán azért, mert ő Mirabella Matthews társa és barátnője. Az írónő balszerencséje és az ő jó szerencséje.

A Főnök hagyta, hogy arcán némi aggodalom suhanjon át. – Elnézést. Nem állt szándékomban kutakodni vagy tolakodni… csak meg akartam ismerni.

Verity rámosolygott, iszogatta a jeges Perrier-t, halkan böffentett egyet a szénsavtól. A kutya Verity lábához telepedett, és a lány néhány jégkockát a borravalós tálkába rakott, aztán letette a kis jószág elé. A kutya belenyalt, aztán hátrálni kezdett, és felmordult.

– Ennyit a háláról – veregette meg az aranybarna fejecskét Verity. A kutya megint felmordult. – Oké, Szemi, kapod a tutit – mondta, de a Főnök egy kézmozdulattal megelőzte. Egy pincér jelent meg egy tál vízzel, és letette a kutya elé. Az állat lelkesen lefetyelni kezdett, lefröcskölve

Verity tornacipőjét.

– Jó kutya – örvendezett a lány.

Most egy másik pincér lépett az asztalukhoz, a tálcáján kacsapástétom, St-Aubin sajt, fekete és zöld olívabogyó és egy nagy darab, felszeletelt bagett.

– Ó, micsoda szerencse! – lelkendezett még nagyobb örömmel Verity. – Pont erre vágytam.

– Ugye, hogy kitaláltam – mondta nevetve a férfi.

A lány felnézett rá. – Nos, most, hogy bemutatkoztunk egymásnak, megkérdezhetem, hogy mi hozta magát ide, Dél-Franciaországba, Főnök úr?

– Szólítson csak Főnöknek. És a kérdésére válaszolva van itt egy lakásom, egy villa a hegyen. Gyakran járok ide. Ami azt illeti, ez a kedvenc otthonom.

Veritynek tágra nyílt a szeme. – Mert pontosan hány lakása is van?

A férfi elmosolyodott. Tetszett neki a lány ártatlan kíváncsisága, de inkább elengedte a füle mellett a kérdést. – És kegyed mit keres a világnak ezen a részén, Miss Verity?

– Elszöktem a férjemtől, aki megcsalt. – Verity most is későn kapott észbe, hogy előbb beszélt, és csak aztán gondolkodott. Csak úgy kicsúszott a száján. Beharapta az ajkát, és lenézett a kutyára, aki ernyedten terült el a lábánál. – Elnézést, ezt nem kellett volna. Nem szeretném a problémáimmal terhelni.

– Szó sincs róla. Ami azt illeti, Verity, egészen feldobta a napomat. – A férfi nagyot kortyolt a limonádéjából, és

intett a pincérnek, hogy hozzon még jeget. – Nem gyakran futok össze ilyen csinos lánnyal.

Verity alulról sandított fel rá, ami azt jelentette, hogy egy szavát sem hiszi. – Nézzen csak körül ezen a teraszon, Főnök úr – mondta mosolyogva. – Tucatjával nyüzsögnek, és várják álmaik pasiját, aki ráadásul még gazdag is.

A Főnök nevetett – szórakoztatta ez a lány. Kinyújtotta a kezét, és félresimított egy kukoricaszőke tincset Verity arcából, nehogy belelógjon a Perrier-be. – Az egyik feltételnek mindenképp megfelelek – mondta. – Nem felvágni akarok, de ingatlanfejlesztő vagyok itt, a környéken, és ez a gazdagok világa, ha esetleg még nem vette volna észre.

– Észrevettem. A barátnőm, akinél lakom, Mirabella Matthews, épp most örökölt egy csodálatos régi villát a megboldogult néniké jétől.

– Nyilván Jolly nénire gondol.

Verity meghökkenve meredt rá. – Maga *ismerte* Jolly nénit?

– Őt mindenki ismerte. Hosszú évekig lakott itt, és elég öreg volt, amikor meghalt, ha jól tudom. És mindent valami unokahúgára hagyott, akit alig ismert.

Veritynek eddig eszébe sem jutott elgondolkodni azon, hogy Mirabella mennyire ismerte a nagynénjét; csak a Harrods-sztorit hallotta a fojtogató bársony hercegnőkabátról meg a leejtett krémes süteményről. Ivott egy kortyot a Perrier-ből. – Nagylelkű gesztus volt, ezek szerint.

– Vagy éppen ostoba. Nézőpont kérdése.

Verity kihúzta magát a mű vesszőfonatos széken. Hideg és elutasító lett a hangja. – Mirabella váratlan jó szerencsének tekinti. És én is szerencsés vagyok, hogy összetalálkoztam vele, amikor éppen idefelé jöttem a vonaton.

– A csalfa férfi elől menekülve?

Verity sóhajtva bólintott. – Meglepődne, ha tudná, mennyivel több a csalfa, mint a rendes.

– Akkor reménykedjünk, hogy legközelebb egy rendeset fog ki – mondta a Főnök, és mosolyából olyan melegség sugárzott, hogy Verityt megérintette a kedvessége.

– Reménykedjünk – mondta. Aztán felpattant, és letekerte a pórázt az asztal lábáról. – De most mennem kell. Nagyon örülök, hogy találkoztunk, Mr. …

– Főnök – mondta a férfi.

Verity gyanakvó pillantást vetett rá, mintha a férfi kinevetné. De nem, csak kedves volt. Verity egészen megkedvelte. – Tudja, Főnök – mondta végül –, *maga* igazán a rendesek közé tartozik.

– Remélem, ez azt jelenti, hogy eljön a partira, amelyet holnap este adok. A házamban lesz, láthatja is innen, a Villa Marában. Csak le kell kanyarodni a felfelé menő útról. El se lehet téveszteni. Nyolckor. Estélyi, illetve szmoking az elvárt öltözék.

– Tiszta James Bond – felelte Verity. Évek óta nem érezte ilyen jól magát férfival. – Ott leszek.

– Ó, és hozza el a barátnőjét, Mirabellát is. Elvégre majdnem közvetlen szomszédok vagyunk.

– Igen, valahogy úgy, mint Chad Prescott-tal. – Verity megrántotta a pórázt, és elindult.

– Valahogy úgy – helyeselt a Főnök. Ismerte Chad Prescottot.

20

A parti estéjén a Villa Marát, mely a tengerre néző domb tetején állt, még az űrből is látni lehetett volna, olyan pazarul kivilágították. Minden rózsabokor lágy rózsaszínbe burkolózott, minden fa fürdött az alulról érkező fényben, az ágak kirajzolódtak a mélykék ég előtt, melyet mintha ugyancsak megvilágított volna a házigazda bőkezűsége.

A Főnök mindent személyesen ellenőrzött a kezdés előtt egy órával, főleg a világítást, amelyről tudta, hogy a hangulatteremtés legfőbb eszköze. Látta, hogy az asztalokat megfelelően megterítették, klasszikus stílusban fehér damaszttal, a fehér párnás székek támlájának hátán ott díszelegnek az arany sifonmasnik, a húszméteres medence türkiz ékkőként dereng az alkonyatban, a kristály ragyog, és az ezüst csillog, a bár elég nagy ahhoz, hogy mindenki odaférjen, és fel van töltve mindennel, amit csak kívánni lehet. Beleértve ebbe természetesen a Roederer Cristal Rouge-t is. A Főnök meg volt győződve róla, hogy ez minden nő kedvenc pezsgője. Semmi sem dob fel jobban egy lányt, mint egy karcsú kehelynyi ebből a rózsaszín nedűből, ami moralizálóvá tesz, másfelől viszont lazítja a morált.

A vendégek érkezése előtt a Főnök még egyedül volt a jellegtelen négyszögletes betonbunkerban közvetlenül a tengerparti fronton. Ez az ő helye volt, ide senki más nem léphetett be rajta kívül, kivéve persze azt, akit személyesen behívott. Ami azt jelentette, hogy a meghívottak valamilyen ürüggyel, de igazából illegális és nemritkán halálos kimenetelű okból kerültek oda.

Nagy bőr karosszékben ült a képernyő előtt, ami a teljes villát mutatta; minden egyes szobát, a birtok minden szegletét, szinte minden egyes fűszálat és homokszemet, de még a parti hullámokat is. Tudta, hogy sosem lankadhat az ébersége, sosem veheti természetesnek az életét. Az ellenség és a veszély mindenhol ott lapul, ha olyan nagy hatalmú emberről van szó, mint ő, aki abból gazdagodott meg, hogy elintézett mindenkit, aki az útjába állt. Az ilyen emberek mintha hirtelen kezdték volna elveszteni az üzletüket, az otthonukat, a feleségüket, az életük célját és időnként még az életüket is. A Főnök soha nem tartotta számon, hány ellensége van, de ez már nem is számított. Ő került ki győztesként a harcból, azok pedig, akik ellene fordultak, a rakás alján maradtak. Néhányuknak megengedte, hogy tovább éljék az életüket, pusztán a látszat kedvéért, és építkezzenek itt-ott, általában a Costa del Solon, ahol könnyebben mennek a dolgok.

Kint már ugrásra készen álltak a pincérek, és a négyfős zenekar zongoristája jazzes futamokat játszott, melyek remekül illettek a várakozás pillanataihoz.

Tény és való, gondolta a Főnök, miközben elégedetten igazgatta fekete selyem csokornyakkendőjét a tükörben, hogy anyagi és hatalmi helyzete erősödésével egyre ritkábban folyamodott a végső megoldáshoz ellenfeleivel vagy vetélytársaival szemben. Azok az idők már elmúltak; most már a társadalom megbecsült tagja, filantróp, aki bőkezűen adakozik közismertséget hozó célokra, és akit „jó” emberként ismertek azokban a körökben, ahová vágyott, de amelyekbe nagylelkű adományai ellenére sem jutott be. Olyan ez, gondolta, miközben az igazi énjéről mit sem árulkodó tükörképét nézte, mintha örökre ki lenne zárva abból a világból, amit paradicsomnak tart. Ő és Orfeusz. Rangos társaság.

De igazából a nők jártak a fejében, ezek az elegáns jószágok, akik hamarosan megérkeznek dizájnerruháikban, karcsú nyakukon csillogó ékszerekkel; több munkaórába kerülő, mégis egyszerűnek ható frizuráikkal; magas sarkú cipőkben, melyektől még nyúlánkabbak voltak, még ha tönkre is tették a lábukat; lágyan suhogó kelmékben, melyek alá elrejthették igazi énjüket. Tudta, hogy némelyikük megvásárolható egy drágaköves nyakékkel, néhány hét luxusvakációval egy jachton az Égei-tengeren vagy egy vacsorával Párizs legjobb éttermében, ahol úgy bánnak vele, mint azzal az istennővel, akinek egyszeriben képzelni kezdi magát. Amíg rá nem zuhan a valóság, és örülhet, ha az élete megmarad, ha a testi épsége nem is. A Főnök élvezte az erőszakot, a torokra szorított kést,

a fenyegetést. A szex mindig jobb egy kis fenyegetéssel, erre már régen rájött. Utána pedig mindent el lehetett rendezni pénzzel.

De most ezek az új nők – az írónő, Jolly néni unokahúga, a Villa Romantica új tulajdonosa és a földé, ahol a lakóparkját tervezte felépíteni, hogy rövid idő alatt milliókra tegyen szert, meg a kis barátnője, a butuska szőke, aki mindent megtesz azért, hogy szeressék, és akit ő máris elbűvölt a kávézóban –, *ezek* kihívást jelentettek. Olyan kihívást, amellyel ma este szembe fog nézni, az Orosz segítségével, természetesen, bár a gazember mindeddig nem tartotta be az ígéreteit. Mégis, ahelyett, hogy valaki mással próbálkozott volna, a Főnök adott neki egy második esélyt. Ezúttal elintézik a Matthews nőszemélyt, akinek nem szabad elfelejtenie a nevét: Mirabella. Nem hibázhatnak. És a kis szőkeség? Nos, neki majd más szerep fog jutni. Legalábbis egy rövid időre.

21

CHAD PRESCOTT

Chad nyolc előtt két perccel indult el a házától. Pontosan nyolckor megállt a Jaguar kabrióval a Villa Romatica előtt, kipattant az autóból, és felment a bejárathoz vezető rövid lépcsőn, ahol kis barna dakszli üdvözölte, a vendégeknek kijáró vicsorgással. Chad nem örült volna, ha kiharap egy darabot a szmokingnadrágjából. Bár csak ritkán viselte, mégis jó hasznát vette az évek során, és nem állt szándékában újat beszerezni.

– Jó kutya – mondta hazugul, de az állatnak ez is elég volt: hátrább húzódott, és csóválni kezdte a farkát. Abbahagyta a vicsorgást.

Az ajtó nyitva volt. Molylepkék és egyéb rovarok verdestek az előcsarnok lámpái körül a magasban – az art deco fekete búrákat bizonyosan nem cserélték le a beszerelésük óta. Két malachitlapos asztal is állt itt vékony, aranyozott oroszlánlábakon, vélhetőleg a századfordulóról. Ilyeneket manapság már nem is készítenek. Ötletszerűen kirakott szőnyegek takarták a padlót, nem illettek össze, de mind egy szálig keleti mesterek szakértelmét dicsérték, akik selyemből vagy a

legfinomabb gyapjúból szőtték őket. A rengeteg szín harmonikus kavalkádban olvadt össze. Két egyforma kerevet is állt egymással szemben, a csarnok két átellenes oldalán. Halványzöld brokátkárpitozásuk a tavasz első leveleinek színét idézte, aranyozott keretezésük pedig azt, hogy milyen sokba kerülhettek.

Jolly néni házában semmi sem volt olcsó – Chad természetesen emlékezett erre számtalan látogatásából, amikor együtt teázott az öreg hölggyel. Jolly néni rövid üzenetekben hívta meg: „Jöjjön át teázni velem ma délután négykor”, mire Chad átment, megitta az Earl Greyt. Jolly néni ezüstkannából töltötte ki, melyet egy hasonló, apró láng felett melegen tartott forralóból töltött újra. Jolly néni régi vágású idős hölgy volt, aki tisztelte a múltat. Chadet mélyen megrázta a néni erőszakos halála. És főleg az, hogy az úgynevezett Ezredes mindeddig semmit sem csinált a tettes elfogása érdekében.

Ott állt a bejárat előtti lépcsőn, nézte az előcsarnokot, és visszaemlékezett az idős asszonyra, aki annyira szerette a villáját, aki ismerte az épület minden titkát, ismerte az összes régi lakóját, és aki azt mondta, hogy mindezt neki szánja. „Ha egyszer meghalok”, mondogatta.

Chad természetesen tiltakozott, és a néni családját emlegette, de Jolly visszavágott: „Jó okom van azt hinni, hogy az unokahúgom nem lenne biztonságban, ha ráhagynám a villát. Vannak emberek, fejlesztők, ahogy magukat nevezik, akik lerombolnák ezt a helyet, tönkretennék az egész vidéket. S mindezt miért?

A pénzért! Ám egy olyan férfi, mint maga, doktor, tud vigyázni magára és a dolgokra.”

Chad persze rákérdezett, hogy érti ezt, mire Jolly azt válaszolta, precíz természetéhez illő precízen magas hangján, hogy Chad majd rá fog jönni, és az unokahúgnak különben is megvan a saját élete, a saját helye a világban.

– Mint ahogy nekem is – mondta erre Chad.

– Valóban. – Az asszony odanyújtotta neki a Wedgwood csészét az alátéttel, és Garibaldi keksszel kínálta. Ízig-vérig angol, gondolta akkor Chad, miközben a kekszet nézegette.

– Maga olyan ember, aki nem ijed meg a saját árnyékától – mondta a néni. – Élt a dzsungelben és isten háta mögötti falvakban, olyan távoli helyeken, ahová a legtöbben még csak el sem jutnak. Magában megvan az önvédelem ösztöne. Az unokahúgomban, Mirabellában viszont – isten tudja, honnan szedték ezt a nevet, az anyja színésznő volt –, nos, benne egy szikrányi túlélési ösztön sincs. Csak ír róla. Tudja, amolyan detektívregény-féleségeket.

Chad tudta. Sőt meglepő módon még el is olvasott belőlük néhányat, amikor magányosan ült a kanapén a lámpa alatt, távol a dzsungeltől, kezében egy pohárka vörösborral, arcán mosollyal. Persze mindig jó előre tudta, ki a tettes, de nem ez volt a lényeg, hanem annak a kifejtése, hogy *hogyan* és *miért* követte el tettét az illető. Chad értékelte ezt.

Miközben teáztak, mindig figyelte vendéglátóját a csésze pereme fölött, és a hajlott kor ellenére képes volt meglátni benne azt a szépséget, aki valaha volt. A néni nyolcvanon felül járt, mégis sima maradt az arca, nem ereszkedett meg a nyaka, és biztosan nem plasztikai műtét következtében. Csupán a jó gének tették. A szépség nem tűnik el, csak halványabb lesz az idők során.

– Ezt tegye el – adott át Chadnek Jolly egy írótömbből kitépett kék papírt. – Mindent leírtam ide, úgyhogy nem lesz problémája. Mirabella megkapja a pénzemet, maga meg a földet, amely szomszédos a magáéval. És persze a villát. Azzal a feltétellel, hogy meghagyja pontosan ugyanolyannak, amilyen most. Szeretem ezt a helyet, számomra mindig ez jelentette az „otthont". És a családot. Szeretném hinni, hogy mindig ugyanilyen marad, mert a magáé a szomszédos telek, és maga az egyetlen, akire ezt rábízhatom. Hiszem, hogy vigyázni fog rá, ugyanúgy, ahogyan én.

Ekkor a néni feltette a szemüvegét, és kutatóan meredt Chadre. A férfi feszengeni kezdett, nem tudta, mit kellene mondania, hogyan fogadhatna el ekkora felelősséget.

– Ne aggódjon – nyugtatta meg az idős hölgy. – Én csak azt szeretném, hogy Mirabella biztonságban legyen. Nem akarom, hogy úgy járjon, mint Jerusha.

– Jerusha?

– Mirabella nagy-nagynénje. Gyilkos volt, tudja.

Chad döbbenten bámult rá.

– Jaj, ne féljen, már régen történt. A harmincas

években. Megölte a szeretőjét, legalábbis így mondják. Nem tudom, hogy valaha is sikerült-e bebizonyítani a vádat. Mindenesetre tönkretette Jerushát és a karrierjét. Tudja, ő igazi sztár volt, musicalszínésznő, táncosnő, énekes és híres szépség. Úgy mondják.

Jolly néni elvett egy ezüstkeretes fotót a komódról. – Ez ő.

Chad egy magas, telt idomú nőt látott hosszú, vörös hajjal, mélyen kivágott estélyiben, ami szabadon hagyta a vállát, ezüstpapucsos lába kikandikált a szoknya széle alól. Egyik karcsú keze egy selyemhuzatú szék támláján nyugodott, benne egy csokor gyöngyvirág. Magabiztosan nézett a fényképezőgépbe, majdhogynem kihívóan, gondolta Chad, mintha szembe akarna szegülni az élettel és a géppel.

– Olyan asszony volt, aki megküzdött azért, amit elért, Mr. Prescott, és aztán élvezte a munkája gyümölcseit – mondta Jolly néni. – Amíg nem találkozott a férfival, aki a vesztét okozta. – A néni megfogta Chad üres csészéjét. – Még egy kis teát?

– Köszönöm. És kérem, szólítson Chadnek.

– Nos, a nők végzetét általában két dolog okozza. Az első a pénz, vagyis inkább a hiánya vagy a megszerzése. A második a férfi. Én a magam részéről mindig úgy gondoltam, hogy a férfi van az első helyen. Az unokanővéremnek más volt a véleménye, ezért is került bajba, és aztán később ezért jött a világra Mirabella. Akinek, ahogy hallom, és amennyire, ha kevéssé is, de

ismerem, megvan a magához való esze – mosolyodott el. – Vegyen még egy Garibaldit, Mr. Chad.

– Egyszerűen csak Chad. – Elvett egy kekszet, pedig nem is kívánta.

A néni visszatette a tányért a tálcára, és felállt.

– Örültem a szerencsének, Mr. Chad. A csontjaimban érzem, hogy többé már nem fogunk találkozni.

Most, ahogy a Villa Romantica lépcsőjén állt, és benézett az előcsarnokba, Chad visszaemlékezett az idős hölgyre, aki olyan csúnya véget ért itt. Tudni akarta, miért.

22

MIRABELLA

Nézem magam a magas tükörben, kiöltözve a Főnök partijára, elegánsan a hosszú, vízkék sifonruhámban, amely elöl mélyen kivágott, és ráfeszül a csípőmre, és alul épp csak annyira bővül, hogy lehessen benne járni vagy legalább tipegni. Sem a ruha, sem a hozzá választott pántos, aranyszínű, tízcentis sarkú szandál nem járáshoz való, maximum ahhoz, hogy az ember kiszálljon a limóból az elegáns New York-i étterem előtt. Az alacsony építésű Jaguarba kissé érdekesnek ígérkezik a beszállás. Persze miután Verityt már bepréseltük hátra, mert ő kevésbé van korlátozva a mozgásban. Az ő estélyi öltözéke, amennyire látom, mindössze egy darab fehér selyem, ami a jobb combjánál rövid, ám baloldalt leér a térdéig, egy pánt nélküli, ezüstös melltartóránccsal, melyből szépen kibuggyannak apró mellei.

Lesimítottam ezüstszínű kesztyűmet, felhúztam a zafírgyűrűt. Verity ott állt mellettem. – Tényleg ezt akarod felvenni?

– Ezt. – Átvettem az agresszor szerepét, mielőtt nekem ugorhatott volna, mert tudtam, hogy ezt tervezi: rá akar

venni, hogy legyek merészebb.

– A te korodban villantani kellene egy kicsit. A rövidebb mindig jobb. De várj! Van egy ötletem!

Kiviharzott a szobámból, aztán ollóval a kezében tért vissza.

– Jaj! Ne is álmodj róla! – Kinyújtott kézzel próbáltam távol tartani magamtól. – Megőrültél, te lány? Ez egy méregdrága ruha, amit erre az alkalomra vettem, én pedig egy negyvenes nő vagyok, aki tisztában van a saját stílusával, és ragaszkodik is hozzá.

– De szuper lábad van. – Elém állt, és három ujja körül megpörgette az ollót. – Nekünk, nőknek mindig tudnunk kell, hogy mik az előnyeink, és a legtöbbet kell kihoznunk belőlük. Hogy a férfiak ne vegyék észre a hibáinkat. Például a hajadat – nézett megint az ollóra.

– Jesszusom, neked tényleg elment az eszed! – húzódtam hátrébb, és frissen megcsinált frizurámhoz kaptam. Néhány órát lecsippentettem sűrű programomból, hogy lemenjek a főtéri fodrászhoz, egy fiatal sráchoz; a környéken mindenkinek ő csinálta a haját. Senki nem megy elegáns szalonokba a vakáció alatt, amikor egész nap a tengerben vagy a medencében ázik. Tiszta pénzkidobás. Még akkor is, ha olyan menő eseményről van szó, mint a Főnök bulija.

Verity közelebb lépett.

– Tedd le azt az ollót! – röffentem rá. Szerencsére engedelmeskedett.

– Milyen merev! – mondta rosszallóan. – A csodálatos

vörös hajad. Összevissza lakkozták. De várj, majd én meglágyítom. – Fogott egy kefét, belenyomott a tükör előtti székbe, és lelkesen nekiesett a hajamnak.

– Hajtsd előre a fejedet! – rendelkezett.

Engedelmeskedtem.

– Most fel! Dobd hátra a hajadat! Rázd meg a fejedet! – vezényelt.

Megtettem.

– Most már megnézheted! – mondta büszkén Verity.

Én pedig csak bámultam. Jobbra-balra forgattam a fejemet, aztán újra megráztam. A hajam olyan aranyvörös hullámokban ragyogott, mint még soha.

– Ezt meg hogy csináltad? – kérdeztem hüledezve.

Verity megvonta a vállát. – Ezt minden lány tudja. Csak azt nem tudom, hogy a ruháddal mit lehetne csinálni azonkívül, hogy levágok az aljából. De mivel azt nem fogod hagyni, kénytelenek leszünk elterelni róla a figyelmet.

Megint szemügyre vett, jó alaposan. – Tudom már! Egy nyakék kell. Valami nagy, drámai darab.

– Nekem nincs ilyesmim – jelentettem ki. Nem akartam, hogy egy súlyos aranyvalami fojtogasson. Egyszerűen túl akartam lenni az egészen – sosem szórakoztatott az öltözködés. Aztán eszembe jutott a gyöngysor, amelyet Jolly nénitől kaptam, amikor pár éve meglátogattam a villában. Akkoriban jobban foglalkoztattak a bikinik, mint a gyöngyök, de ő mégis a nyakamba akasztotta a súlyos gyöngyfüzért.

Most a fali széfben tartottam, amely a pulóvereim mögött rejtőzött. Persze az összes pulóverem fekete volt; nem szoktam változtatni a bevált dolgokon. Mostanában nem néztem rá, csak reméltem, hogy az a gyöngysor még mindig ott van.

Kinyitottam a széfet, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Ott volt, gyűrött selyempapírba csomagolva, pontosan úgy, ahogy kaptam. Felemeltem, és megmutattam Veritynek. Mire ő ugrándozni és tapsikolni kezdett.

– Te jó ég! Tökéletes!

Elvette tőlem a gyöngysort, végigfutatta az ujjai között, aztán a nyakamba akasztotta. – Olyan, mint a selyem – jegyezte meg áhítattal.

Az ékszert szépen elrendezte a mellemen, amely valahogy szintén szebb lett a gyöngy derengésétől. – Biztos nem igazi – mondtam. – Azt hiszem, ezt úgy hívják, hogy tenyésztett: valahol Japánban termelik kagylókban vagy egyéb tengeri herkentyűkben.

Verity megemelte a gyöngysort, és alaposan szemügyre vette. Már csak az ékszerészlupé hiányzott a kezéből, hogy teljesen profinak tűnjön.

– Tévedsz – mondta végül. – Az anyukámnak is ilyen gyöngyei voltak. Amikor megszorultunk, eladta őket. Annyit kapott értük, hogy évekig fizettük belőle a jelzálogot a házra, amíg apám megint tönkre nem ment, és el nem vesztettük az egészet. Pedig úgy szerettem volna, ha megtartja! Ez lett volna az egyetlen örökségem.

Aztán a szüleim helikopter-balesetben meghaltak egy mallorcai kiruccanáson, és semmim se maradt. És ott volt a férjem, aki tévesen azt hitte, hogy belenősül a nagy pénzbe, és nemcsak megcsalt, de el is hagyott. Ekkor jöttél te.

Hirtelen könnyes lett a szeme, átölelt, és én is őt.

– Ne aggódj, kedvesem – suttogtam a fülébe. – Én mindig a gondodat fogom viselni, gyöngyök ide vagy oda.

Egy ujjal letörölte a könnyeit, bíbor szemfestékcsíkot húzva. – Jól vagyok – mondta –, és Jolly néni nemcsak ezt a villát hagyta rád, hanem a pénzét is, meg ezt a vagyont itt, a nyakadban.

Természetesen nem hittem el. Hogy is hihettem volna? Számomra ezek csak krémszínű, egyforma golyócskák voltak, melyek garantáltan nem veszik fel a versenyt a néhai Mária királynő gyöngyeivel, aki annyit aggatott magára a legjobb fajtából, amíg úgy nem festett, mint egy agyondekorált baba. Ráadásul még extra nagy gyémántokat is viselt. Azt is beszélték róla, hogy néha elemelt ezt-azt a barátai vagy vendéglátói házából, ami éppen megtetszett neki, ezért egy idő után már minden értéket eldugtak, amikor őt várták. Mindig is úgy gondoltam, hogy egy kleptomániás királynő igazán pikáns dolog.

De mi van, ha Veritynek igaza van, és ezek a gyöngyök tényleg valódiak? Megtapogattam őket: súlyosak, simák, a szemek között ott a megfelelő csomó a selyemszálon.

– Mindenesetre felveszem ma este – mondtam. – Jolly

néni biztosan örülne, ha látná rajtam. Gondolom, ezért adta nekem.

Verity hátrébb húzódott, és újra végignézett rajtam, tetőtől talpig: szemügyre vette az új frizurámat, a ruhámat, az új gyöngyöket, a tűsarkút, mindent.

Hirtelen támadt egy ötletem. – Mi van, ha a behatoló ezt kereste, amikor bejött? Talán nem is tőlem akart megszabadulni. Csak a gyöngyök érdekelték. Elvégre besurranó volt.

Láttam Verity kétkedő arckifejezését, de ekkor megszólalt a *Marseillaise*. Chad Prescott megérkezett.

Hamupipőke bálba indul.

23

CHAD PRESCOTT

A Főnök villájánál a piros kabátos parkolófiúk első csapata már rohant vissza a ház felé a távoli parkolótól, miközben a másik csapat golfkocsikra ültette a vendégeket, hogy ne kelljen kivárniuk a hosszú sort.

– Ez lesz aztán a parti – mondta Chad a volán mögül a mellette ülő Mirabellának, aki felhúzta a ruhája alját a térdére, a haját pedig sifonkendővel fogta össze az utazáshoz, mint régen a filmsztárok. Mégis kusza, vörös rengetegnek tűnt a kendő alól kilátszó haj, úgy festett, mintha a viselőjét áramütés érte volna. Vagyis annyira talán nem volt rossz, de kétségkívül rendezetlen.

– Mi mást várt a helyi milliárdostól? – kérdezte Mirabella. – Húszfős vacsorát? Utána sajttal és portóival az uraknak? A hölgyek pedig visszavonulhatnak az öltözőszobába, hogy bepúderezzék az orrukat?

– Valahogy úgy – vigyorodott el a férfi, de látszott rajta, hogy valójában nem így gondolja.

– Ott van a házigazdánk, a Főnök. A lépcsőn áll, hogy üdvözöljön bennünket – mondta Verity. Ő hátul ült, bepréselődve arra a szűk helyre, amelyet valójában csak

sporttáskáknak és kutyáknak szántak. A térdét felhúzta az állához, közben hősiesen lefogta rövid kis szoknyáját.

– Valóban – felelte Mirabella. – Már el is felejtettem, milyen jó kiállású férfi – tette hozzá. A Főnök valóban jól festett a szmokingban, amely úgy simult a vállára, mintha rá szabták volna – mint ahogy tényleg rá is szabták. Ő már rég túl volt a konfekción. Elég volt egy pillantást vetni a villájára: kész palota. Fények derengtek minden ablakban, az egész kertet megvilágították alulról, hogy minden virágszirom látsszon, sőt a tengert is. Gyönyörű látványt nyújtottak a fehér tarajú hullámok; a lépcsőkön hatalmas, fényes, fekete kaspók álltak virágzó jázminbokrokkal, melyek illata átjárta az esti levegőt. Zene szűrődött ki a teraszról – nevetés és jeges pohárcsilingelés kísérte.

– Isten hozta önöket nálam! – sietett oda hozzájuk a Főnök. A kezét nyújtotta, és kisegítette a Verityt a szűkös hátsó ülésről.

A lány gyorsan lehúzkodta a fehér selyemszoknyát, mely sajnálatos módon összegyűrődött útközben.

A Főnök azonban most nem Verity szoknyáját figyelte, hanem Mirabellát. Hát itt van a préda, feltálalva. Most majd kiderül, mit hoz ez az este.

Chad megkerülte a kocsit, hogy kisegítse Mirabellát, de a Főnök megelőzte: már nyitotta is az ajtót, és tetőtől talpig végigmérte vendégét.

– Emlékszem, utoljára a nagynénje nyakán láttam ezeket a gyöngyöket – mondta a Főnök, és elindult velük

felfelé a lépcsőn.

– Tényleg? – kérdezte Mirabella, mert tudomása szerint Jolly néni ritkán viselte, és sosem találkozott a Főnökkel. – Hát, most már az enyémek – érintette meg a gyöngysort.

– Ez is, meg a Villa Romantica is – nevetett a férfi. – Maga aztán szerencsés nő.

Mirabella rásandított. Csak nem kineveti? – Azért vagyok szerencsés, mert olyan nagynéném volt, mint Jolly Matthews. Bár nem sokszor találkoztunk, de mindig jól megértettük egymást.

– Gondolom, ezért hagyta önre a birtokát.

– Ó, igen… A birtokot. – Mirabella megint a Főnökre sandított, de a férfi nem nézett rá. Mirabella remélte, hogy nem itt, a partin fog előrukkolni az „adja el nekem a házát” szöveggel.

– Chad! – A Főnök már továbblépett, és most Prescott kezét szorongatta. – Szerintem itt megtalál majd mindent, amire szüksége van. Van bőven innivaló, rózsaszín pezsgő is, mint mindig. És a szakácsaim kitettek magukért. Szeretik fitogtatni a művészetüket.

Miközben felfelé kaptatott a lépcsőn, Chad a szeme sarkából a parkolásra várakozók sora mögött mintha egy ismerős férfit látott volna, aki a következő pillanatban már el is tűnt. Aztán Chad kapcsolt. A kávézó teraszán látta ezt az arcot. Ő az, akit csak az Oroszként ismernek.

24

MIRABELLA

Ez a legfényesebb parti, amin valaha részt vettem. Az író élete természeténél fogva magányos, kivéve azokat a két könyv közötti időszakokat, amikor kimerészkedem a „való világba”, és elutazom olyan helyekre, mint Párizs vagy Velence, hogy magamba szívjam történelmi szépségüket, de ilyenkor is jobban szeretek egyedül lenni. Más helyekre elviszem az éppen aktuális pasimat, de az oltárig egyiknek sem sikerült eljutnia velem. Egyszer komolyan foglalkoztam az eljegyzés gondolatával, de a pasi még előttem meggondolta magát. Úgyhogy már hármat elfogyasztottam, akik kicsúsztak a kezem közül. Talán lesz még több is. Ám ritka az olyan vonzó férfi, mint Chad Prescott, bár undok, önhitt alaknak tartom. De attól még jóképű, és jó orvos. Ezt meg kell hagyni. Most pedig ő a kísérőm az év partiján.

Sosem szabad alábecsülni a szmokingos férfiak vonzerejét: van valami ebben a ropogós fekete-fehér öltözékben, talán a hagyomány őrzésének érzete lazán öltözött világunkban, amitől megdobban az ember lányának szíve.

A könyököm alá csúsztatta a kezét, miközben felmentünk a lépcsőn, és beléptünk a Villa Marába. A Főnök, lelkes házigazdánk már javában szorongatta Verity kezét, és lelkendezve beszélt hozzá. Verity nevetve hátravetette a fejét, és én el sem tudtam képzelni, mi lehet ennyire vicces. Hirtelen nyugtalanság fogott el. Ez a lány nem erre a világra való. Egy férfi már becsapta, és most itt van az újabb, aki gazdag és befolyásos – ez veszedelmes kombináció minden fiatal lány számára.

A Villa Mara sokban hasonlított az Akropoliszhoz, dupla magasságú fehér oszlopai egy zebracsíkos, jázmintól illatozó kaspókkal teli felső verandát támasztottak alá. Hosszú terasz nézett a hatalmas pázsitra, melyet tucatnyi kertész gondozott, akik, mint hallottam, minden egyes virágot kicserélnek minden héten, hogy a kert mindig a lehető legtökéletesebb legyen. Ezt a kertet látva megértettem, hogy ez az ember tudja, mit szeret, mit akar, és azt meg is valósítja. A pénz beszél, efelől semmi kétség. De ha így beszél, akkor én is profitálok a tökéletes álmokból.

– Mirabella! – lépett oda hozzám a Főnök. Automatikusan keresni kezdtem a szememmel Verityt, és meg is találtam egy magas széken a bárpultnál, miközben éppen mosolyogva vett át egy pohár rózsaszín pezsgőt. Szerintem nem tűnt fel neki, hogy a szoknyája felgyűrődött a combja tövéig. Megböktem Chadet.

Chad biccentett a házigazda felé, aztán elsietett Verity irányába.

A Főnök követte a tekintetével Verity, a pezsgő és a szoknya felé. – Semmi ok az aggodalomra – mondta magabiztosan. – Nagyon fiatal még. Az embereim vigyáznak rá.

– Annyira nem fiatal, hogy rosszul viselkedhessen – feleltem. Kissé felzaklatott. Egy nő ne igyon túl sokat, akár fiatal, akár nem.

Házigazdánk leült mellém. Tulajdonképpen kettesben voltunk, csak két férfi árnya lappangott valahol a háttérben. Nyilván testőrök. Erről eszembe is jutott valami.

– Mit gondol? – hajoltam közelebb, hogy hallja, amit mondok a hangzavarban; szólt a zene, és megkezdődött a tánc, lekerültek a tűsarkúk, és fogadni mertem volna, hogy hamarosan a szmokingkabátok is követik.

– Miről? – A Főnök odaintett egy pincért a homályból, hogy újratöltse a poharamat, én pedig hagytam. Felismerem a jó pezsgőt. És szeretem is. Másfél pohárnál tartottam. Számoltam, mert Verity nem, én viszont tudtam, hogy egy nőnek ezt kell tennie. Chadet is figyeltem, aki most leült Verity mellé.

Elkaptam a lány hüledező pillantását, aztán pimasz vigyorát, amikor húzkodni kezdte a fehér szoknyát. Lecsusszant a székről, megveregette Chad karját, mondott neki valamit, aztán elindult a ház felé. Egy pillanatra megállt, hogy levegye az ezüst magas sarkút, majd tovább-botorkált, a kezében lóbálva a szandálját. Fogadni mertem volna, hogy dudorászik is közben. Hirtelen

felrémlett bennem a kétségbeesett, síró nő a vonaton, és a csaló sztorija; az ellopott pénz; a menekülő lány, akinek fogalma sincs, hova megy, hogyan jut el oda, és mit fog csinálni, ha odaér. Az én kis Veritym kétségkívül magára talált.

Chad visszajött, és a szemöldökét ráncolva nézett Verity után. – Azt mondta, jól van. Én meg azt mondtam, orvosként azt gondolom, hogy nem kellene több pezsgőt innia. Ő meg azt válaszolta, hogy a pezsgő még sosem ártott meg egy lánynak sem.

– Hálás lehetne az orvosi felügyeletért – feleltem mosolyogva. A doktor nagyon jól nézett ki – a nagyvilági férfi és a híres orvos egybegyúrva, legalábbis ma estére, mielőtt visszaváltozik a másik énjévé valami távoli dzsungelben, ahol gyerekek arcát hozza rendbe, hogy normális életet élhessenek.

A Főnök továbbra is ott ült mellettem. – Nos, hogy tetszik az én kis partim, kedves doktor? Lefogadom, hogy nagyon más, mint amihez szokva van. Elégedett voltam magammal. Életemben először a környék két legvonzóbb férfija társaságában vagyok. Tollászkodtam egy sort, aztán belekortyoltam a rózsaszín italba. Tökéletes volt a hőmérséklete és a minősége. Semmi sem kerüli el ennek az embernek a figyelmét, aki annyira más világban él, mint én vagy Chad.

Észrevettem, hogy a testőrök, akik eddig diszkréten figyeltek, mostanra eltűntek. Nyilván úgy gondolják, hogy velünk biztonságban van a Főnök.

– Mirabella! – mosolyodott el a Főnök bensőségesen, és ez a mosoly csak nekem szólt. Ez az ember ért a nőkhöz, és még vonzó is a maga nagydarab, sötét módján. Különben is itt a remek alkalom, hogy féltékennyé tegyem Chad Prescottot, akkor talán végre rendesen megnéz, és megállapítja, milyen jól festek az alakomat kiemelő, vízkék ruhában. Meg a vörös hajammal, amelyet Verity olyan szakértő módon megcsinált. Nem is vagyok annyira csúnya, még ha ezt hitetem is el magammal.

– Felkérhetem egy táncra? – kérdezte a Főnök. Karon fogott, és kivezetett a kertben kialakított táncparkettre. A hátam mögé csúsztatta a kezét, én pedig keményített ingmelléhez simultam. És nagyon szépnek éreztem magam.

25

MIRABELLA

Valamivel később Chad meg én a damasztabroszos, kristálytálas, ezüsttálcás büféasztaloknál válogattunk, ahol nem csak a szokásos kaviár volt tört jégen, meg grillezett ráknyárs, meg forró krumplilángos.

Hanem homáros fettuccine. Fűszeres rósejbni sajttal megszórva. Mennyeien illatozó vajpuha sertéssült. Az összes elegáns, nádszálvékony nő, aki a mindennapokban salátákon élt, most a desszertekre spórolt – csokoládépiramisra és profiterolra.

A Főnök amerikai barbecue-ételekkel rukkolt elő, amikor mindenki valami különlegesebbet várt, és az arcára volt írva, mennyire élvezi a vendégek döbbenetét amikor meglátják az asztalokat sárga bársonyvirágokkal, lila violákkal és más közönséges kerti virágokkal, a szokásos, Dél-Amerikából hozatott orchideák és rózsák helyett. Először a döbbenet jött, aztán az aggodalom, hogy valami nem stimmel, majd az elismerő mormolás és a bókok. Valahogy működött az egész.

Persze ezek a vendégek a legjobbhoz voltak szokva, hisz ezért voltak itt. Sokukat a Főnök nem is ismerte

személyesen; a partiszervezője készített listát azokról az elérhető emberekről, akik mindig készen állnak egy fényűző eseményre, jól néznek ki, és képesek normálisan felöltözni.

– Ez csodálatos! – mondtam Chadnek, miközben szemügyre vettem a dekorációt. – Olyan szép és egyszerű, mint egy igazi hátsó kert július negyedikén.

A Főnök rám mosolygott. Tetszett neki a bók, de Chad rá se pillantott a büfére.

– Bocsássanak meg egy pillanatra – mondta. – Meg kell néznem valamit.

Nem tudtam elképzelni, mit kell ellenőriznie ilyen hirtelen. Aztán eszembe jutott, hogy biztosan Vertyire akar rápillantani.

Elnézést kértem, és átvágtam a parfümillatú tömegen, érezve magamon a nők pillantását. Látták, hogy a Főnökkel beszéltem, a legnagyobb zsákmánnyal, legalábbis az egyedülállók szempontjából, és talán a férjezettek közül is akadt, akinek nem lett volna ellenére a fogás.

Akkor botlottam bele Chadbe, amikor már kifelé jött a házból.

– Nincs bent – mondta kurtán.

– Pedig esküdni mernék rá, hogy láttam bemenni.

– Én is.

– Biztosan a mosdóban van…

– Nincs a mosdóban. Egyikben sincs. Mindenhol személyzet van, minden szoba ajtaját őrzik, nyilván azért,

hogy senki se lépjen le az ezüstneművel. Mind azt állítja, hogy nem látott olyan nőt, aki megfelel a leírásomnak. Még a női mosdó felvigyázójával is ellenőriztettem, aki persze kidobott, és azt mondta, hogy nem tartózkodhatok ott. Persze hogy nem, de ott sem láttam Verityt. Engem az aggaszt, Mirabella; mindketten tudjuk, hogy túl sokat ivott, és bement abba a házba. Most meg mindenki azt állítja, hogy nem ment be. Mi a fene folyik itt?

Úgy meredt rám, mintha én tehetnék róla; azzal a mély, átható tekintettel, amelyet korábban érdeklődésnek vettem, ne adj' isten, vonzalomnak. Most kiderült, hogy ilyesmiről szó sincs.

– Nyilván nincs semmi baja – feleltem. – Nézzen körül, annyi fegyveres őr van itt, hogy egy tankot is meg tudnának állítani. És egy lány nem szokott elveszni egy partin csak úgy.

– Hát, pedig úgy tűnik, hogy most ez történt, és meg is kérdezem róla a Főnököt.

Elkaptam a karját. – Úgy gondolja, hogy valami történt Verityvel? De hát miért történt volna?

Chad megcsóválta a fejét. – Mirabella, a maga Jolly nénjét meggyilkolták, majdnem a szomszédban, a Villa Romaticában, és azt kérdezi tőlem, hogy miért gondolok ilyeneket? Én egy másik világból jövök. Állandóan veszélyt látok a hátam mögött, az orrom előtt, a fejem fölött, mindenütt. Megtanultam, hogy bízzak az ösztöneimben, ha valami rosszat érzek, és valószínűleg ezért vagyok még mindig életben. Nyugodtan hihet nekem, amikor azt

mondom, hogy itt valami nem stimmel.

Jolly néni máig felderítetlen meggyilkolására gondoltam, az én drága, nem e világi nagynénémére, aki tulajdonképpen annyira hasonlított természetében Verityhez, hogy akár rokonok is lehetnének. És Jolly nénit megölték. Egy erőszakos gyilkos még most is szabadon járkál. Az Ezredes, aki tőlünk elég messze állt valamiféle díszegyenruhában, és egyáltalán nem volt tudatában vonzó megjelenésének, egy csapat nővel társalgott, akik csüggtek minden szaván. Még neki sem sikerült megtalálnia a gyilkost.

A villát övező varázslatos fénykörön túl feketén sötétlettek a hegyek. A bűvös körön kívül nem volt semmiféle világosság. A puszta sötétség baljóslatúnak tűnt. Megborzongtam. Bárki lehet odakint, aki figyel.

Néztem, ahogy Chad végigjárja a kör peremét. A zene szólt, a jég megkoccant a poharakban, nevetés hallatszott, fecsegés és pletykálkodás. Nők csodálták meg egymás ruháját, tűsarkúval a kézben, mezítláb a füvön. Minden teljesen normálisnak tűnt.

Átvágtam a gyepen a rajongói által körülvett Ezredeshez. Elkaptam a karját, és sietősen mondtam: – Szükségem van magára.

A nők összenéztek, és megmosolyogták a keresetlenségemet, ahogy eléjük vágtam. „Kurva”, morogta az egyik, amikor elvonszoltam a pasit egy nyugodtabb helyre, távol a zenétől és a vendégektől.

– Verityről van szó – mondtam. – Emlékszik Verityre?

Bólintott. – Hogy is felejthetném el?

Persze ő ért oda elsőnek a kanyonhoz, a baleset helyszínére. – Eltűnt – folytattam. – Nyoma veszett. Bement a házba, és azóta nincs meg.

– Nyilván a mosdóba ment – mondta az Ezredes türelmesen, és lefejtette a kezemet a zakója reverjéről.

– Úgy látom, nem érti. – Kezdtem pánikba esni. – Verity eltűnt. Már Chad is kereste. Nincs sehol. Fél órája láttuk bemenni a házba, és azóta nem jött ki.

– De hisz a kertben vagyunk a ház mögött – mondta az Ezredes csüggedten. Nyilván azt gondolta, hogy az ilyen magamfajta nő mindig bajba keveredik.

– Az eszébe sem jutott, hogy szabad akaratából távozott az elülső ajtón, ahol bejött?

– Maga pedig nem gondol arra, hogy a nagynénémet szinte a szomszédban ölte meg valaki, akinek a kiléte máig ismeretlen? Talán átok ül a Villa Romaticán, Ezredes? Maga hisz az ilyen babonaságokban? Mert én nem. Ha Chad nem találja meg, akkor azt kell feltételeznünk, hogy valaki elvitte Verityt, valami őrült…

Az Ezredes megnyugtatóan tette a vállamra a kezét.

– Ne gyártson nevetséges elméleteket. Miért akarná bárki is „elvinni” Verityt, ahogy maga mondta? Egy vendég a sok közül, aki talán egy kicsit többet ivott a kelleténél, és úgy döntött, hogy hazamegy aludni.

– Hogy mondhat ilyet? Hogy állhat itt tétlenül?

Az Ezredes tekintete hirtelen elsötétült. – Mondja meg, miért gondolja, hogy történt vele valami.

Visszanéztem rá. Miért is? Ám Chadnek is az az érzése, hogy valami nem stimmel.

– Ösztön. Megérzés.

Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetünk. – Én mindig hittem az ilyesmiben. – Megfogta ezüstkesztyűs kezemet a középső ujjamon lévő zafírgyűrűvel. Meleg, megnyugtató volt az érintése.

– Menjünk, keressük meg – mondta.

26

A FŐNÖK

A vendégsereg szélén a Főnöknek feltűnt a hirtelen támadt susmogás, a szájak elé emelt kezek, ahogy az eltűnt lány híre egyik nőtől a másikig terjedt. A férfiakhoz még nem ért el a dolog, őket a férfias témák foglalták le: golf, hajók, kocsik, tőzsde. Ezek szerint észrevették Verity hiányát. Ideje, hogy átvegye az irányítást, hogy ő legyen a keresztes lovag, az elveszett lány keresője, az esetleges megmentő. Még ha már talán túl késő is ahhoz, hogy élve rátaláljanak.

Igazság szerint nem Verity volt az eredeti célpontja, hanem a megfoghatatlan Mirabella, aki már kétszer kisiklott a markából, és most megint. Verity persze nagyon kellemes pótlék volt. Gyönyörű fiatal nő, igazi „lány”, csupa szőke energia, mosoly és kerek kis mellek – a lány legnagyobb kincsei, melyeket a Főnök értékelt is. És ezt tudatni is akarta. Az éles késhegy gondolata Verity melle között felizgatta, és gyorsan a bárpult mögé húzódott, hogy eltakarja az árulkodó jeleket. Jókora szerszáma volt, sok nő mondta már neki. Ami jó dolog a megfelelő időben és helyen. A nyilvánosság előtt azonban nem az igazi,

mert még perverznek gondolhatják.

„Perverz” – milyen furcsa szó egy olyan lelki és testi állapotra, ami az ő számára teljességgel elfogadható. Voltak bőven nők, akik kiszolgálták az ilyesfajta szexualitást; egyik kedvence a londoni domina volt, meg az az orosz háziasszony otthon Minszkben, akinél minden elkezdődött. Az asszony ösztönösen azt nyújtotta, ami neki kellett, a korbácsot, a kést, a fenyegetést, a veszélyt. A veszély késpengéje, a Főnök csak így nevezte, mindentudó mosollyal. És mennyire élvezte! Ennél csak egy dolog volt, amit jobban élvezett: a pénz.

Az a csipetnyi fehér por egy pillanat alatt feloldódott Verity harmadik pezsgőjében, és elég volt ahhoz, hogy a lány kábán a Főnök embereinek karjába sétáljon, mielőtt eljutott volna a mosdóig.

A Főnök a könyvtár ajtajából figyelte a jelenetet, és hallotta a halk, meglepett „Ó”-t, amikor hátulról elkapták a lányt; látta a Verity nyakára fonódó kart, a földről felemelkedő lábakat, aztán mindenki eltűnt a félresikló üvegajtó mögötti sötétségben.

Verity már biztonságban volt a betonbunkerben, mely Hitler hasonló normandiai építményeinek mintájára készült. És éppoly áthatolhatatlan is volt. Csak egy különleges kulccsal lehetett bejutni, de ehhez előbb azt is tudni kellett, hogy hol van az ajtó.

A felületes szemlélő semmiféle bejáratot nem láthatott itt. Ravaszul elrejtették egy apró levelű borostyánzuhatag mögött, amely meglágyította a betonkocka komor külsejét.

Ablakok nem voltak. Csak ő tudott bemenni. Minden perverziója, minden sötét gondolata, minden múltbeli gyilkossága itt talált rejteket, videókon, felvételekben, feljegyzésekben, számítógépen. Végtelen nárcizmusában mindent rögzített és megőrzött. Nem volt túl kellemes látvány vagy éppen olvasnivaló.

A nagy ház ablakánál állt, amely a teraszra és a kertre nézett. A vendégeket figyelte. Látta, hogy Chad ide-oda mászkál, Verityt keresi.

A többi vendég gondtalanul locsogott, pezsgőzött, falatozott. Mirabella az Ezredes mellett állt, szinte csüggött rajta a tekintetével, és most aggodalmasan az arcához kapott. A nagy zafírkő a kezén megcsillant a fényben. A Főnök persze tudta, miért hord kesztyűt Mirabella. Nem akadt túl sok minden, amit ne tudott volna a jelenlévőkről. És ebben benne volt az Ezredes is, aki zsaru létére túlságosan is jó kiállású férfi volt. A nők körülrajongták, pedig keveset keresett, nem volt vagyona, és volt két gyereke, akiket egyedül nevelt. Persze nem volt elég okos ahhoz, hogy veszélyt jelentsen a Főnökre, szemben a doktorral. A doktor olyan ember volt, aki értett a dzsungelharchoz, aki tudta, hogy mindig a váratlant kell keresni. És ebben az esetben a váratlan – Jolly néni volt.

A Főnök észrevette, hogy Mirabella Jolly néni gyöngysorát viseli. Valószínűleg ez az egyetlen értékes ékszere, eltekintve persze a zafírgyűrűtől, amely, csakúgy, mint a gyöngysor, valaha a csodálatos Jerusháé volt.

Kételkedett benne, hogy Mirabella akár csak sejti is ezt; csak annyit tud, hogy a gyűrű és a nyakék is a nagynénjétől van. A villával és a festménnyel együtt, amelyeket a Főnök olyannyira meg akart szerezni. A birtok a hatalmas fejlesztési nyereség miatt érdekelte, a festmény pedig a története miatt. Igazából már-már testi vágyat érzett a kép iránt.

Olyan ember volt, akinek nincsen múltja, legalábbis olyan nincs, amiről beszélhetne, és amit már majdnem sikerült elfelejtenie. Csak a jövővel foglalkozott azóta, hogy fiatal fiúként favágó volt Minszkben, és a keze kirepedezett, kisebesedett a fagyban. Akkor fogadta meg, hogy kiszabadul onnan, mindent maga mögött hagy, és soha nem mondja el senkinek, honnan jött. Elfelejt minden érzelmet, kivéve a világgal szembeni bosszúvágyat. És a gyilkolás örömét. A kés volt az ő ereje, és szerette használni a nőkkel szemben. Verity volt a következő „vendége”, ahogyan az áldozatait hívta.

Sokat gondolkodott a gyilkosságokon, mielőtt valóban elkövette volna. Ölni könnyű, a holttesttől és a bizonyítékoktól megszabadulni már nem annyira. Ő azonban ezt is tökélyre fejlesztette. Csak egy egyszerű idegen, aki átutazik a városon, hétköznapi ruhában, sapkában, a zsebében késsel. Behatóan tanulmányozta a hírhedt yorkshire-i sorozatgyilkos „művészetét”, ahogyan ő nevezte, akárcsak nagy elődjéét, Hasfelmetsző Jackét, akit soha nem találtak meg, bár voltak elméletek.

Ugyanaz volt a taktikájuk. Kell egy ismeretlen nő. Egy

idegen terep, távol a lakóhelytől. Egy módszer az észrevétlen érkezésre és távozásra valami olyan helyen – például autópálya-pihenőknél –, ahol gyakran megfordulnak kis szökevények, akik fuvarra várnak. Ez volt a kezdet. Aztán kifinomultabb helyek, elegánsabb nők következtek. És soha nem derült ki, hogy járt azon a környéken vagy a városban, ahol a gyilkosságok történtek. Ez különösen izgató volt.

Persze okos is volt. És a pénz is segített. De ez volt az első alkalom, hogy itt, hazai pályán flörtöl a veszéllyel. Vajon mi késztette erre?

Először is el akarta tenni az útból Mirabellát, hogy hozzájusson a földjéhez. Aztán tagadhatatlanul megkívánta Verityt, olyannyira, hogy kénytelen volt a bárpult mögé rejteni az izgalmát. Továbbá Verity kéznél volt. De egyben az útjában állt. Ám leginkább a saját egója számított: tudta, hogy ha keresést indít, ha komoly jutalmat ajánl fel, és nyilvánosan elmondja a tévében meg a rádióban, hogy mennyire elszomorítja fiatal vendége eltűnése, és hogy mindent el fog követni a felkutatására és a felelős megtalálására, akkor nemzeti hős lesz.

Most azonban Verity még ott feküdt a betonbunkerben egy keskeny ágyon, a nappali rész mögött, hatalmas tévéfallal elválasztva az irodájától. Ki volt kötve, a szája kipeckelve. A két litván, akik végrehajtották a feladatot, megkapta a pénzét, és felszívódott, ugyanúgy, ahogy a kudarcot valló ducatis is eltűnt, miután lelökte Mirabellát

meg ezt az ostoba lányt a kanyonba. Pénz beszél.

Verity ezúttal nem menekülhet.

A Főnök levette a zakóját, és a szék támlájára terítette. Kioldotta a csokornyakkendőjét. Kigombolta az inge azúrgombjait és a hozzá illő mandzsettagombokat. Átment, és megint megnézte a lányt. A szőke ártatlanságot. Aki csak az övé.

Zaj hallatszott kintről. Léptek. A Főnök megmerevedett. Aztán valaki kopogott.

– Minden rendben odabent? – hallatszott Chad Prescott hangja. – Még mindig keressük Verityt.

– Egy pillanat, máris megyek! Éppen a rendőrfőnökkel vagyok vonalban. Mindenkit riasztani kell.

Gyorsan az ajtóhoz ment, és résnyire nyitotta. – Adjon egy percet, és a rendelkezésére állok. De most éppen Verityvel foglalkozom.

Chad arckifejezéséből látta, hogy azt mondta, amit kellett. Volt érzéke az ilyesmihez.

27

MIRABELLA

Chad elment, hogy megkeresse Verityt, én pedig egyedül maradtam a sziklaszirtről a partra vezető falépcsőnél, pontosan ott, ahol tíz perce álltam, sőt még tíz perccel azelőtt is. A hullámzás felerősödött a dagállyal, és zajosan kicsap a partra, aztán visszahúzódik. Vég nélkül. Örökösen.

Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Verity a tengerbe veszett. Képtelen vagyok rá. Nem hagyhatom. A vonaton megmentettem önmagától, és van egy mondás, amely szerint, ha egyszer megmentesz valakit, örökké felelős vagy érte. Te leszel a lelke őrzője.

Látom Chad alakját a hullámok előtt, ahogy visszafelé jön. Tudom, attól fél, hogy Verity vízbe fúlt. És a lelkem legsötétebb mélyén, a „rossz” helyen, már én is ettől tartok.

Az elegáns vízkék sifonruhám a testemre tapad a szélben, ami sós permetet szór szerteszét. Érzem Jolly néni gyöngyeinek hűvösét a bőrömön. Megtapintom a nyakéket, és azt kívánom, bárcsak a nénikém, aki rám hagyta, most itt lehetne, hogy segítsen. Vagy Jerusha, a

rejtély, akié a villa volt, és akinek az életét fel akarom deríteni, hogy megtaláljam az igazságot, és megtudjam, hogy valóban szerelmi bűntettet követett-e el, vagy valaki csőbe húzta. A történet, hogy rajtakapta a szeretőjét egy nővel, és féltékeny dühében lelőtte, valahogy nem tűnt igaznak. A szeretője imádta, a nő pedig egy ismeretlen volt, aki hazáig követte Jerushát, kémkedett utána, irigyelte a szépségét, a sikereit, az otthonát. És a szeretőjét.

Nem illett a jellemébe, márpedig a kriminálpszichológusok szerint ebben rejlik a lényeg. Senki sem bújhat ki a bőréből.

Csak azt tudom, hogy ha most itt lenne, biztosan segítene. Ahogy Jerushával kapcsolatban vannak megérzéseim, úgy Verityvel kapcsolatban is érzem, hogy valahol itt kell lennie. Nem adom fel a reményt.

Chad odaért mellém. A vállamra tette a kezét, és félretolta a gyöngyöket, hogy érezzem a melegét, az erőt, amelyre oly nagy szükségem van. Feléje akartam fordulni, de ügyetlenül megbotlottam. Próbáltam megőrizni az egyensúlyomat, de elterültem a hideg, nedves füvön. A tenger moraja mintha hirtelen felerősödött volna. Chad felsegített. Kisimította az arcomból a könnytől nedves tincseket. Megigazítottam a ruhát a mellemen, lehúzgáltam a szoknyámat. Furcsamód még mindig a kezemben tartottam a szandálomat.

Felmutattam Chadnek, és sikerült egy kicsit mosolyognom hozzá. – Kösz. Elnézést, de olyan, mintha

állandóan sírnék.

– Semmi gond. Sírjon csak, ha kell. Néha jó kiadni magunkból az érzéseket. És a Főnök már kiküldte az embereit Verity keresésére. Senki sem látta őt a tengernél, és senki sem látott mást azonkívül, hogy bement a házba. Bárhol felbukkanhat.

Igyekezett meggyőző lenni, ám én nem dőltem be neki. De azért értékeltem a próbálkozást, és szerettem volna, ha tudja, hogy javított vele a közérzetemen.

A kezébe csúsztattam a kezemet, és visszamentünk a még mindig ünnepi fényben úszó házhoz. A hegyek baljósan sötétlettek mögöttünk fekete fáikkal. Bárki rejtőzhet odakint, beleshet az ablakokon, figyelheti, hogyan élvezik a kiváltságosok a gazdag ember nagyvonalúságát.

Nem tudtam elképzelni, hogyan tudta titokban tartani a Főnök Verity eltűnését a vendégek előtt, a parti mindenesetre dübörgött tovább: folyt a bor, a séfek sistergő vaslapokon sütötték a húsokat, a lámpások színes fényekkel derengtek, éjszakai rovarok csapongtak körülöttük, zümmögésük keveredett a nevetéssel és a jégkockák koccanásával. Minden teljesen normálisnak tűnt, pedig már semmi sem volt az.

Kihúztam a kezemet Chadéből, és szemügyre vettem összekoszolódott kesztyűmet, mely földesen, homokosan, virágszirmokkal pettyezve tapadt az ujjaimra. A zafír azonban fényesen csillogott rajta.

– Hál’ istennek – mondtam. – Nem szerettem volna

elveszíteni Jolly néni gyűrűjét. Nagyon ragaszkodott hozzá, mert Jerusháé volt.

Chad megint megfogta a kezemet. – Szerettem volna rákérdezni a kezére – mondta. – Hogy mi történt vele. De most nem alkalmas az idő. Megtaláljuk Verityt, ígérem magának. Nem juthatott messzire. Lehet, hogy egy kicsit becsípett, láttam, hogy botladozva megy a ház felé. Mit tud róla igazából, Mirabella? Van esetleg valaki, akit említett, és aki esetleg ártani akarhat neki?

Könnyezve ráztam a fejemet. Vannak nők, akik sírás közben is csodálatosak – én nem tartozom közéjük. A vörös szem nem szexi.

– Csak az a nyavalyás férje – feleltem. – A csaló. Akiről már mondtam, hogy csak a pénzre ment. Elvette Veritytől azt a keveset is, amije volt, aztán lelépett, és soha többé nem hallottak róla. Persze nyilván addig, amíg Verity be nem adja a válókeresetet, mert akkor majd hirtelen előkerül, és előadja, hogy milyen rossz feleség volt Verity. Ez a kis Verity, aki olyan naiv, hogy mellette valóságos nagyvilági dámának érzem magam. Hogy árthatna valakinek is? És *miért?*, kérdem én.

Nem válaszolt, csak csendben lépkedett mellettem a gyepen. Egy arra járó pincér martinit kínált a tálcájáról. Chad elvett két poharat, és az egyiket a kezembe nyomta.

– Igya meg! – utasított nyersen. – Össze kell szednie magát.

Az Ezredes tartott felénk a szokásos sietős, előreszegezett fejtartásával, de az arca komornak tűnt.

– Az embereim átkutatták az itteni partszakaszt. – Elővett egy zsebkendőt a mellzsebéből, és megtörölgette a homlokát. – Sehol semmi. Se levetett ruha, ha esetleg pucéran akart volna fürdeni… – Bocsánatkérőn pillantott felém, mintha sértőnek vehetném a feltételezést. – Volt már példa ilyesmire hasonló partik alkalmával a part menti házaknál.

– Nyilván – morogta Chad.

Láttam, hogy az Ezredes észrevette a hínárként a lábamra tapadó ruhát, a nedves arcomat, a szélfútta hajamat.

– Haza kell mennem – mondtam. Jolly néni villája, az *én* villám hirtelen paradicsomi, nyugalmas menedéknek tűnt. Azt is tudtam, hogy ha Verity valahova visszamegy, akkor csakis oda. Ha megteheti.

Chad jelezni akarta a Főnöknek, hogy távozunk, de sehol sem találta. Üzenetet hagyott a főpincérnél, melyben kimentette magát, és megígérte, hogy visszajön segíteni a keresésben.

Bűntudat öntött el. – Itt kellene maradnom – mondtam reszketve, amikor elképzeltem Verityt a sötét vízben, a feje fölött összecsapó hullámok alatt. De Chad ragaszkodott hozzá, hogy hazavigyen.

Gyorsan hajtott, és élesen fordult rá a behajtómra. A villa teljes sötétségbe burkolózott. Ezek szerint elfelejtettem égve hagyni a külső világítást, de arra emlékeztem, hogy odabent bekapcsolva hagytam egy lámpát.

Kiszállt a kocsiból, és sietett kinyitni az én ajtómat is, aztán megfogta a kezemet, hogy segítsen kiszállni. Megint megérintett a jelenléte: volt benne valami, ami megnyugtatott, biztonságot adott, még akkor is, amikor a legrosszabb történt meg.

– Nem így van – mondta, mert leolvasta az arcomról, mire gondolok. – Én már megtanultam, hogy a dolgok nem mindig azok, aminek látszanak. Bármi történt is Verityvel, megtaláljuk, és kiderítjük, hogy miért. – Lehajtotta a fejét, és megcsókolta a kezemet, azt, amelyiken a gyűrű volt. – Nem hagyhatjuk cserben Jolly nénit.

Chad felkapcsolta a kinti fényeket, és ragaszkodott hozzá, hogy bejöjjön velem. A kutya rohanvást érkezett, a macska a lépcsőről figyelt minket.

Chad itt is felgyújtotta a villanyokat, mire azt mondtam: – Biztosan áramkimaradás volt. Elég gyakori errefelé. Talán a Főnök lámpái túlterhelték a rendszert.

Mégis, a biztonság kedvéért Chad végigjárta a szobákat, és ellenőrizte, hogy egyik ágy alatt sincs idegen, egy rabló se feszegeti a széfet, sehol egy maszkos gyilkos. Mint a múltkori.

Azt az esetet majdnem viccként kezeltem, ugratásként, az ügyetlen tolvaj hibájaként, aki azt hitte, hogy van bármiféle értékes holmim Jolly néni gyöngysorán és gyűrűjén kívül, bár azt hiszem, hogy a tolvajok manapság inkább a laptopokra és más elektronikai eszközökre hajtanak. A laptopom viszont érintetlenül maradt az asztalon, senki sem nyúlt hozzá.

Chadnek még mindig járt a szeme. – Felhívom az Ezredest, és megmondom neki, hogy küldjön ide néhány embert ahelyett, hogy hasztalanul keresgélnének a parton, ahol úgysem fogják megtalálni Verityt.

– Miért gondolja, hogy nem?

– Utoljára akkor látták, amikor bement a Főnök házába. Kijönni senki sem látta. A part jól ki volt világítva, hogy a vendégek sétálgathassanak, ha akarnak. Még bárpult is volt lent, meg hot dog. A Főnök mindenre gondolt.

Igaza volt, és a Főnök csakugyan mindenen rajta tartotta a szemét. Sőt. Ha valaki láthatta Verityt, akkor az ő.

– Láttam, hogy néz rá – jutott eszembe. – Mintha tetszene neki…

– Kár, hogy nem figyeltük meg jobban – mondta Chad. – Akkor talán most többet tudnánk arról, hogy hova ment Verity.

Már hívta is az Ezredest a mobiljáról. – Máris ott vagyok – mondta, amikor visszafordult felém.

– Nem vagyok házias típus, és azt sem ajánlom fel, hogy teát főzök magának – közölte. – De legalább a vizes ruhából bújjon ki, vegyen egy meleg zuhanyt, és húzzon pizsamát. Félóra múlva visszajövök, és megnézem. Majd hozok teát a Főnöktől. Elvégre, ha mindenre gondolt, akkor erre is gondolnia kellett.

Néztem, ahogy elhajt. Hirtelen csend borult a házra. Az állatok a konyhába mentek. Még a molylepkék is

abbahagyták a verdesést. Kint a növényzetben sem motozott semmilyen jószág, nem csendült fel semmilyen édes hang, hogy „Mirabella, megjöttem, itthon vagyok…”

Lekapcsoltam a lámpát az előcsarnokban, és a szobámba indultam. Megtorpantam a csukott ajtó előtt, mely Jerusha egykori budoárjába vezetett, a szépasszonyéba, akinek otthonát a véletlennek köszönhetően örököltem meg, minden csodájával és tragédiájával együtt. Jolly néni is boldog volt itt, és lám, mi lett vele.

Továbbmentem a szobámhoz, felgyújtottam a villanyt, elhúztam a súlyos, krémszínű vászonfüggönyöket, hogy kizárjam a sötétséget és a figyelő tekinteteket. Amikor elfordultam az ablaktól, mintha zajt hallottam volna kintről. A szél elállt. Gyanakodva, mozdulatlanul álltam, és füleltem. Minden csendes volt. Arra gondoltam, hogy csak képzelődöm izgalmamban Verity eltűnése miatt. Biztosan nem történt semmi, Chad és az Ezredes majd megtalálják, ahogy megígérték.

Aztán megint hallottam. Levélzörgés, mintha valaki járna odakint.

Megdermedtem, a mellemre szorítottam a kezemet. Aztán, mint mindig, amikor félek, hirtelen forró düh áradt szét bennem. Ha rabló az, akkor nem fogja megszerezni Jolly néni gyöngyeit, soha, akárhányszor próbálkozik is…

De eszembe jutottak a halálközeli események a kanyonban, az ágyamban. Rádöbbentem, hogy

valószínűleg nem a gyöngyök kellenek ennek a valakinek. Hanem félő, hogy én.

28

CHAD PRESCOTT

Chad a partra néző sziklaszirt szélén húzódó fűsávon állt. Nem is annyira szirt volt, mint inkább meredek emelkedő, amit bárki legyőzhetett a part felől megfelelő cipőben, de persze nem olyan estélyi szandálban, amilyet a nők viseltek ezen az estén. Már persze azok, akik nem vették le, amikor a tűsarok a fűbe süppedt, vagy azok, akik keményebb talajt találtak a kövezett teraszon. Azaz mindenki szem előtt volt, beleértve Verityt is, egészen addig, amíg be nem ment a házba. Az ajtó nyitva volt, bár most nem álltak őrt mellette fekete pólós emberek.

Egy kicsit odébb a parton, a vízvonal fölött, távol a fényektől, Chad egy szögletes, szinte dobozforma építményt pillantott meg. Fény nem szűrődött ki belőle. Senki sem őrizte.

Állt egy darabig, és figyelt. Senki nem jött ki. Senki nem ment be. Aminek kapcsán Chad eltűnődött, vajon mi lehet. Talán generátorház? Nem, az máshol volt, távol a Villa Mara rózsaszín szörnyűségétől, melyet a Főnök „otthonának” nevezett, és ahol a DJ éppen táncra csábító, forró dallamokat játszott.

Chad nem tudta, mit csináljon. Arra gondolt, hogy visszamegy a villába, és átkutat minden szobát Verity után, de valahogy érezte, hogy ott nem fogja megtalálni.

Lecsúszott a lejtőn a kavicsos partra. Odalent sokkal sötétebb volt, és várnia kellett egy kicsit, mire a szeme alkalmazkodott. A szögletes épület körülbelül száz méterre állt. Esetleg lehetett volna fészerféle is, ahol kerti szerszámokat és hasonlókat tárolnak, csak éppen ez kiemelt tengerparti terület volt, melynek négyzetmétere egy vagyont ért. Még egy milliárdos sem – és főleg egy olyan tapasztalt és sikeres ingatlanfejlesztő, mint a Főnök – tenne olyat, hogy ilyen helyre fészert épít. Ez biztosan valami fontosabb. És még nagyobb jelentőséggel kell bírnia a Főnöknek személy szerint.

Chad nesztelenül járt, ahogyan a dzsungelben megtanulta, zajtalan léptekkel, zakóját összehúzva magán, leszegett fejjel. Fél életét kemény körülmények közt töltötte – tudta, mit kell tenni ilyenkor, hogyan maradhat láthatatlan, hogyan cserkészheti be a prédát, hogyan ismerheti ki magát egy feltérképezetlen területen. Ez a mediterrán kert igazán nem volt nehéz terep.

Most már közelebbről is szemügyre vehette az épületet. Nem voltak ablakai, még afféle középkori lőrésszerű nyílásai sem. Modern épület volt, szándékosan ablak nélkül. A Főnök vagy azt nem akarta, hogy kintről belássanak, vagy azt, hogy bentről ki.

Halk nesz hallatszott a háta mögül. Chad egy zsakarandafa törzséhez lapult, melynek virágai a fejét

csiklandozták. Nagyon kellett volna tüsszentenie.

Egy férfi jött sietve a bunkerhez vezető kavicsos ösvényen. Sötét volt, de testalkatából és magasságából Chad tudta, hogy a Főnök az. Kulcsok csörrentek, ahogy elhaladt, olyan közel, hogy Chad a lélegzetvételét is hallotta. Gyorsan szedte a levegőt, mintha futott volna. Megállt a bunker előtt, kezében a kulcsokkal. Aztán egy borostyánnal befutott faldarab mintegy varázsütésre félrecsúszott, és láthatóvá vált egy acélajtó. A Főnök beleillesztette a zárba a kulcsát, kinyitotta, aztán eltűnt a benti sötétségben, a borostyános fal pedig visszacsusszant a helyére, mintha a fémajtó soha nem is létezett volna.

Chad várt néhány percig, hátha a Főnök kijön. Amikor látta, hogy nem, nesztelenül odaosont ahhoz a helyhez, ahol az ajtó rejtőzött. Próbálta eltolni a falat, de az nem mozdult. Ezzel az erővel az ajtó mintha nem is létezett volna.

A Főnök talán itt tartja fogva Verityt. De miért? Közismert filantróp, nagyvilági, gazdag üzletember. Szinte bármelyik nőt megszerezheti, akit csak akar; a ma esti partin is sokan örömest osztoztak volna az ágyán, a hírnevén és a pénzén. Chad azonban már megtanulta, hogy a látszat roppant csalóka lehet. Nem a pénz teszi a férfit. Egy férfi az, aminek született, amivé felnőtt. Végső soron ez határoz meg mindenkit.

A bunker ajtaja hirtelen kinyílt. Chad visszahúzódott. A Főnök lépett ki. Bezárta az ajtót, ami ismét rögtön eltűnt a borostyán mögött. Már nem szmokingot viselt, hanem

fekete, magas nyakú pulóvert, futónadrágot és sportcipőt. Chad látta, hogy lemegy a lejtőn a partra, és futva elindul a villa felé.

Chad egy pillanatig arra gondolt, hogy talán tévedett. A Főnök talán tényleg Verityt keresi. És annyira aggódik, hogy kényelmesebb ruhába öltözött, és újra át akarja kutatni a partot és a kertet, amelyet már tucatnyian végignéztek. Elvégre ez az ő háza, Verity az ő vendége, az ő felelőssége, és komolyan veszi ezt a felelősséget.

A füves magaslatról Chad látta, hogy a Főnök felkanyarodik a partról, aztán elindul a Villa Mara felé vezető lépcsőn. Chad követte, és megtorpant, amikor megkerülte a villa sarkát, és meglátta az összesereglett video- és tévékamerákat, amelyek már buzgón vették a speciális lánykereső öltözékében virító Főnököt.

A férfi mosolytalanul meredt a kamerákba, aztán felemelte a kezét. – Tudom, hogy mindnyájan jó okkal vannak itt. Az egyetlen és legfontosabb célunk az, hogy megtaláljuk az eltűnt fiatal hölgyet. Gondolom, szükségük lesz a nevére a riporthoz. Verity Realnek hívják, és madame Mirabella Matthews vendége a Villa Romanticában.

– Jolly Matthews régi házában – jegyezte meg valaki, és lőtt egy gyors képet, amikor a Főnök feléje pillantott.

– Pontosan. Mirabella Matthews a megboldogult Jolly Matthews unokahúga. Ő örökölte a házát, és nemrég költözött ide a barátnőjével, Verityvel. Ma este mindketten a vendégeim voltak a házamban. Az Ezredes,

akit, gondolom, mindnyájan ismernek, már szervezi a keresést, úgyhogy kérem, bocsássanak meg. Folytatnunk kell a munkát.

Szünetet tartott, felemelte a kezét. – És még valami. Nagyon elszomorít, hogy az eset éppen az én birtokomon történt. Felelősnek érzem magam. Szeretném, ha közzétennék, hogy jutalmat ajánlok fel annak, aki megtalálja Verityt. Ezt mindnyájuknak mondom, és annak is, aki esetleg elvitte Verityt. A jutalom egymillió dollár.

A hallgatóság döbbenten hördült fel.

– Természetesen – folytatta, és ismét feltartotta a kezét, hogy elhallgattassa a zúgást – ez nagyon kevés egy életért. Ez a fiatal nő itt van valahol a környéken. Meg kell mentenünk, rá kell szolgálnunk erre a jutalomra.

Visszalépett a fényektől, és elindult lefelé a lépcsőn, aztán a kavicsos ösvényen visszakocogott a bunkerhez.

Chad a homályból figyelte. Micsoda előadás. A Főnök vagy született színész, vagy tényleg komolyan gondolja.

29

MIRABELLA

Már nagyon késő́re járt, és én még mindig egyedül vártam a hálószobámban, hogy Verity talán mégis hazajön. Megint úgy hallottam, mintha lenne odakint valaki.

A mellemre szorítottam a kezemet, és visszatartottam a lélegzetemet, mintha a legkisebb zajjal is elárulhatnám a behatolónak a jelenlétemet. Aki nyilván tudja, hogy itt vagyok, és azt is, hogy egyedül tartózkodom a házban.

De hol van a kutyuskám? Szemi miért nem rohant hozzám, hogy figyelmeztessen? A sziámi cica is csak szépítkezik, a mancsát tisztogatja, a fülét fésülgeti? És mi van azzal a nyavalyás kanárival? Nem kéne énekelnie? Szólnia, ahogyan a bányamadarak, hogy veszedelem leselkedik rám? Chad is elment, hogy teát hozzon nekem, amikor itt lenne szükség rá.

A krémszínű függönyök meglebbentek. Megdermedtem a félelemtől, és vártam, hogy megjelenjen két láb meg egy sötét alak.

A kisasztalon egy kis art deco lámpa állt réztalapzaton, rézkeretes búráján örvénylő indák.

Kézbe vettem. Nehezebb volt, mint gondoltam, kis híján

el is ejtettem. Elintézte volna a lábamat… és mit gondolt volna az Ezredes, amikor megtalálja összezúzott lábú holttestemet? Hogy a gyilkosom valami fetisiszta volt?

Ostoba vagyok, és hülyeségeket csinálok. Igyekeztem lecsillapodni, összeszedni a gondolataimat… Hirtelen nyugalom és eltökéltség öntött el. Nem fogom olcsón adni a bőrömet… Harcos vagyok, és bárki áll is velem szemben, küzdeni fogok.

Persze jobb lett volna valami rendes ruha. Csajos lepkemintás pizsamámban meglehetősen sebezhetőnek éreztem magam. Farmer kéne, meg cipő, hogy elfuthassak. A tágas előcsarnokban teljes sötétség honolt.

Nem volt választásom. Most vagy soha. Egy gyors mozdulat, és már nyitva is volt az ajtó. Senki nem volt ott. Kicsusszantam a résen, át a sötét előcsarnokon, ki a házból. A falhoz lapulva araszoltam, mint egy macska, végig a villa oldala mellett.

Percek teltek el, nem sok vagy kevés. Csak annyit tudtam, hogy túl hangosan lélegzem, hogy a fű nedves meztelen talpam alatt, és hogy az édesen illatozó rózsabokor tüskés. Aztán fojtott motorhang hallatszott.

A földre vetettem magam, hogy ne látszódjak a reflektorok fénycsóvájában. Meredten bámultam az éjszakába, és egy kabriót pillantottam meg… *Édes istenem, köszönöm, köszönöm…* Chad volt az. A kezében papírpohárral, amelyben, gondolom, tea lehetett.

30

Nem sokkal később az ágy szélén ültem, és a kezem még mindig remegett, miközben a teát kortyolgattam, ami időközben kihűlt, de akkor is nagyon szép gesztus volt Chadtől.

– Körülnéztem, nincs kint senki – mondta Chad. – Vissza kell mennem a Villa Marába.

– Magával megyek. – Felálltam, és a gardróbba mentem. A padlón ott hevert a farmerom, ahol kibújtam belőle. Sosem voltam az a rendszerető teremtés.

Mit sem törődve Chad jelenlétével, egyszerűen hátat fordítottam neki, levettem a pizsamaalsót, és felrángattam magamra a farmert. Valahogy tudtam, hogy Chad is hátat fordított. Az örök gentleman, gondoltam, bár igazából szerettem volna, ha kukucskál egy kicsit, ha tanúsít valamiféle érdeklődést a személyiségem női oldala iránt, nem csak a regényírót látja bennem, aki járatlan a való életben, és fogalma sincs, hová tűnhetett a barátnője.

– Biztosan ott van valahol a parti környékén – mondtam most már kétségbeesetten, mert a csontjaimban éreztem, hogy valaki mégiscsak elvihette Verityt.

Chad megfogta a vállamat. A tea kilöttyent a farmeromra. – Egyedül megyek. Maga maradjon csak itt,

ahol biztonságban van.

– Nézze, mit csinált – dörgöltem meg a teafoltot. – Még szerencse, hogy nem volt forró.

– Feküdjön vissza. Maga nélkül jobban boldogulok.

Tudtam, hogy ez nem igaz.

Hirtelen tűzijáték durrogása hasított a csendbe. Rakéták süvítettek, tűzkerekek surrogtak, vörös és kék szikrák fénye világította be az arcunkat – az enyém aggodalmas volt, Chadé merev, mint a szikla.

Az Ezredes jutott eszembe, aki segített átkutatni a házat Verity után, segített a Főnöknek embereket toborozni a kereséshez, és hívta a rendőrfőnököt. Fogta a kezemet, miközben végigmentünk a Villa Marán, és azt mondta, hogy ne aggódjak, megtalálják…

Felnéztem Chadre. Vele, az Ezredessel és a Főnökkel, akik mind a barátnőmet keresik, az ügy jó kezekben van. De ott kell lennem. Mindent látnom kell. Kimentem az előcsarnokba.

Chad ott jött mögöttem, megint a vállamra tette a kezét, hogy megnyugtasson.

– Ne aggódjon – mondta. – Minden rendben lesz.

De ezúttal már nem tudtam, hogy hihetek-e neki.

AZ OROSZ

A talpig feketébe öltözött Orosz a francia pincérekre

jellemző hosszú, fehér köténben, egy tálca martinival ácsorgott a vendégsereglet szélén. Néha körbejárt kínálni, aztán újratöltötte a készletét a bárnál. Nem félt attól, hogy megkérdezik, mit keres itt. A személyzetet kölcsönözték a partira, senki nem ismert senkit. Senkit, gondolta komor mosollyal. Bárki könnyen beszivároghatott a bulira. Bárki könnyen beletehetett bármit egy nő italába. És valaki meg is tette. Egészen konkrétan ő maga, a Főnök parancsára, természetesen, aki sosem piszkította be a kezét. Valamint jól fizetett. Olykor rendkívül jól, amikor extrákat kért és kapott.

Az Orosz pedig tette a dolgát. Ami nem volt túl vidám. Csak csinálta, amit mondtak neki, elkábította a lányt, és elvitte a bunkerbe. Hogy aztán a Főnök mit csinál vele, az nem rá tartozik.

Dolgavégeztével az Orosz szerette, úgymond, „mosni kezeit”, bármilyen aljas dolgot csinált is, hisz utasításra tette. Személy szerint nem érintette meg semmi. Őt csak a pénz érdekelte, és most, hogy a Főnök ilyen szorult helyzetbe került, úgy gondolta, itt a lehetőség még többet kaszálni. „Az elég sosem elég”, a Főnöknek is ez volt a mottója. Most úgy tűnt, itt az idő, hogy az Orosz is magáévá tegye ezt a filozófiát.

Észrevétlenül álldogált a bár mögött. Az emberek az égen szikrázó pompás tűzijátékot figyelték. Olyan hangzavar volt, mint egy csatatéren.

Látta, hogy a doktor visszatért, ráadásul Mirabellával, aki a farmerban és a pizsamafelsőre emlékeztető

valamiben nagyon kirítt az elegáns társaságból.

Az Orosz eltaposta a cigarettáját, és várt, hogy kiderüljön, mit szándékozik tenni a doktor és a barátnője. Körülnézett, de a Főnök nem volt sehol. Mintha mindenki eltünedezne ma este.

Kivette a félig kiürült marlborós dobozt a hátsó zsebéből, kirázott belőle egy szálat, és régi Zippóját a tenyerével leárnyékolva rágyújtott. Pincérkötényében tökéletesen beleolvadt a környezetébe. Senki sem gyanakszik egy olyan fickóra, aki egész este italokkal járkál körbe. Az a nagyképű, okoskodó Ezredes biztosan egy klasszikus emberrablót keres, egy sötét embert zsákkal – vagy egy alélt lánnyal – a vállán. Nem volt nehéz dolga: a hölgy nem nyomott túl sokat. Az ő ízlésének túl sovány volt, de a Főnöknek láthatóan nem.

De ezen már túl van. A fizetség hamarosan megérkezik a bankszámlájára, névtelen forrásból, természetesen. Az este további részére újra pincér lesz, aki felszolgálja az italokat, és teljesen átlagosan viselkedik. Aztán meglátja, mi lesz.

31

AZ EZREDES

Miközben Mirabella kesztyűs kezét szorongatta, az Ezredes kénytelen volt bevallani magának, hogy nem minden gondolata az állítólag eltűnt áldozat körül jár. Jó érzés volt ezt a kezet fogni, bár a kesztyűt nem tudta mire vélni, biztos valami hóbort, vagy a körme színe nem illik a ruhájához, vagy valami hasonló csajos dolog. Minden nő maga a rejtély, és ez itt most azt állítja, hogy eltűnt a barátnője.

Az Ezredes sok nagyszabású partit látott már; tudta, hogy az ital – legalábbis túlzott mennyiségben – oldja a gátlásokat; hogy egy fiatal nő könnyen kerülhet méltatlan vagy akár veszedelmes helyzetbe. Remélte, hogy Mirabella barátnőjével nem ez történt, és egy ilyen elegáns eseményen amúgy sem szokott ilyesmi előfordulni. A Főnöknek megvan a saját biztonsági szolgálata, az emberei ott vannak mindenütt, vagyis eddig ott voltak, bár most az Ezredes éppen egyiküket sem látta. Mindenesetre a Főnök irányítása alatt állnak, és azt csinálják, amit ő mond.

– Nagyon aggódom Verity miatt – mondta Mirabella,

miközben a világos terület széle felé haladtak.

Az Ezredes nem eresztette el a kezét. – Szerintem csak egy kicsit túl sokat ivott. Megtörténik az ilyesmi ezeken a partikon, és a pezsgő nagyon finom, itatta magát. Higgye el, biztosan nem esett baja.

– Mármint hogy *itt* nem? – torpant meg Mirabella. Szembefordult az Ezredessel, és megfogta a férfi másik kezét is.

Mint a szerelmesek, gondolta az Ezredes, miközben a szellő, ami később erős széllé fokozódik majd, az orrába sodorta a nő illatát. Ezt az időjárás-előrejelzésből tudta. Remélte, hogy a szél nem fogja elsodorni a büfésátrakat és a tengerparti standokat.

Hűséges volt annak a nőnek az emlékéhez, akit mindenekfölött szeretett. Ez volt az első alkalom, hogy nem az asszony járt a gondolataiban. Mirabella illata, meleg, kesztyűs kezének érintése, de még a keményen a bőrébe nyomódó zafírgyűrű is vágyat ébresztett benne, hogy átölelje.

Mirabellának is jólesett az Ezredes érintése. Felpillantott rá, rutinos tekintettel, hiszen nem ez volt az első vonzó férfi, akivel flörtölt, és még ilyen szomorú körülmények között is a vérében volt a kacérkodás.

– Biztos vagyok benne, hogy megtalálja Verityt, Ezredes. – Egy pillanatig a férfi vállának támasztotta a fejét.

– Megígérem – felelte az Ezredes. És komolyan is gondolta.

32

MIRABELLA

Megint egyedül voltam a szobámban. Újabban ez az életem. Az Ezredes és Chad elment megkeresni a barátnőmet. *Ó, istenem, ne hagyd, hogy baja essen!* Én önző módon csak arra gondoltam, nekem milyen érzés, hogy szegény eltűnt. *Kérlek, gyere haza…*

Milyen fura, hogy most már az otthonomnak érzem a Villa Romanticát. A nagynénémnek is az otthona volt, előtte pedig Jerushának, annak az asszonynak, aki felépíttette, aki minden szeretetét, boldogságát, még a lelkét is beleadta, hogy aztán el kelljen mennie innen.

Az éjszaka még sosem tűnt sötétebbnek. A tűzijáték fényei már kialudtak. Levegőre volt szükségem. Kimentem, és sétáltam kicsit a parton. Ekkor pillantottam meg a Főnököt.

Annál az épületnél állt, amelyet csak a bunkerének nevezett. Fekete pulóverében és nadrágjában szinte teljesen beleolvadt a sötét háttérbe. Ez a férfi, akinek mindene megvan, most nagyon magányosnak tűnt. Azt mondják, a vagyon elszigetel, mert a gazdag ember mindig attól fél, hogy csak érdekből akarnak barátkozni

vele, mindenki csak a pénzére akarja rátenni a kezét. Arra gondoltam, hogy odamegyek hozzá, és megszólítom, de elindult, és eltűnt a szemem elől.

Chad korábban azt mondta, hogy szerinte a Főnök nem olyan ember, aki tétlenül szemlélne egy botrányt. Úgy gondolta, hogy a nagyvonalú egymillió dolláros gesztus a figyelem, sőt a gyanú elterelésére szolgált saját személyéről. Nem fogja hagyni, hogy elrontsa az image-ét egy ilyen eset. Az ő villájában nem tűnhetnek el nők.

Hiányzott a gyöngysor hűvös érintése a bőrömön, és hirtelen rádöbbentem, hogy nincs rajtam. Visszagondoltam arra, hogy miket csináltam: megbotlottam, és Chad úgy rántott vissza, hogy el ne essek. Biztosan akkor esett le rólam. Egy ilyen hosszú gyöngysor könnyen elvész. Valószínűleg ott hever valahol a fűben a Főnök villája előtt.

Megígértem Chadnek, hogy jól fogok viselkedni, és otthon maradok a villában, de olyan nő vagyok, aki nem bír nyugodtan megülni a fenekén, és vissza akartam szerezni a gyöngyeimet. Valamint beszélni akartam Chaddel. Hívtam a mobilján, de nem vette fel. Nem mintha mást vártam volna. Nyilván kikapcsolta. A hirtelen megszólaló, erős csengőhang azonnal elárulja az ember hollétét, némileg hasonlít az én marseillaise-es csengőmre. Amit meg kell változtatnom. Talán valami Beethovenre, olyasmire, ami most zeng a tenger fölött a tűzijáték közben.

Hirtelen rádöbbentem, hogy egyedül vagyok. Senki sem

tudja, hogy kijöttem ide. Azt sem tudja senki, hová tűnt Verity. Visszarohantam a villába. Bementem a szobámba, és nemcsak becsuktam, de be is zártam az ajtót. Ekkor hallottam meg a zajt. Az ablak felől.

Nem vagyok hajlandó árnyaktól rettegni. Odamentem az ablakhoz, félrerántottam a krémszínű vászonfüggönyt, és… nem volt ott senki. Semmi. Csak a textília lebegett a nyitott ablakon beáramló fuvallatban. A baj csak az volt, hogy én nem hagytam nyitva az ablakot.

Eleresztettem a függönyt, és rémülten hátráltam néhány lépést. Valaki járt itt. Valaki volt a szobámban nemrég. Talán csak azt várta, hogy Chad elmenjen, vagy hogy a tűzijáték dörgése elnyomja a sikolyaimat. Valaki meg akart ölni. Eddig is éreztem, de most már biztos voltam benne.

De miért? Nem ártottam senkinek. Egyszerű krimiíró vagyok, de semmi közöm nincs igazi bűntettekhez, igazi bűnözőkhöz. Én csak képzeletbeli alakokról írok, akiket persze én irányítok. De ezt a valakit nem én irányítom. Bárki vitte is el Verityt, most engem üldöz.

Kétségbeesetten kívántam, hogy Chad visszajöjjön.

Aztán dühös lettem magamra, hogy így berezeltem. Visszavettem a farmert, begomboltam magamon a pizsamafelsőt, és felvettem a tornacipőmet. Visszamegyek, és megkeresem Chadet. Meg Verityt. Meg az Ezredest. Meg a Főnököt. Mindegy, kit találok, csak segítsen.

33

A FŐNÖK

Tökéletes volt az időzítés. A Főnök tudta, hogy a tűzijáték körülbelül öt perc múlva ér véget. Amikor a zene átvált Beethovenről egy lágy Chopin-zongoraetűdre, a vendégek majd abbahagyják a sutyorgást az eltűnt lányról. Kevesen mentek haza, mert mindenki tudni akarta, mi fog történni, és mi lesz a milliódolláros díj sorsa. Most majd megmutatja nekik.

Sosem kereste a rivaldafényt. Ez szükségszerű is volt az üzleti tevékenysége és a szexuális szokásai miatt, melyek egyaránt kissé rendhagyóak voltak. Mindenesetre a magánéletét mindig titokban tartotta. Most viszont itt a lehetőség, hogy egy csapásra híres legyen, mindenki róla beszéljen. Meg fogja menteni Verity életét. A kilátás, hogy hős legyen, legyőzte a vágyát, hogy megkínozza és megölje Verityt. Arra később is sort keríthet.

Elküldte a fekete pólós biztonságiakat a villa elejéhez, hogy tartsák szemmel a távozó vendégeket. – Figyeljétek, hátha visszajön Verity – mondta nekik. Még az Ezredesnek is szólt, aki úgy parádézott fel-alá, mintha ő volna az este sztárja a szertartásos aggodalmával,

miközben a rendőrfőnökkel beszél, és további embereket kér azon a fél tucaton kívül, amennyit már kapott. A Főnök azonban senkit nem engedett oda. Ez az ő magánterülete. Az Ezredes pedig tiszteletben tartotta ezt.

A bunkerhez visszatérve a Főnök megnyomta a gombot, a borostyános falrész félrehúzódott, és előbukkant az acélajtó. A kulcs is elektronikus volt, az egyetlen, ami nyitotta a bejáratot.

Odabent félhomály uralkodott, csak egy lámpa világított. A majd az egész falat betöltő, hatalmas tévéképernyőn egy régi Katharine Hepburn–Spencer Tracy-film ment hang nélkül. Ha valaki esetleg betévedt volna ide, semmi különöset nem látott volna. Csak akkor, ha bemegy a hatalmas tévé mögé, a Főnök igazi világába.

Ezt a szobát egy hollywoodi díszlettervezővel rendeztette be azzal az ürüggyel, hogy egy tévéműsorhoz van rá szüksége. A falakat alápárnázott fekete selyem borította, hüvelyknyi hosszú, lövedék alakú ezüstszegekkel. A mennyezet is fekete volt, de amikor a Főnök megnyomott egy gombot, félrehúzódott, és homályos tükör vált láthatóvá, minden oldalról vékony fénycsíkkal körülvéve. A méretre készített ágy meglehetősen egyszerűnek tűnt, még ha extra nagy volt is. Mélybordó ágytakaró fedte, rajta hosszú párnák – ezeken feküdt most Verity szőke feje.

Persze még mindig „aludt”.

A Főnök csak állt egy darabig, és nézte. A lány tökéletes kiszolgáltatottsága megborzongatta. Bármit megtehetne

vele, amit csak akar, megérinthetné, érezhetné a melegét, a nőisége illatát… De most nem ilyesmire vágyott. Verityt más célra fogja felhasználni.

A monitorokra pillantott, melyek a bunker előtti környéket mutatták. Az árnyékok sötétek voltak, és egy pillanatra mintha mozgást látott volna a fa alatt. Kimerevítette a képet, és a szemét meresztette. Feltámadt a szél, és a fák meghajlottak. Senki sem volt ott.

A szél nem rossz dolog: elfedi a zajt, amit esetleg csap, amikor Verityt lecipeli a partra. De előbb elő kell készítenie. Elvégre a lány benne lesz a tévében. Kellőképpen jól – vagy éppen nagyon is rosszul – kell kinéznie.

Közelebb ment, és felemelte a lányt az ágyról. Furcsán hidegnek tűnt a teste. Túl sokáig hagyta volna? Már késő lenne? Verity nem halhat meg itt a nyakán, most még nem, legfeljebb akkor, ha már „megmentette”. Fel kell melegítenie, forró fürdőre van szüksége…

Verity a vártnál nehezebb volt. A Főnök letette, aztán a lábánál fogva húzta tovább a márványpadlón. A lány ruhája felgyűrődött. A bugyija fehér szaténból készült, fekete csipkeszegéllyel. A Főnök arra gondolt, hogy úgy fest, mint egy ostoba menyasszony a nászéjszakán, csak éppen itt nem lesz örömteli végkifejlet.

A lány percről percre nehezebbnek tűnt. Végre odaért vele a kádhoz vezető lépcsőhöz, és belecsúsztatta a hosszú lábakat a forró vízbe.

Meglepetten hallotta, hogy a lány felsóhajt. Talán

múlóban a drog hatása? Pedig annyit kapott belőle, amennyi egész éjszakára elég lett volna, mégis kezdett magához térni.

A Főnök várta, mi fog történni. Verity szeme megrebbent, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha ránézne, de aztán újra elalélt. A feje a márványnak koccant. Te jó ég. A Főnök nem akart külsérelmi nyomokat, a testnek épen kell maradnia, hogy így húzhassa ki a habokból ő, a bátor megmentő. Sietnie kell.

Otthagyta a lányt a földön, és a szekrényhez lépett, ahol a hordágyat tartotta. Aztán visszament, letérdelt Verity mellé, megemelte a vállát, és alácsúsztatta a hordágyat, majd a teste többi részét is ráemelte. Meghúzta a kart, mire előkerültek a kerekek, és a hordágy elemelkedett a földtől. Most már elemében volt.

Visszament, és rápillantott a bunker előtti területet mutató monitorokra. A fények még javában égtek a háznál, ahol az Ezredes a vendégeket faggatta, miközben a fél tucat embere átfésülte a kertet. De ide senki sem fog jönni. Itt biztonságban van.

Ellenőrizte Verity testhelyzetét. Nem akarta, hogy a döntő pillanatban lecsússzon. Szép volt így, álmában, összekócolódott szőke hajával, csillogó, hamis gyémánt fülbevalójával. Csak az övé volt, hogy megmutathassa a világnak.

A közvetlenül a partra vezető titkos ajtó kinyílt az elektronikus jelre. A Főnök kitolta a hordágyat, közben szitkozódott, mert a lány karja lelógott, és a padlót súrolta.

Horzsolások lesznek rajta, ami nem jó. De majd azt hihetik, hogy a sziklák sebezték meg, amikor a víz odacsapta.

Teljesen sötét volt, de jól ismerte az utat, minden egyes méterét, olyan sokszor megtette már. Maga előtt tolva a hordágyat jó tempóban haladt lefelé a lejtőn a partra. Amikor majd leér, némi erőfeszítés kell, hogy leemelje a lányt, és lefektesse a homokba. Aztán összecsukja a hordágyat, visszaviszi a házba, és bezárja a szekrénybe.

Mindez csak néhány percet igényelt, de tudta, hogy ezalatt is bármi megtörténhet. Végül nem történt semmi. A lány csukott szemmel, lehorzsolt kezét széttárva hevert, ahogy hagyta. Na de most jön a fő attrakció. A mentés.

A vállára vetette a testet, és a homokban botladozva a part szilárdabb szakaszára vitte. Letette terhét, és nézte, ahogyan a dagály elárasztja. Aztán mintha mormogást hallott volna, és látta, hogy a lány elfordítja a fejét. Már csuromvizes volt, és a megfelelő pillanat is elérkezett.

A Főnök felnyalábolta, ezúttal nem a vállára, mert most a hős megmentőt kellett játszania. Mindenki hősét.

Rogyadozva kilábalt vele a partra, és elindult a kivilágított terület felé, ahol a vendégek még mindig ott ácsorogtak aggodalmas arccal, itallal a kezükben. Az Ezredes is ott volt, meg Mirabella és az a nyavalyás Chad.

– Megtaláltam – zihálta a Főnök, és megtántorodott futtában. – Azt hiszem, vízbe fúlt.

34

CHAD PRESCOTT

Chad odarohant a halottnak tűnő testhez. A mozdulatlanság, az ernyedt áll és a kifordult szem alapján félő volt, hogy nem lehet túl sokat tenni érte.

Letérdelt a homokba a lány mellé. Verity pulzusa épp csak rebbent az ujjai alatt. Azonnal hasra fordította, tenyerét a hátára szorította, és teljes erőből megnyomta. Újra és újra. A lány szájából víz csordult. Aztán köhögni kezdett. Apró dolog, ami mégis azt jelentette, hogy kezd visszatérni az élők világába. Talán. Chad tovább nyomkodta, és Verity sugárban hányta ki a tengervizet. A férfi tudta, hogy most már megmarad.

– Ha vallásos ember lennék, most imádkoznék – mondta a mellette álló Főnök.

– Akkor legyen vallásos, és imádkozzon, a mindenségit! – felelte Chad. – Imádkozzon, hogy ez a szerencsétlen ne haljon meg!

– Az én partimon semmiképpen – mondta a Főnök. – Nem hagyhatom.

Chad hitetlenkedve pillantott rá, és látta az arcán, hogy komolyan beszél.

Hátrébb Mirabella állt alig néhány lépésnyire, kezét a nyakához szorítva, rémült arccal nézett a férfira.

– Mondja, hogy rendbe jön – esdekelt.

Chad felhúzta Verity szemhéját, és látta, hogy tág a pupillája. Bedrogozták. Eszébe jutott, hogy a lány részegnek tűnt, tántorgott, amikor a ház felé ment, és utána már senki sem látta. Egészen mostanáig, amikor rátaláltak az emelkedő dagály hullámai között.

– Kórházba kell szállítani – nyúlt a zsebébe a mobiljáért Chad. – Majd én elviszem, úgy gyorsabb, mintha megvárnánk a mentőt.

– Nem, nem, várjon! – emelte fel a kezét a Főnök. – Majd a helikopteremmel megyünk. Máris hívom a pilótát. Öt perc alatt itt van.

Chad bólintott. Eléggé elképesztő volt, hogy a Főnök nemcsak hogy kihozta az alig élő lányt a tengerből, de most másodszor is megmenti, a helikopterével. Úgy tűnt, hogy számára nincs lehetetlen.

A földön heverő lányra nézve a Főnök hirtelen eltakarta a szemét a kezével. – Te jó ég – mormogta. – Hogy történhetett ez? Az én partimon? Mit fognak gondolni a vendégeim?

Az Ezredeshez fordult, aki éppen telefonált mellettük. – Meg kell találnia a tettest! Micsoda szörnyűség, drogot tenni az italába, mint az olcsó bárokban szokták, ahogy hallom. Van valami anyag, amivel elkábítják a lányokat, aztán elviszik, és megerőszakolják őket. Itt, az én házamban ilyesmi nem történhet meg.

És bár ezt a Főnök nem mondta ki, hatalmas termetével és rengeteg pénzével szinte sugallta az Ezredesnek: „És tudja jól, hogy ki vagyok.”

– Meg kell találnia azt az embert, aki ezt tette! – tajtékzott tovább a Főnök, és ökölbe szorított kézzel járkálni kezdett.

Csak úgy áradt belőle a feszültség. Az Ezredes csodálta ezt az aggodalmat, a sürgetést, hogy tegyen valamit ezért a lányért, aki inkább volt holt, mint élő. Chad még mindig Verity hátát nyomogatta. Aztán megfordította, és szájon át kezdte lélegeztetni. Az Ezredes nem hitte, hogy ez segít. Hogy is történhetett? Mit keresett a lány a tengerben? Még részegen vagy bedrogozva is észlelnie kellett, hogy nem a sima homokon jár, hanem a vízben gázol. Nem állt össze a kép.

– Itt nem egy csínytevőt kell keresni – mondta a Főnöknek, akinek a tekintetéből sugárzott a düh. És még valami más is. Talán félelem? – Ez nem baleset volt – folytatta az Ezredes. – Ez egy gyilkossági kísérlet volt. Meg kell találnunk az elkövetőt.

A Főnök némán meredt rá.

Chad próbálta felemelni a lányt, hogy szárazra vigye.

A Főnök észbe kapott. – Nem. Várjon! Van egy hordágyam.

Nézték, ahogy elsiet a bunkerébe. Chad újra ellenőrizte Verity pulzusát. Mirabella lerogyott melléjük a homokba.

– Megígérem, hogy nem fogok sírni – jelentette ki, pedig máris csorgott a könny az arcán, kékesfekete

szempillafestékkel keveredve. – Ó, édes istenem. Doktor, könyörgök, mentse meg!

– Attól tartok, hogy ennél többet itt és most nem tehetünk.

A Főnök már jött is vissza egy összecsukott, könnyű hordággyal. Chad meglepetten pillantott rá. Ez nem éppen olyasmi, amit az emberek csak úgy tartanak az otthonukban. Igazság szerint senkit sem ismert, akinek ilyesmi lett volna a házában. Két nagydarab férfi kísérte a Főnököt. Ők segítettek a hordágyra tenni Verityt, és eltolták a helikopterleszállóhoz. A hatüléses Beechcraft Bonanza G36 perceken belül ott dübörgött a fejük felett. A Főnök állta a szavát.

Beemelték Verityt. Chad és a Főnök is beszállt, utánuk meg a két nagydarab férfi.

Alig tíz perc alatt odaértek a helyi kórházhoz. A Főnök már javában telefonálgatott franciául, és parancsokat osztogatott, vagy legalábbis Chadnek ez volt a benyomása. Aztán rádöbbent, hogy a milliárdos a partiszervezőkkel beszél, és arra utasítja őket, hogy folytassák az estélyt, vigyenek még ki bort, pezsgőt, ennivalót, legyen hangosabb a zene.

– Hadd táncoljanak – hallotta Chad a parancsoló vakkantást, és fogadni mert volna, hogy a vendégek tényleg táncolni fognak. Nem mernek mást tenni.

35

AZ OROSZ

Az Orosz megtalálta a gyöngysort, ott, ahol leesett Mirabelláról. Futtában felkapta, zsebre vágta, és ment tovább egy fa alatt álló kocsijához. A lecsüngő ágak jól elrejtették a járművet az arra járók szeme elől.

Olyan erővel csapta ki a Renault vezetőoldali ajtaját, hogy az nagyot csattant. Te jó ég! Mint egy közúti baleset. Most már bármikor bárki felbukkanhat. Még le sem ült, már indított. Felkapcsolta a reflektorokat, aztán feszülten várt, meresztette a szemét, és a fülét hegyezte a sötétben. De nem hallott sem lépteket, sem kiáltozást, csak a Főnök partijáról kiszűrődő zenét, ami reggelig fog szólni, amikor majd baconből, tojásból, kolbászból és palacsintából álló reggelit szolgálnak fel. Most éppen neki se lett volna ellenére egy ilyen reggeli, mert korgott a gyomra az éhségtől, a feszültségtől meg a kelleténél kissé több italtól.

A Főnöknél az volt a szabály, hogy munka közben nem lehet inni, de hát az ember esendő. Persze ha valakit rajtakapott, akkor annak annyi volt. Ez történt az egyik cimborájával is – szintén orosz volt a srác –, aki a Főnöknek dolgozott. Ivott, és eljárt a szája, ami aztán

örökre elnémult. Az Orosz nemegyszer végzett már ilyen eltakarítást. Ezért is készült arra, hogy jó alaposan megkopassza a Főnököt. Zsarolás. Sok-sok dollár a zsebben vagy a bankszámlán. Esetleg nyithatna egy új számlát Svájcban, egy titkosat, amelynek csak egy kódja van. Aki nem ismeri a kódot, nem férhet hozzá. A svájciak jók az ilyesmiben.

Az egyetlen baj csak az volt, hogy megint elhibázta. Azaz nem ölte meg Mirabellát, akit a Főnök holtan akart látni, hogy rátehesse a kezét a földjére, no meg arra a kis festményre, amely láthatóan a szívügye volt. Bár van egyáltalán szíve a Főnöknek? Vagy csupán a művészetek szerelmese? Akárhogy is, elmulasztotta az alkalmat, mert az a nyavalyás doktor épp a döntő pillanatban bukkant fel. Ő meg majdnem lebukott, el kellett menekülnie, mint egy rókának vagy talán inkább farkasnak. Igen, a „farkas” sokkal jobban tetszett neki. Agyarak, vadság, vakmerőség. Ez ő.

Kiment az útra, az ifjú, piros ruhás parkolófiúkat kerülgette, akik úgy rohangáltak fel-alá, mintha az életük múlna azon, hogy a megfelelő helyre vigyék a kocsikat, majd busás borravalóért visszahozzák. Az Orosz mindent tudott erről, ő is csinálta ezt valamikor, mint ahogy volt pincér is, akárcsak ma este. A fehér köténytet a hátsó ülésre dobta a csokornyakkendővel együtt, amit mindig is a szolgaság jelképének tartott. Ő nem pincér, legalábbis most már nem az. Épp elégszer játszotta ezt a szerepet életében. Nem úgy, mint most. Most sok pénzért játszott

csupán, és indult behajtani. A Főnök felkötheti a gatyáját. Valamint a gyöngyöket is eladja neki. Biztosan vissza akarja küldeni majd Mirabellának.

A parton még mindenhol égtek a fények. Rendőrkutyák szimatoltak minden bokorban és homokdűnén. A Villa Mara úgy csillogott, mint egy díszes szülinapi torta, emberek ácsorogtak itallal a kezükben, és dugták össze a fejüket sutyorogva. De várjunk csak, az ott nem a Főnök maga? Amint éppen lefelé siet a bunkeréhez? És az nem Chad Prescott, aki mögötte ólálkodik? Nos, ez jó hír. Ha Chad Prescott mással foglalatoskodik, akkor Mirabella egyedül van. Most talán bepótolhatja, amit elmulasztott: két legyet egy csapásra, ahogy mondani szokták. Mirabellát a pénzért, a gyöngysort pedig még több pénzért. Ez az ő éjszakája lesz. Utána végre visszavonulhat.

Visszaült a kocsiba, és tolatott, integetve a srácoknak, akik az útjában voltak, és most épp kiabáltak felé, mintha nem lenne joga ott lenni. A pokolba velük. Most ő következik.

Természetesen jól ismerte a Villa Romanticát. Már régen elvégezte a felderítőmunkát, amikor a Főnök hosszú hetekkel ezelőtt kiadta neki az utasítást, hogy nyírja ki Jolly nénit. Igazán helyes öreg hölgy volt. Ő meglepte, de a néni is meglepte őt. Hihetetlenül nyugodt és magabiztos benyomást keltett.

– Jó estét! – mondta, amikor az Orosz egyszer csak felbukkant a szobájában a semmiből. Nem mosolygott, de

egyenesen a betolakodó szeme közé nézett. A kezében tartott teáskannára pillantott. Az Orosz a mintájából tudta, hogy Wedgwood. Régi és értékes is, nyilván, de most nem ez a cél. Nem érdemes vacakolni vele.

– Éppen teázni készültem – folytatta az idős asszony. – Van kedve velem tartani?

Ez persze elképesztette az Oroszt. A néninek pánikba kellett volna esnie, vagy segítségért kiáltania, esetleg menekülnie. Mert bármilyen öreg is, biztosan tud még futni. Miközben az Orosz szótlanul állt, az asszony fogott egy második csészét, és megtöltötte.

– Remélem, szereti az Earl Greyt. Nekem a kedvencem, egy kicsit citromos ízű, tudja. Frissítő – tette hozzá felfelé sandítva, és a férfi felé nyújtotta a csészét a csészealjjal. Az Orosz észrevette, hogy kicsit sem remeg a keze.

Persze volt annyi esze, hogy nem fogadta el a teát. Természetesen kesztyű volt rajta, de a lehető legkevesebb nyomot akarta hagyni.

– Udvariatlanság válasz nélkül hagyni egy idős asszonyt – tette le a csészét a néni. – De persze le kellene vennie azt a nevetséges maszkot is – tette hozzá csilingelő kis kacajjal, ami hirtelen szörnyen bosszantónak hangzott. – Nem lehet benne inni. Tudom, mert voltam párszor síelni az unokahúgommal, Mirabellával. Gondolom, tudja, kiről beszélek.

Az Orosz magabiztossága kezdett foszladozni. Ez a nő egyszerű látogatóként kezeli, nem késes, maszkos támadóként, aki csúnyán néz. Nem tudja, hogy mindjárt

vége az életének? Az Orosz még sosem került ilyen helyzetbe. Mindig gyorsan bement, cselekedett, aztán távozott. Most pedig teával kínálják, uram atyám!

Ekkor az asszony megfordult, hogy letegye a kannát, és az Orosz ekkor lendült akcióba. A kés az öreg csontok közt egyenesen a szívbe fúródott. Az Orosz jól ismerte az anatómiát. Az ő munkájához ez elengedhetetlen volt.

A néni nem esett össze azonnal, hanem állva maradt pár másodpercig – az Orosz egy örökkévalóságnak érezte –, csak azután rogyott a földre, mintha a csontjai hirtelen elporlottak volna. Egy ilyen idős asszonyt már a céltudatosság, a jellem és a társadalmi rang tart össze. Persze amíg meg nem hal.

Az Orosz most először érzett valami sajnálatfélét. Nem idős hölgyeket kéne ölnie. Ő farkas: vad, állatias utcai harcos.

Egy darabig nézte a halottat. Majdnem úrrá lett rajta a késztetés, hogy letérdeljen a néni mellé, és kezét a kezébe fogja. De végül csak annyit mondott: – Sajnálom, asszonyom. – Aztán megfordult, és kiment, ahol jött, a nyitott franciaablakon át.

Mikor fogják végre megtanulni az emberek, hogy a nyitott franciaablak valóságos csábítás a magafajtának? Most már késő. Ami történt, megtörtént. Már megy is, és begyűjti a vérdíjat a Főnöktől. Meg a prémiumot, amit még kér. A sajnálatot félretéve jó munkát végzett.

Hirtelen rádöbbent, hogy van egy kis probléma. Otthagyta a festményt, amely a megbízatásnak

ugyancsak fontos részét képezte. A visszapillantóba nézett. Mindenhol emberek. Már késő visszamenni. Valahogy ki kell dumálnia magát a Főnöknél. Azt mondja majd, hogy nem volt ott a festmény. Eltűnt.

HARMADIK RÉSZ

JERUSHA
ÉS A MÚLT

A KEZDET

MIRABELLA

Napokon keresztül ültem Verity betegágya mellett. Eleinte csak néztem, ahogy alszik, vagy kómában van, vagy még ennél is rosszabb. Aggódtam érte, magamért, és a végén már nem bírtam tovább: elővettem Jerusha naplóját, hogy tovább olvassam. Mi is lehetne jobb figyelemelterelő a jelenről, mint a múlt krónikája.

El sem tudjátok képzelni, micsoda szeretettel építtettem a Villa Romanticát. Menedéknek szántam önmagamnak és a szerelmemnek… – írta. *De már megint a közepénél kezdem, holott az elején kellene.*

JERUSHA

Pályám kezdetén idősebbnek kellett hazudnom magam a koromnál, hogy egyáltalán színpadra állhassak. „Pontosan hány éves is vagy?”, kérdezték a producerek, és végigmértek, mintha a csípőm vonalából és a mellem kicsinységéből nem tudták volna. Ellenálltam a

késztetésnek, hogy összefonjam a karomat a mellem előtt, és takargassam magam. Nagyon szerettem volna olyan szobortestű nő lenni, amilyet ők látni akartak a színpadon. Jó lett volna, ha tudok táncolni, vagy legalább idiótán ugrabugrálni és banánokat csóválni a derekam körül, mint a csodálatos Josephine Baker a New York-i Harlemből, aki rohammal vette be Párizst, és a legfőbb vetélytársat jelentette minden lány számára, aki ugyanerre áhítozott.

Egy újabb párizsi teátrum színpadán álltam, miközben anyám valahol a közelben leskelődött, hogy „megvédjen", bár azt sosem mondta meg, hogy mitől is kellene engem megvédeni, és különben is, az ártatlanságom volt az egyik legfőbb ütőkártyám. Persze én ezzel sem voltam tisztában, de a producerek és a színházi emberek igen. Ők felismerték a kincset, ha ott volt a szemük előtt, és egy sikeres rendező, miközben elölről-hátulról végiggusztált, már meglátta bennem a jövendő vagyont.

– Ha legalább táncolni tudnál – mondta az állát simogatva, és elgondolkodva ismét végigmért.

Arturo Bonifacio Ramosnak hívták, és egy Argentína nevű országból származott, egy Buenos Aires nevű városból. Tőlem aztán mindkét hely lehetett volna akár Tündérországban is – sosem hallottam egyikről sem. Csak később ismerkedtem meg a földrajzzal, amikor végre eljutottam mindenféle idegen helyre – de még akkor is tengeri utazásokként tartottam számon ezeket: hét nap, tíz nap, három hét, amennyi ideig tartott. Ha valaki elém

tesz egy térképet, hogy mutassam meg rajta Buenos Airest, könnyen rábökhetek Fokvárosra.

Földrajzból talán nem vagyok jó, de a pénzhez értek. Nagyon is. Egy éven belül a félénk, tétova, kihasználható kislányból ravasz fiatal nő lett, aki tudta, mit akar, és mindent meg is tett érte. Ha valaki szegényen, éhesen nő fel, akit lenéznek a szomszédok és az iskolatársak, kifejlődik benne az igény… mire is? Nem a bosszúra. Arra nem volt szükségem. Egyszerűen csak „meg akartam mutatni” nekik. Azt hiszem, erre vágytam. És pontosan ezt is tettem.

Ahhoz is egy év kellett, hogy Mr. Ramost a keresztnevén, Arturónak szólíthassam. És persze ő lett az első szeretőm. Hogy akartam-e? Az biztos, hogy nem voltam belé szerelmes. De szükségem volt valakire, aki átölel, akinek a vállára hajthatom a fejemet, akinek hallgathatom a szívverését. Korábban ilyesmiben sosem volt részem. Anyám rideg, törekvő asszony volt, a szeretet nem fért bele az életébe. Sosem volt az az ölelgetős, jóéjt-puszit adó anyuka, aki az álmaimban élt, és aki én is akartam lenni, ha egyszer saját gyerekem lesz. Olyan anya, aki nemcsak életet ad, de szeretetet és védelmet is, és mindenre kész, hogy megvédje gyermekét az ártalmaktól.

De, mint mindenki másnak, nekem is csak egy anyám volt, vele kellett beérnem. Azt kellett csinálnom, amit ő mond. Az ereszcsatornából lefolyó esővízben kellett kezet mosnom, aztán ülve kellett tűrnöm, hogy egy ritkás

fésűvel kibontsa a hajamat, majd bekenje valami kibírhatatlan szagú olajjal. Később már profik ápolták a hajamat, saját fodrász, aki kíméletesen fésült, és illatos olajat használt, aztán egy másik olajat, hogy csillogó legyen a hajam, mint egy fényes sisak, amely egyetlen vastag fonatban végződött.

Az az égővörös, vastag copf volt a védjegyem. Sosem vágattam rövidre a hajamat, még akkor sem, amikor a rövid frizura lett a divat. Minden festményen, minden fotón, minden férfival, minden ágyban ezt a copfot viseltem. A férfiak persze imádták szétbontogatni, szétteríteni dús fürtjeimet a párnán, összehasonlítani színét a lenti vörös pamaccsal, ami még ennél is jobban érdekelte őket.

Amikor először tapasztaltam ezt a fajta „érdeklődést", egy férfi óvatos érintését a dombomon, azt hittem, ilyen érzés az, amikor az ember meghal, és a mennybe megy. Az egész testem mintha felszállt volna; repültem, sikoltoztam a kéjtől, és még többet, többet akartam…

Vajon hány nő tudja, mire gondolok? Számos nő, akivel találkoztam, és próbáltam beszélni nekik erről, csak néztek rám, mintha megbolondultam volna. A szex a férfiaknak való. És mi csak a pénz miatt adunk nekik szexet. Kemény lecke volt, de megtanultam.

Csupán egyetlen nő értett meg: egy lány, akivel az öltözőben találkoztam a Royalty Színházban valami francia kisvárosban, ahol mindketten a „tánckar", illetve a „bűvész asszisztensei" voltunk. Őt kettéfűrészelték, én

pedig felemeltem a félbevágott ládát, hogy látsszék: igazi. Milan volt a neve. Mondtam neki, hogy szerintem ez fura név egy lánynak. Nem furcsább, mint a tiéd, vágott vissza okosan. És hogy az ő nevének legalább van oka, mert abban a városban született.

Nekem nem volt ilyen magyarázatom. Az, hogy miért Jerushának neveztek el, örök rejtély marad számomra, bár azt hiszem, hogy anyám, aki elkábult a szüléskor kapott kéjgáztól, igazából Josephine-t akart. Mindig is vonzódott Bonapartéhoz, az alacsony férfiakhoz, mint amilyen az apám is volt. A „kis emberhez”, aki oly ritkán lépte át a küszöbünket. És annyira sosem, hogy eltartson minket. A szegénység mindennapos dolog volt nálunk.

Azt hiszem, már kiskoromtól – talán a harmadik évemtől – nyilvánvaló volt, hogy én leszek anyám életbiztosítása. Hogy is hibáztathatnám ezért? Más voltam, mint a többiek: vörös hajú, nagy lábú, esetlen. Sosem tanulhattam táncolni, mert nem engedhettünk meg magunknak ilyen fényűzést, anyám mégis megingathatatlanul hitt abban, hogy egyszer „sztár” leszek. A mai napig nem tudom, hogyan érte el.

„Elszántsággal”, mondta nekem később. Már amikor még beszéltünk egymással. Én inkább bátorságnak mondanám. Anyám sosem hagyott cserben, bár bizonyos szempontból azt tette, amikor így áruba bocsátott, vagy legalábbis nem nézett oda, amikor megtörtént, és zsebre tette a pénzt, amit sosem „fizetségnek” nevezett, inkább kárpótlásnak a szüzességemért. Az igazat megvallva, mint

már előbb is említettem, én is éppúgy élveztem a dolgot, mint a partnerem, akárcsak későbbi napjaimban. És éjszakáimon.

Biztosan megdöbbentően hat az, amit leírok. Tudom, hogy így van, de amikor elkezdtem, megfogadtam, hogy csakis az igazat fogom írni, a valós tényeket, bárki legyen is az olvasóm, és sosem fogom megtudni, hogyan történtek meg azok a dolgok, amelyekre nem volt semmiféle befolyásom. Úgy tűnik, mintha mindig „gondoskodtak volna” rólam, ahogy mondani szokták. „Vigyáztak rám”, ahogy anyám mondta. „Kizsákmányoltak”, ahogyan én láttam.

Mindenesetre az első alkalom kétségkívül nem az utolsó volt. Miután felfedeztem magamnak a szeretkezés csodás művészetét, a szexet, ahogy a férfiak nevezték, már tudtam, merre fog haladni az életem. És azt is tudtam, hogy minél népszerűbb leszek a színpadon, annál gazdagabb szeretőim lesznek. Ahogy nő a hírnevem, egyre arisztokratikusabbak jönnek. Jól tudtam, milyen sok rajongó áll sorban a csodálatos Josephine Baker öltözője előtt gyémánt karkötőkkel és rózsacsokrokkal. Én is ugyanerre vágytam. És hamarosan meg is szereztem – igazság szerint tizenöt évesen –, noha hazudtam, tizenhatnak mondtam magam, hogy táncolhassak a színpadon, és egyetlen férfit sem vádolhattam azzal, hogy kihasználta zsenge koromat, hisz nem tudtak róla. Csak anyám meg én tudtuk, és mindketten hazudtunk ezzel kapcsolatban. Vagyis inkább ő hazudott, én meg kerültem

a témát.

Egy este, talán egy évvel később, négy másik lánnyal táncoltam a karban. A Folies-ban léptünk fel, és a nagy Josephine után következtünk. Ami szinte lehetetlen feladat volt. Nem lehet szerepelni egy ilyen hatalmas sztár után. Csodálatos, isteni teremtés volt, fekete bőrével, fénylő combjával, meztelen mellével és ringó csípőjével, a lába közt szuggesztívan himbálózó banánokkal. Egyszerűen fantasztikus volt. A közönség állva ünnepelte, tapsoltak, füttyögtek, kiabáltak, ráadást kértek.

Aztán következtem én a társaimmal, és afféle Isadora Duncan-stílusú görög táncot adtunk elő, libegő karmozdulatokkal, a fejünk fölé tartott liliomokkal. Csak éppen a hajam elszabadult a kontyból, és a hátamra omlott, meg valahogy a görög tunika is lecsúszott a vállamról, így a mellem egészen a bimbóig kilátszott, és egy kis mozdulat után ez is megtörtént. És akkor születtem meg.

36

Az első igazi szerelmem fiatal volt, bár nem annyira fiatal, mint én, és kissé tapasztaltabb. Angol volt, és nemes, úgyhogy többet nem is mondok róla, nem akarom elrontani a jó hírét. A brit Felsőház közismert tagja, családapa, sőt mostanra nyilván már nagyapa. Tudom, hogy békés életet él, boldog egy nála kissé idősebb asszony oldalán, ami jó dolog, mert hiába oly vonzó és kedves, mindig szüksége volt támaszra és biztatásra, hogy helyt tudjon állni az életben.

A Follies-ban jött oda az öltözőhöz, szőke haja az arcába hullott, melyen némi zavar tükröződött. Kék szeme kutatóan nézett rám, miközben átnyújtotta az olcsó, celofánba csomagolt rózsacsokrot, amelyet – jól tudtam – a sarki bódéban vásárolt. Gyémánt egy szál se – emlékszem, ezt gondoltam akkor. De milyen édes!

Ez volt a legjobb szó rá: édes. Már-már zabálni való volt a zsenialitásában, a vágyában, hogy a kedvemre tegyen, a szerelmében. Egyenes volt, nem fogta vissza magát. „Szerelmes vagyok magába”, szó szerint ezt nyögte ki, aztán hátrált egy lépést, mintha azt várná, hogy pofon vágom a szemtelenségéért.

„Milyen kedves”, válaszoltam nevetséges módon. De

igazából nem számítottam ilyen erős kezdésre. És nagyon aranyos volt. Frissen borotvált állán már akkor látszott a serkenő borosta árnya, mely sötétebb volt, mint a szőke haja, melyet széles homlokából hátrasimítva viselt, kis forgóval a halántékánál, mint a kisfiúknak.

A szánalmas csokrot az öltöztetőnőm kezébe nyomtam, aki azonnal ott termett mögöttem egy testőrrel, egy zömök fickóval, aki azelőtt rendőr volt, amíg meg nem sérült egy rablótámadásnál. Utána nyugalomba vonult, és nekem dolgozott – elriasztotta a nem kívánt hódolókat. A dolog egészen jól működött. Legalábbis addig.

– Rex a nevem – mondta a fiatalember mohó arccal.

Persze megváltoztattam a nevét, az ő védelmében, de tényleg úgy nézett ki, ahogyan az ember egy Rexet elképzel. Mint egy fiatal király. És talán az is volt.

Az olcsó virág ellenére sofőrös kocsi várta odakint. Delage lehetett, sötét gesztenyeszínű jószág, fényesebb, mint bármilyen autó, amit valaha láttam. Az első ajtón diszkrét, gravírozott címer ékeskedett. Hát persze hogy le voltam nyűgözve.

– Ha lenne olyan szíves, és… – hebegte, de a tekintete pontosan elárulta, mit akar.

– Szeretné, ha magával vacsoráznék? – kérdeztem segítőkészen.

Kivártam a választ, pedig eltartott egy darabig. Lesimítottam szőrmegalléros szaténköpenyemet a vállamon, és türelmesen vártam. A köpeny halványzöld volt, talán Chanel, bár az emlékezet csalóka lehet, ha a

harmincas évekről van szó. És már nagyon öreg vagyok. Ezt most először ismerem be. A ruhára még pontosan emlékszem, úgy simult a testemre, mintha szerelmes lenne belém az újfajta lágy, selyemdzsörzé anyag, amelyet madame Chanel tett ismertté, és amely addig sosem látott csodákat művelt a női külsővel. Legalábbis az én szememben, de még újdonság volt számomra a pénz, a hírnév és az elegancia.

A fiú lelkes volt, ifjú és imádni való. Természetesen megszántam.

A Delage éppolyan fényűző volt belülről, mint kívülről, minden csupa krémszínű bőr, kis bokréták ezüsttartóban a hátsó ülés mindkét oldalán, lakkozott diófa bárszekrény a sofőrülés hátuljába építve, kristálypoharakkal és ezüst jegesvödörrel, jégfogóval, citrommal és… szinte bármivel, amit az ember csak kívánhat egy jól felszerelt bártól. Valamint egy tál frissen felszeletelt, primőr barack, egy tálka édes mandula, egy korsó jeges víz és rengeteg címeres szalvéta.

Amikor újdonsült csodálómra pillantottam, arra gondoltam, hogy ebből valószínűleg nem lesz szerelem. Bár az is lehet, hogy igen.

37

Az természetesen szóba sem jöhetett, hogy egy magamfajta nő egy earl felesége legyen, egy angol lordé, egy nagy hatalmú család sarjáé, akire már nyilván vár a kijelölt főrangú első bálozó leány az előre kiválasztott eljegyzési gyűrűvel és menyasszonyi ruhával, természetesen gyöngyökkel varrott szűzies fehér szaténból, olyan dekoltázzsal, amilyet még nem helytelenít a püspök úr, mégis elég mély ahhoz, hogy megcsodálhassák a férfi vendégek. Az esküvő persze a westminsteri apátságban vagy a kisebb St. Margaretben lesz, vagy választhatják a menyasszony falujának kis normann kőtemplomát is, ahol a helybéliek is összeverődnek odakint, és integetnek a mosolygó arának, akit mindnyájan gyerekkorától ismernek, akivel együtt játszottak, és akit titokban irigyelnek.

És ez a csodás Delage, amelyikben most úgy terpeszkedem, mintha az enyém volna, mint a nap királynője, ez a kocsi menne a sofőrrel a menyasszonyért. A kocsibejáró tele lenne zászlókkal, fehér koszorúkkal, talán annak jelzésére, hogy a menyasszony természetesen szűz. Vagy ha nem az, akkor ügyesen titkolja, és később az ágyban majd sokkal jobb lesz. Sosem lehet tudni.

Azt mindenesetre tudtam, hogy ez a menyasszony nem lehetek én, és bele is nyugodtam a ténybe. Annak születtem, akinek születtem; az lettem, aki lettem, és ez abban a pillanatban éppen elengedő volt. Elég volt, hogy ez a remek fiú olyan őrülten szeret, hogy valóságos úrnőnek érzem magam mellette; eléggé ahhoz, hogy az első csodálatos éjszaka után, amikor úgy fonódtunk össze, mint két rózsaág, egyszerre illatosan, tüskésen, édesen, keményen és panaszosan, a szerelmem, Rex felkelt az ágyból – kábán és „olyan szagúan, mint egy bordélyház", mondtam neki nevetve –, és kiszaladt nekem ajándékot venni. Gyöngyöket. Tökéletes ajándék egy nőnek, ha úrinő, ha nem.

Én már aludtam, ugyanabban a parfümös ágyban, arcomhoz szorítva az ő illatát őrző párnát, amikor diadalmasan visszatért. Azt mondta, üljek fel. Megtettem, szemérmesen magam elé tartva a puha pamuttakarót, mert a függönyökön átszüremkedő nappali fényben, a sülő bacon messziről szálló illatában – bizsergett a lábujjam, annyira megkívántam –, és egy állig felöltözött férfival velem szemben, akinek elégedett arckifejezése nagy meglepetésről árulkodott, úgy éreztem, hogy így helyénvaló, ha nem parancsolom vissza azonnal magam mellé, pedig kedvem lett volna hozzá. Különben pedig valamit dugdosott a háta mögött, és tudtam, hogy ez ajándékot jelent. És ezúttal nem a sarkon vásárolt satnya rózsát. Túlságosan be volt sózva, hogy megcsodáljam, amit hozott.

Olyan fiatalnak tűnt, olyan komolynak, miközben őrlődött, hogy gyorsan odaadja a meglepetést, és hogy fog-e annyira tetszeni nekem, mint neki.

– Az ég szerelmére, Rex, add már ide – nevettem, amikor már kezdtem elveszteni a türelmemet. Épp most ébresztettek fel legszebb álmomból, fürdeni akartam, fésülködni, bacont enni friss házi kenyérrel, ami olyan finom, amilyennek egy kenyérnek lennie kell Párizsban, különben pedig, bármennyire szerettem is, nem bíztam meg az ízlésében.

Letérdelt az ágy mellé. Odanyúltam, hogy megsimogassam azt a kis forgót a halántékán, amelyet hiába próbált lesimítani az illatos pomádéval, melyet, jól tudtam, Londonban vásárolt, egy Trumper nevű cégtől.

– Szerelmem, egyetlen szerelmem – mondta, aztán felém nyújtott egy kék bőrrel borított dobozkát egy híres párizsi ékszerész emblémájával, aki közismerten a királyoknak dolgozott.

Izgalmamban a szemérmességről is megfeledkeztem. Átvettem a dobozt, és hosszan ifjú szeretőmre mosolyogtam, aztán felnyitottam.

Sötétlila bársonnyal bélelték, és csodálatos, szabályosan elrendezett gyöngyöket rejtett étvágygerjesztő krémszínben. Minden egyes szem mély gyöngyházfényben derengett, és amikor alaposabban megnéztem, láttam, hogy minden szem kicsit más, az egyik kissé lapított, a másik kerekebb, az összhatás mégis tökéletes. A csat arany oroszlánfejet formázott, ami egy

gyöngyszemet tartott tátott szájában.

Maga volt a tökély. És ajándék egy olyan férfitól, aki igazán szeret. Könnyeink összekeveredtek, amikor a nyakamba akasztotta a láncot, elrendezte a gyöngyöket a mellemen, aztán megcsókolta a nyakamat a csatnál.

– Feleségül szeretnélek venni – mondta szelíden, mégis határozottan.

Tudtam, hogy komolyan gondolja, legalábbis abban a pillanatban, és én is szívesen hozzámentem volna, de kettőnk közül legalább az egyiknek észnél kellett lennie, szembenéznie a tényekkel, még egy ilyen meghitt pillanatban is, amikor a vallomás egy vagyont érő gyöngy nyakékkel érkezik.

Hagytam, hogy a gondolataim elterelődjenek arról, ki vagyok, és néhány pillanatig eljátszhassam, hogy igazi nemes hölgy vagyok, és együtt élünk egy angol vidéki kúriában, szakáccsal és dadussal, aki vigyáz a három gyerekünkre, egy fiúra és két lányra, és ott vagyunk mi ketten, örök fiatalon és örök szerelmesen… Ilyenek az álmok. Képesek tönkretenni a valóságot.

Tudtam, hogy rátaposok erre az álomra, amikor elmosolyodtam, és ezer csókkal megköszöntem neki a gyöngysort, és azt mondtam, hogy örökké szeretni fogom, holott az igazság, amit csak én tudhattam, az volt, hogy magam sem voltam biztos benne, szeretem-e, vagy hogy egyáltalán mi a szerelem. Csak azt tudtam, hogy nagyon fontos nekem, hogy csodálom, és imádom a testét, a mohó fiatalságát meg azt a kis forgót a halántékánál. Imádtam

a báját. De tudtam, hogy a dolog nem fog sokáig tartani.

Egy évig viseltem a gyöngysort, amíg együtt voltunk, de sokkal nagyobb ajándék volt nekem a szerelme. És ezen túl egy magamfajta lánynak, aki nem tudta, mi az az otthon, akinek sosem volt saját ingatlana, aki sosem jutott tovább annál, mint hogy béreljen egy lakást Párizsban, még nagyobb csoda volt az, hogy megépíttette nekem a Villa Romanticát.

38

A villa természetesen még nem állt, de együtt mentünk ki szemrevételezni a telket. Abban a gyönyörű Delage-ban ültünk, a kormánynál a szürke egyenruhás sofőr, az ezüstvödörben hűlő pezsgő, az ezüstvázákban minden reggel frissre cserélt virágok – gyöngyvirágok voltak, még ennyi év távolából is tisztán emlékszem az illatukra. És szerencsére arra is emlékszem, milyen érzés volt fiatalnak és szerelmesnek lenni.

A Villa Romantica felépítése mindössze tizenkét hónapot vett igénybe, főleg azért, mert ragaszkodtam hozzá, hogy szilveszteri estéllyel avassam fel. Ráadásul jelmezbállal, ahol mindenki maszkot visel, a hölgyek tollból, az urak fekete selyemből. Fogalmam sem volt, hogy ez milyen baljós előjelet hordozhat. És miért is lett volna?

Majdnem engedtem a kötelező Marie Antoinette-jelmez csábításának, de még épp időben kaptam észbe, hisz pontosan tudtam, hogy legalább tucatnyian lesznek ugyanolyan rizsporos parókában és abroncsos ruhában. Úgyhogy végül Hamupipőke mellett döntöttem: bájos krém- és kávészín selyemrongyok némi eperárnyalattal, hogy kiemelje a vörös hajamat, amit a szokásos copfban viseltem, de most a fejem köré tekerve, olyan

gyémánttűkkel feltűzve, amilyeneket az igazi Hamupipőke életében nem láthatott volna, már persze ameddig be nem cserkészte a herceget. De talán még akkor sem. Elvégre nem tudjuk, hogy végződött a történet igazából. Az én történetem befejezését viszont nagyon is jól ismerjük.

Először hadd meséljem el, hogyan nézett ki az én gyönyörűséges Villa Romanticám a halvány rózsaszín falaival a kék éjféli égbolt alatt, az újonnan telepített, de már érett fákkal, melyek, úgy tűnt, mintha örök idők óta itt állnának, ágaikon a világító lampionokkal.

Az ezerkilencszázharmincnyolcas év fogadására készültünk. Körülöttünk mindenhol béke honolt, már ha nem figyeltünk oda a németek kardcsörtetésére és forrófejű, mániákus vezetőjükre. Akkor csak a lágy tánczenét hallottuk, meg a tenger és a csalogányok muzsikáját, de még a kakukkokét is, melyek bármely románcot képesek voltak tönkretenni vég nélküli, svájci óra pontosságú kakukkolásukkal az ablak előtt.

Balzsamos éjszaka volt, a vállat szabadon hagyó ruhában is lehetett járni, de elég hűvös is volt ahhoz, hogy egy férfi a meztelen vállakra teríthesse a szmokingkabátját. A lehető legelegánsabban lehetett felöltözni, a legutolsó párizsi divat szerint, a bankszéfekből kihozatott legnagyobb ékszerekkel, melyeket bizsuk módjára rendeztek el az elegáns nyakakon és karokon. Én a magam részéről a gyöngysoromat viseltem. Felvettem az új gyűrűmet is, a

ceyloni zafírkövest. Ott bányásszák a legszebb zafírokat, és a kőcsiszolók egyben művészek is – minden egyes csiszolt lapocska elkapja a fényt, és úgy ragyog, mint egy darabka kék mennyország.

És ki az, akitől ezt az értékes ajándékot kaptam?

Nem Rex, akit én önzetlenül visszaküldtem az „első bálozójához”.

Walt Matthewsnak hívták, de csak „Vasember” Matthewsként ismerték, merész kalandjai miatt a földnek olyan zugaiban, ahová az emberek többsége soha életében nem merészkedik. Nemcsak a legújabb és leghatalmasabb tengerjáró, a *Titanic* katasztrófáját élte túl, de még egy csomó utast is megmentett, és nem volt hajlandó beszállni az utolsó narancssárga mentőcsónakba, pedig tudta, hogy nincs más esélye. Mégis életben maradt valahogy a fagyos vízben, amitől annyira elgémberedett a lába, hogy már úszni sem tudott, de aztán váratlanul elkapta egy meleg áramlat. Órákig sodródott, amíg fel nem vette egy arra járó hajó. Ilyen az élet, vagy a halál, jelentette ki abban az érzelmektől fűtött szónoklatban, amelyet erről az élményről tartott. És azt is mondta, hogy ezek után már soha többé nem fél a haláltól.

Később aztán mondtam neki, hogy csak azért maradt életben, hogy rám találjon, és belém szeressen. Én voltam a végzete. Ő azt mondta, hogy az illatomba habarodott bele. „Párizsi este” volt a neve, franciául *Soir de Paris*. A Bourjois parfümje volt, és nem tudtam, mit szeretek

jobban: a helyes kis kobaltkék fiolát az ezüstkupakkal vagy magát a kékeslila illatot.

Nem Párizsban ismerkedtünk meg, hanem Londonban, ahová egy kiállításra és régi barátok meglátogatására ruccantam ki. A kiállítás egy galériában volt a Bond Streeten, ami épp kapóra jött, mert így a legújabb divatot is megfigyelhettem a kirakatokban. Volt ott egy kis ékszerbolt is, aminek, ha jól emlékszem, *A La Vieille Russie* volt a neve, és természetesen gyönyörű darabokat árult a régi cári udvarból, amelyeket elszegényedő nemesek bocsátottak áruba, hogy pénzhez jussanak az új országban, ahol élni voltak kénytelenek.

Nem emlékszem már pontosan, hogy először a kiállításra mentem el, és ott szerettem bele a férfiba, vagy az ékszerboltba mentem, és a zafírba bolondultam bele. Mindenesetre az lett a vége, hogy szert tettem egy férfira meg egy gyűrűre is. Később pedig egy festményre. És persze ez a festmény bizonyult majd életem legfontosabb szerzeményének, még a Villa Romanticánál is jelentősebbnek.

A kiállítás nem volt túl kiemelkedő esemény, csupán vagy száz összehordott festmény egy kőfalhoz támasztva. Még csak asztalokra sem tették őket, annyira jelentéktelennek tartották. Olyan reménybeli eladók vitték oda mindezt, akiknek néhány angol font a sorsát dönthette el. Én persze szívesen segítettem, hisz nemrég még magam is hasonló cipőben jártam.

Voltak azért értékesebb alkotások is a kiállításon,

melyeket nem eladásra szántak. Az egyik felkeltette a figyelmemet.

Azon a képen volt valami ismerős a tájban, ami vonzotta a tekintetemet. Visszamentem, és még egyszer megnéztem. Egy angol művész, bizonyos J. M. W. Turner festménye volt. Egy folyót ábrázol, háborgó vizet fehér tarajú hullámokkal, partja szürkészöld az esős fényben, mely oly gyakran látható az angol tájban, és csak kiemeli annak szépségét. A folyó felett kis fogadó derengett, mintha épp bele akarna esni a vízbe. Az épület második emeleti, rombuszrácsos ablakán a mélyvörös függöny félig rejtve maradt az üveg mögött. Valahogy ismerős volt ez a fogadó: ismertem azt a szobát az ólomkeretes ablakkal, a vörös függönyökkel, melyeket szorosan be lehetett húzni éjszakára, hogy kizárjam a világot, és egyedül lehessek a férfival, akit igazán szerettem.

De kezdjük az elején. A találkozásunk forgószélszerű esemény volt, látványos egymásra találás egy nyilvános helyen, többtucatnyi ember előtt. Egyszerűen csak álltunk ott, a tekintetünk találkozott, és olyan mélyen összekapcsolódott, szinte fizikai erővel, ahogyan csak nagyon ritkán történik meg emberek között. Mintha megszűnt volna körülöttünk a világ, az emberek, akiket bizonyára szórakoztatott a nyilvánvaló szexuális szikrázás. Mert a dolog tagadhatatlan volt: nekem elgyengült a lábam, ő pedig óvatosan a férfiassága elé tartotta a programfüzetet. „Velem tartana egy pohár pezsgőre?”, kérdezte. Természetesen vele tartottam. Akár

ott helyben ágyba is bújtam volna vele, ha azt kéri.

Noha szexuális ügyekben realista voltam, az érzelmek egészen más lapra tartoztak, és gondosan igyekeztem őket kizárni az életemből. Huszonöt éves voltam, még nem mentem férjhez, de túl sok reményem sem volt a házasságra, az én híremmel. Az igazat megvallva egyedül Rex kérte meg a kezemet, de a szívem mélyén akkor is tudtam, hogy nem ő az igazi. Persze Rex komolyan gondolta, szeretett engem, és ez volt a megfelelő gesztus egy úriember részéről szíve hölgye felé. Ezt sosem felejtem el neki. És azt sem, amit később tett értem, mert amikor segítségre volt szükségem, ő mindig mellettem állt.

De még ezelőtt, ott és akkor, halálosan beleszerettem Walt Vasember Matthewsba.

Pontosan emlékszem, mi volt rajtam aznap este. Fekete Chanel ruha hosszú, szűk, selyemhálós ujjakkal és egyszerű fehér szaténgallérral. Természetesen fekete, szatén magas sarkú cipőt viseltem, hátul apró *diamante* brossokkal – nem elöl, ahol szokásos volt, de hát én sosem voltam szokásos. Persze hogy én rakattam át a köveket. Mondhatom, sok megjegyzést és irigy női pillantást kaptam érte.

Akkoriban a hátul varrott, csíkos fekete selyemharisnya dívott – nehéz volt egyenesen tartani a varrást, de roppant szexin festett. Biztos, hogy minden férfi szerette volna látni, hol végződik az a varrás.

Az én Vasemberem mindenképpen. És ennél többet nem is vártunk egymástól. Még ma is sokszor felteszem

magamnak a kérdést, hogy szerelem volt-e. És igen, az volt. Tulajdonképpen ő volt az egyetlen férfi, akit igazán szerettem.

Gyakran megszálltunk abban a fogadóban, ugyanabban a tágas szobában, amely a folyóra nézett, a vörös függönyöket összehúzva, ám nyitott ablaknál, hogy halljuk a folyó csobogását, amint a gát felé tart, ahol fehér tajtékot verve a mélybe és talán a feledésbe zuhan. Ez a folyó előrevetette a jövőmet.

39

Pontosan egy évünk volt együtt. Egyetlen tökéletes év, melyet sosem fogok elfelejteni.

Ezt a tökéletes évet a Villa Romanticában töltöttük, kivonva magunkat a társasági életből, helyi borokat iszogattunk a vacsorákhoz, amelyeket gyakran én magam készítettem – ezt az új képességemet csak akkoriban fedeztem fel. Korábban nem érdeklődtem a kulinária iránt. De itt mindenütt piacok voltak, ahol helyi termények kínáltak a környékbeli dombokról, tejet és sajtokat a környékbeli tehenektől, és szalagokkal átkötött virágcsokrokat a környékbeli lányoktól. Én pedig imádtam minden percét, az egészet, és imádtam az emberemet.

Milyen jó volt kimondani. Az emberem.

Minden pillanatunkat együtt töltöttük, sokszor a hatalmas konyhában, amíg a reggeli bacont sütöttem (nemegyszer késő délután). Ettől az illattól mindig összefutott a nyál a számban. Ő szeleteket vágott a ropogós héjú cipóból, és kitörölgette velük a serpenyőt. Kávé készült lassan az új kotyogós főzőben, őrjítő illatot árasztott. A legszívesebben sürgettem volna, mert egy örökkévalóságnak tűnt. A boglárkasárga tányérok és

kávésbögrék már az asztalon vártak. Amikor végre elkészült a kávé, megtöltöttem a bögréket, épp csak egy ujjnyi helyet hagyva a sűrű, krémes tejnek, aztán két kézre fogtam az enyémet. Az emberem ezt barbár szokásnak tartotta, hisz úgy nevelték, hogy a csészét a fülénél kell megfogni az asztalnál, bár a sört talán lehetett inni fületlen korsóból is. Egy idegen számára faragatlanságnak tűnhetett mindez, de egy magamfajta francia nő számára maga volt a reggeli mennyország.

Lassan kezdtem felébredni a kávétól, ültem a napon, a kellemesen hűvös reggeli szellőben. A kakukkok szerencsére ilyenkor már lepihentek nappalra. A kis szürke macska, amely örökbe fogadott bennünket, ott nyújtózkodott előttem, abban a biztos tudatban, hogy kap majd valami finom falatot. Annyira békés volt az egész, hogy sosem tudtam volna elképzelni azokat a szörnyűségeket, amelyek már készülődtek a háttérben.

40

Ezerkilencszázharminckilencet írtunk. Ugyanolyan évnek tűnt, mint a többi, a tavaszból nyár lett, olyan tökéletes kék éggel, mintha utána már nem is jöhetne tél. A keskeny kis parton sütkéreztem, lábamat az évszázadok során kerekre csiszolódott kavicsokon hűtöttem a vízben ott, ahol Scott Fitzgerald élte életét és szerelmét őrült-vad feleségével, Zeldával. Ők tisztították meg ezt a kis részt a hínártól és a hordaléktól, hogy létrehozzák ezt a kedves menedéket, nagyjából rejtve a tömegektől, napozáshoz, déli borozáshoz, merész fürdődresszek villantásához és piknikezéshez a barátaikkal, a gazdag amerikaiakkal, Gerald és Sarah Murphyvel. Sarah, aki gyakran lazán hátradobta a gyöngysorát, ahelyett hogy elöl hordta volna, új divatot teremtett.

Persze aztán elmentek, mint annyi más amerikai is, amikor megérkeztek az első figyelmeztető jelek, és mindenki igyekezett a nagykövetségekre és konzulátusokra, hogy megkapja a létfontosságú portugál vagy spanyol vízumot, és biztonságba, majd végül hazakerüljön. Én sosem vettem fel a gyöngyeimet, amikor a partra mentem, ám volt egy meglehetősen merész, fehér fürdőruhám. Vékony selyemből készült, itt-ott ráncolva,

hogy kiemelje a domborulataimat és a derekamat. És persze mindig copfban hordtam a hajamat, időnként belefont fehér szalaggal, máskor virággal, mondjuk, százszorszéppel. Ez volt az én stílusom, a saját divatom. Sosem utánoztam másokat. Mindig önmagam voltam. Ha ez egoizmusnak vagy éppen elbizakodottságnak tűnne, csak azt mondhatom rá, hogy sajnálom, de így van. Egyedi vagyok.

Az én Vasemberem persze ott volt velem, bár mindig több időt töltött a vízben, mint én. Nekem vigyáznom kellett a hajamra, mint a nőknek általában, és gyűlöltem a gumi úszósapkákat. Ő lemerült, aztán csöpögve hozott mindenféle kagylókat, csigákat, melyek rózsaszín belseje szerinte rám emlékeztette. Vagyis az intim részeimre.

Éppen egy forró, nyugodt nap vége felé jártunk, amikor egy nőt pillantottam meg a part hátsó részénél. Magas volt, hosszú, sötét haja lobogott az estefelé oly gyakran feltámadó szélben. Már nem először láttam. Mindig ugyanott állt, sötét szemüvegben, és figyelt. Kényelmetlenül éreztem magam tőle, de próbáltam nem törődni vele; csak egy levegőző nő, aki a tengert nézi, ahogy mi is oly gyakran, sosem unva rá a látványra. Hisz nincs is kellemesebb, érzékibb dolog, mint egy hosszú nap a tengerparton egy nyugágyban vagy egy leterített törülközőn heverve a napernyő árnyékában, napfényt gyűjtve a testünkbe, mint amikor a lelkünk magába szívja a bort.

Kezdtem összeszedni a szétszórt holmikat: a

törülközőket, a vizes fürdőruhákat, a könyveket és naptejeket, a maradék szőlőt, a lerúgott szandálokat, aztán elindultam a házhoz vezető úton. Amikor közelebb értem hozzá, felém fordította a fejét. Barátságos mosolyt vetettem rá, mint mindenkire, akivel a parton találkoztam, de a nő nem mosolygott vissza.

Kissé meglepődtem, de nem bántódtam meg. Folytattam az utamat, nyomomban az én Vasemberemmel, aki cipelte a nehéz táskákat. Hallottam, hogy a nő mond valamit, de mivel nem hozzám szólt, csak mentem tovább. Persze tisztában voltam Vasemberem vonzalmával a női nem iránt, de bíztam benne, és bíztam önmagamban is. Úgy éreztem, hogy az egyetlen királynő vagyok az életében.

Hallottam meztelen lábának dobogását a forró homokra fektetett deszkapallókon, és hátrafordultam, hogy rámosolyogjak, és közöljem, milyen szép volt ez a nap, és hogy a pezsgő behűtve vár a jégen. Azt nem mondtam volna, hogy van egy meglepetésem is, egy titok, amit majd a hidegtől párás poharak fölött fogok elárulni neki, amikor már mindketten felfrissültünk a zuhanytól, ahol szeretkeztünk is. Egy tökéletes nap vége.

Láttam az arcán az udvarias-meglepett mosolyt, amikor a sötét hajú nő elé állt. Még a karját is megfogta, és belekapaszkodott, miközben végig beszélt. Nem hallottam, miket mond, és kissé megriadva a viselkedésétől, visszasiettem hozzájuk. A nő hallotta, hogy közeledem, és felém fordult. Sosem felejtem el a

pillantását. Maga volt a gyűlölet, de hogy miért, azt nem tudhattam. Csak azt tudtam, hogy ilyen lehet a gonosz maga.

És aztán megláttam a pisztolyt.

Az egész egy pillanat alatt történt, a parton, ahol még voltak kései napfürdőzők, úszók és gyerekek. Hallottam a vidám sikkantásokat, akkor is, amikor a nő felemelte a fegyvert, és célba vett. Éreztem, hogy kihagy a szívverésem, még mielőtt elsütötte volna. De aztán elfordult, és a szerelmem mellének szegezte a pisztolyt.

Mintha megállt volna a világ. Minden elnémult. Pedig az élet ment tovább körülöttünk, csak mi hárman merevedtünk bele a saját drámánkba.

Walt a feje fölé emelte a kezét, és halkan beszélni kezdett a nőhöz, hogy ne aggódjon, minden rendben lesz, majd ő gondoskodik róla és a biztonságáról. Én dermedten álltam, és hallgattam, amit az őrült nőnek mond, aki bármelyik pillanatban lepuffanthatja. A gyermekre gondoltam, aki már bennem fejlődött, de akiről ő még nem tudott, a szerelmünkre, a közös életünkre, a tökéletes boldogságunkra. Rávetettem magam a nőre, és felsikoltottam gyűlöletemben és félelmemben.

A földre rogyott alattam. Hallottam, amint Walt felkiált, hogy vigyázzak, éreztem a súlyát, ahogy rám zuhant, hallottam az első golyó tompa dörrenését, aztán a másodikét és a harmadikét. Kikaptam a nő kezéből a pisztolyt, és még ekkor is feltűnt, milyen nőies darab, gyöngyház agyú, elegáns kis fegyver – én is ilyet

választottam volna magamnak. Vagyis amit Walt ténylegesen választott nekem. Mert az én pisztolyom volt az. Az én fegyveremmel lőtte le az emberemet. És az én gyerekemet fenyegeti.

A nő maga elé tartotta a kezét, és gúnyos pillantással meredt rám. – Gyerünk, csináld, miért nem lősz már? – mondta.

Én pedig lelőttem.

41

Minden olyan gyorsan történt. Mindaz, ami annyira rendben volt, pillanatok alatt összeomlott. Emlékszem, hogy térdre rogytam a homokban, és az emberem feje alá csúsztattam a kezemet, próbáltam magamhoz emelni az arcát, hogy életet leheljek élettelen szájába.

Hamar összeverődött körülöttünk a tömeg, némán, döbbenten. Lelőtte, hallottam egy hangot. Először lelőtte a nőt, aztán a férfit. Ez nem Jerusha? És ez nem Walter Matthews? Vasember Matthews? Te jó isten, hallottam a sopánkodásukat. Aztán azt, hogy hívják már a rendőröket.

Rendőrségi szirénák vijjogtak fel, és fél tucat villogós autó fékezett csikorogva a parton. Tucatnyi egyenruhás szállt ki. Ketten elvitték halott szerelmemet. A többiek a lelőtt nőt vizsgálgatták.

– Ő lőtte le a fickót – hallottam az embereket. – De először a nőt lőtte le. A férfi segíteni próbált neki – mondták. – Féltékeny volt. A férfinak szeretője volt: a nőt jól ismerték a környékbeli bárokban, és mindenkinek beszélt a híres szeretőjéről. De mostanáig senki sem hitt neki. Mert hogy is akarhatna Jerusha szerelme egy másik nőt? Eleinte kigúnyolták a lányt, de most látták, hogy

minden igaz volt, és én bosszút álltam, ahogy a megcsalt asszonyok szoktak. Klasszikus eset.

Mindezt a gyász ködén át hallottam, miközben a zsandárok elvittek, a hírnevemre tekintettel bilincs nélkül, meg a fotósok kedvéért, akik odagyűltek, miközben a rendőrautó felé haladtunk. Lehajtott fejjel szálltam be a hátsó ülésre, mindkét oldalamon egy-egy zsaruval, akik lelkesen mosolyogtak a fotósokra. Ez a fénykép bejárta a világot. Ez volt a hattyúdalom.

Mondtam nekik, hogy három hónapos terhes vagyok, és félek, hogy elveszítem a babát, ezért visszavittek a Villa Romanticába, és orvost kerítettek. Úgy gondolták, hogy a kórház túlságosan nyilvános hely, márpedig az ügy jellege miatt fontos volt a titoktartás. Ha a bíróság elé kerülök. Két gyilkosság vádjával.

Egészséges voltam. Híres. Még csak meg sem özvegyültem, hisz nem voltunk házasok, bár úgy gondoltam, hogy felvetem a dolgot, ha majd elmondom a boldog hírt, ami már nem is volt olyan boldog. Megöltem a gyermekem apját. Nincs jogom a gyerekhez. Vasember Matthews a szívét adta nekem, én pedig elvettem az életét.

Hogyan lehet ilyen lelki teherrel élni? Hogyan lehet napirendre térni a szeretett férfi halála fölött, amikor te okoztad a végzetét? Természetesen sehogy.

Rex, az örök lovag volt az, aki a segítségemre sietett, aki megszervezte a védelmemet, és megindokolta, miért nem lőhettem le semmiféle férfit, főleg azt nem, akit szerettem.

Ez itt nem valami „egyszerű nő”, mondta a bíróságnak. Hanem Jerusha. Engem nem lehet megcsalni. Ő csak tudja, tette még hozzá.

A bíróság megdöbbent, hisz pontosan tudták, mire céloz, és értékelték a bátorságát, hogy kiáll értem, egy magafajta férfi az ő hátterével, egy magamfajta nőért az én hátteremmel. A Jerusha közismert márkanév volt, és most már ő is az lett.

Miután az egész véget ért, természetesen megköszöntem neki, röviden, négyszemközt, egy sötét kis szobában a bíróság mögött, ami állott kávétól és cigarettától bűzlött. A falak kórházzöldek voltak, a fények kemények, mégis azt mondta, hogy gyönyörű vagyok.

„Sosem fogom elfelejteni”, mondta, aztán háromszor arcon csókolt, ahogyan Dél-Franciaországban szokás.

„Hogy emlékezzek”, mondta, és mosolyogva távozott.

Ezért mindig szeretni fogom.

A bíróság gyorsított eljárásban bűnösnek talált az ismeretlen nő és a szeretőm meggyilkolásában. De Franciaországban vagyunk, és ez „*crime passionnel*” volt, „szerelmi gyilkosság”, amikor az elme elhomályosul. És a szeretőm nemcsak megcsalt, de ráadásul a gyermekét a szívem alatt hordoztam.

Elnézőek voltak. Nem kellett meghalnom a bűnömért. Még csak börtönbe sem kellett vonulnom. Az volt a terv, hogy elvisznek egy biztonságos helyre, ahol titokban kihordhatom a gyermekemet. Akit aztán elvesznek tőlem, és a néhai apa gyászoló családjának adják, hogy

Angliában nevelkedjen fel. Én pedig soha többé nem láthatom.

Ez volt a legkegyetlenebb büntetés, amit csak el tudtam képzelni. Egyetlen nő sem tett volna velem ilyet. Ez a férfiak igazsága volt.

Gyönyörű volt a babám. Vagy legalábbis én annak láttam, de hát nem annak látja minden nő az újszülöttjét? A szépségéről neveztem el Jolie-nak, ami franciául csinost jelent. Később aztán mindenki csak Jollyként ismerte. Soha többet nem láttam.

Én Franciaországban maradtam, ő pedig Angliában élt a kiterjedt Matthews klánnal, ahol szerették, törődtek vele. Tudtam, hogy boldogan él. Számára az anyja halott volt. Nyugodjon békében. Tudom, hogy ezt mondták neki, és tudom, hogy szomorúan bólintott. Szerintem szeretett volna egy igazi anyát, és remélem, hogy kedvelt volna. Én tudom, hogy szerettem volna őt.

Elhagytam a Villa Romanticát, és a Luberon alacsonyabban fekvő vidékére költöztem, ahol vásároltam egy kis farmot, igazából csak egy kis gazdaságot, néhány hektár földet, pár állatot. Kecskéket, amik felökleltek, és megnevetettek, fekete-fehér foltos teheneket, melyeknek a tejét eladtam a piacon. Olyan zsíros volt ez a tej, hogy bárki hamar meghízott volna tőle. Találtam egy kis barna kutyát egy bolt előtt, olyan könyörgő tekintettel nézett rám, ami elárulta, hogy éppoly magányos, mint amilyen én vagyok. *Enfant*-nak neveztem el, azaz gyermeknek, ami miatt eléggé megnéztek, amikor utánakiabáltam az

utcán. De legalább nevettem rajta. A szürke macska, aki hozzánk csapódott a Villa Romanticában, velem tartott, és hamarosan alkalmazkodott az új környezethez, ahogy a macskák szoktak. Az első otthonához és hozzám is egyaránt vonzódott, de végül megelégedett velem.

A kanári egy utazó cirkuszé volt. Énekelve ment végig egy dróton, a közönség pedig tapsolt. Esküdni mernék, hogy imádta a népszerűséget, akárcsak én. Szerette a közönséget. Mégsem tudtam nézni, hogy rabszolgaságban él, ezért egy vagyonért kiváltottam a tulajdonosától, aztán hazavittem új otthonába, ahol mindennap – és néha éjszaka is – csak az én gyönyörűségemre és a saját kedvére énekelt.

Ez volt az én új kis családom. Próbáltuk kihozni a legjobbat abból, amink volt, akik voltunk, élveztük egymás társaságát, és nagy erőfeszítéssel sikerült magunk mögött hagyni a múltat.

Ekkor kitört a háború, ami mindent megváltoztatott.

42

Az igazi háború, a kézitusa, a tankok, a bombázás nem érte el azonnal Dél-Franciaországot. Egy ideig még szinte normális mederben folyt az élet. A piac minden reggel kinyitott. A halászok odahozták a hajnali fogást, mely egyre szerényebb volt, mert nem merészkedtek már ki olyan messzire. Ott volt a tojásárus is, akinek törékeny rakománya a biciklije kormányán lógott, és aki mentalikőrrel itta hideg kávéját, „a reggeli fagy ellen”, ahogy mondogatta.

Kezdetben magamnak való voltam, szokásom szerint, de egy nap épp a pohár vörösborommal és egy darab Saint André sajttal ücsörögtem, amit nagyon szerettem. Nem volt folyós, és remekül lehetett vágni, hogy aztán az ember rákenje a hajnali hatkor kisült *bâton*ra, ami olyan volt, mint a bagett, csak vékonyabb, és emiatt ropogósabb.

– Madame Matthews?

Felpillantottam a férfira, aki az engedélyem nélkül letelepedett velem szemben. Tudtam, hogy nem lehet francia. Egy francia nem ilyen neveletlen. Úgy döntöttem, nem veszek róla tudomást.

– Olyan ügyben szeretnék önnel beszélni, ami nagyon fontos La France számára – hajolt előre, mintha nem

akarná, hogy mások is hallják.

Nos, ha valaki azt mondja, hogy La France, és nem csak azt, hogy France, akkor az tényleg nagyon fontos lehet.

– Maga az én országomról beszél – rendeztem el egy darab sajtot a kenyeremen, és beleharaptam. – Pedig nem is francia.

– Én arról beszélek, hogy mit tehet a hazájáért, madame. Amúgy igaza van, angol vagyok. De ez a maga országa, és vannak mások is olyanok, mint én, akik segíteni akarnak. Maga pedig olyan helyzetben van, hogy mindnyájunknak segíthet.

Figyelmesen hallgattam, miközben elmagyarázta, hogy a brit titkosszolgálat tagja, és olyan franciákkal kell felvennie a kapcsolatot, akik a pozíciójuk vagy ismeretségeik miatt érintkeznek a nácikkal, társadalmi eseményeken találkozhatnak velük, és a könnyed társalgás, pletykálkodás közben tudomást szerezhetnek támadási tervekről, csapatmozgásokról vagy az ellenséges egységek helyzetéről. Aztán ott helyben be is szervezett.

Elővettem a régi trükkjeimet, néha a régi flörtölő énemet is, és megdöbbentő volt, hogy a férfiak miféle titkokat képesek kifecsegni, ha egy magamfajta nőnek akarnak imponálni. Rájöttem, hogy az ilyen embereknél hízelgéssel bármit el lehet érni.

Az én helyzetemben kezdetben nem volt nehéz a dolog. Több esetben is segíteni tudtam. Kicsi volt a szerepem, de a magam módján kivettem a részemet a harcból, és reméltem, hogy közöm volt néhány élet megmentéséhez.

Visszatértem a régi énemhez is, az énekesnőhöz, a színésznőhöz. Felajánlottam szolgálataimat a hadügyminisztériumnak, és kerítettem egy zongoristát meg egy harmonikást, ha nem volt zongora, valamint egy gitárost. Felkutattam azt az asszonyt is, aki valaha az öltöztetőm volt.

Visszavarázsoltam valamennyit az egykori csillogásból a régi színpadi ruháimmal teli ládákból. Otthagytam a farmomat, és kimentem a katonáknak énekelni, akik jobbára túl fiatalok voltak ahhoz, hogy emlékezhessenek rám, ám mégis lelkesen tapsoltak és fütyültek. Aztán megmutattam a lábamat, mire még hangosabban tapsoltak és fütyültek.

Az egyenruhámat Londonban varrták. Persze nem igazi egyenruha volt, hisz nem voltam a fegyveres erők tagja. Én magam terveztem. Lágy, olívzöld darab volt, a fiúkéhoz hasonló Sam Browne-szíjjal, mint az amerikaiaknak, csak éppen az enyémnek csillogó, aranyszínű Hermès csatja volt. A mellzsebeimen aranygombok ragyogtak; a nadrágom csípőzsebében egy palack jóféle brandy rejtőzött. Csak akkor hordtam szoknyát, amikor éppen „szerepeltem”, úgymond. A nadrág sokkal kényelmesebb viselet volt, és diszkrétebb is, amikor rázós dzsipekben kellett közlekedni.

Egy ősrégi dzsippel vágtunk át Észak-Afrika sivatagán, és folyton lerobbantunk. Az ócska kerekek nem bírták az izzó homokot. Apró sátrakban aludtunk, és folyamatosan aggódtunk a skorpiók és a bogarak miatt. Égő gyertyákat

tettünk ki, hogy távol tartsuk őket. És ha időnként egy-egy helyes fiú, akivel a tiszti vacsorákon találkoztam, megkérdezte, hogy csatlakozhat-e, hogyan is mondhattam volna nemet? Amikor talán ez lehet számára az utolsó alkalom, amikor nőt ölelhet. Nevezhetjük promiszkuitásnak is, de én csak vigaszt akartam nyújtani. És a legjobb szexet, amelyben az illetőnek valaha is része volt. És igen, én is élveztem. Akkor is, mint mindig. Emlékszem.

Rosszul tenném, ha azt mondanám, hogy élveztem a háborúnak ezt a részét? Hogy újra azzá tett, aki valaha voltam? Legalábbis egy kis időre, bár mindvégig tudatában voltam annak, hogy ezek közül a fiúk közül, akik most engem ünnepelnek, sokan soha nem jönnek vissza. Afféle gyűlöl-szeret dolog volt ez, a legenyhébben fogalmazva is, de én próbáltam megtenni, ami tőlem tellett, amíg az egész véget nem ért, és vissza nem tértem az ismeretlenségbe. Az elfeledett, kétes múltú nő.

Mondtam már, hogy a háború mentette meg az életemet? Sőt még ennél is többet. Megmentette az önbecsülésemet. Tettem, amit mondtak. Mentőautót vezettem a frontvonalhoz, hogy elhozzuk a sebesülteket, sokszor a halottakat, köztük talán azokat a fiúkat is, akikkel nemrég még megosztottam az ágyamat. Megacéloztam magam, hisz ez háború, ahol a férfiak ezt művelik egymással. És imádkoztam, hogy soha többé ne történjen ilyesmi. Minden éjjel imádkoztam. Néha még nappal is, amikor fegyverek ontották ránk gyilkos

tüzüket, bárhol, bárkire. Őrült világot éltünk.

Aztán egy nap, amikor, azt hiszem, mindnyájan úgy gondoltuk, hogy nem bírjuk tovább, az amerikai csapatok bemasíroztak Párizsba, és újra szabadok lettünk. Isten áldjon benneteket, kiáltozta a tömeg, és a nők odarohantak, hogy megcsókolják ezeket a remek férfiakat, akik magasak, erősek és jóképűek voltak az egyenruhájukban és a sisakjukban. Édességet osztogattak a gyerekeknek, és csókokat a fehérnépnek.

Az élet visszatért a normális kerékvágásba, mégis örökre hiányozni fog az az időszak.

Néhány évvel később, névtelen kis tanyámon a Luberon-völgyben, levelet kaptam a francia kormánytól, a belügyminisztériumtól. Az állt benne, hogy az elnök kitüntetéssel akarja jutalmazni a háború alatti munkámat és bátorságomat. Sajnálatos módon távolléte miatt nem tudja személyesen átnyújtani, de majd postán elküldik.

Valóban így történt. Kivettem az érdemrendet a bársonydobozból, megsimogattam a kék-fehér-piros szalagot, megcsókoltam a becsület arany jelképét, aztán eltettem a gyöngy nyakék és a ceyloni zafírgyűrű mellé, örökre. Vagyis a következő nemzedékig.

43

Furcsa ilyesmit mondani, de engem az a szörnyű háború hozott vissza az életbe. És az élettel járó felelősségvállaláshoz. A hazám megszállása, imádott Párizsom földjét német katonák bakancsa taposta, akik mereven tisztelegtek, és sisakjuk alatt felismerhetetlen volt az arcuk. A legtöbbjük éppolyan fiatal volt, mint a mi katonáink, akiket behívtak a haza szolgálatára. Eleinte némi együttérzést keltett a fiatalságuk, ám eszelős kötelességtudatuk és engedelmességük az ismert civilizáció végét jelenthette volna. Kegyetlenül bántak a népünkkel, erőszakot tettek az országunkon. Persze bárhol lehet jó embereket találni, a világon mindenütt, de ez az őrült hatalom őrjöngése volt.

Ez a háború kellett ahhoz, hogy kiemelkedjek az önsajnálatból, a letargiából, az önkéntes száműzetésből. Sosem mentem vissza a Villa Romanticába, csak otthagytam úgy, ahogy volt, egy takarítóasszonnyal, aki tisztán tartotta, meg a férjével, a mindenessel, aki megszerelte, ami elromlott. A távozásom után nyilván belepte a por, mert ha nincs ott a gazda, minden hanyatlásnak indul.

Az ellenséges tisztek, aki beszállásolták magukat a

villába, nem törődtek semmivel. Partikat rendeztek, részegen a kandallóba dobálták a finom borospoharaimat, a tűzre vetették a festményeimet, krétával összefirkálták az ifjúkori portrémat, amelyet Paul César Helleu festett, nem sokkal a halála előtt. Rengeteg műkincs ment veszendőbe. A végére alig maradt valami a régi életemből. Csak az emlékek. Amelyek persze örökké élnek.

Ezek az emlékek tartottak életben a kis farmon ott, a Luberon-völgyben, ahol senki sem ismert, csak egy ősz hajú, egyszerű asszony voltam, öreg, de még egyenes hátú – a táncos testtartás a végsőkig megmaradt nekem. Senki sem tudta már, hogy az asszony, aki a hajnalban kiásott krumplit árulja a piacon, valaha sztár volt, aki a világ számos színpadán táncolt és énekelt, és akinek még a szeretője is legalább olyan híres volt, mint ő maga. Mint ő, a nő, aki megölte.

Én persze mindenre emlékeztem. Ezért is ragadtam végül tollat, hogy mindezt leírjam, azoknak, akik utánam jönnek, és akiket esetleg érdekel a sorsom, vagy akiknek közük lehet hozzám, esetleg családtagoknak, hisz végül is volt egy lányom. Egyszer volt, hol nem volt. Hát nem így kezdődnek a tündérmesék?

A végére egyszerűen madame Matthews lettem, pedig igazából sosem voltam az. Észrevétlenül ücsöröghettem a helyi kávézóban a napi piaczárás után a vörösboromat kortyolgatva, és derűsen bólogatva azoknak, akik vették a fáradságot, hogy *bonjour*t mondjanak nekem.

Megtettem a szükséges előkészületeket. Elmentem a helyi jegyzőhöz, és írásba foglaltam a végakaratomat. Jolie, más néven Jolly Matthewsra hagytam a Villa Romanticát, de óvatos voltam, és nem lányomként neveztem meg.

Neki azt mondták, hogy a villa egy távoli rokonáé. Tudtam, hogy többször is járt ott, és a helyi pletykákból az is kiderült, hogy nagyon tetszik neki, és hogy a kedvéért fokozatosan helyreállítják, ha nem is régi fényében, de legalább régi szépségében. Egyszerűségében. Tökéletességében.

Ennél többet nem kívánhattam. Hogy a lányom lakjon a villában, amelyet én terveztem és építtettem. Mindkettejüket imádtam.

Természetesen a gyöngyöket is ráhagytam. És a ceyloni zafírgyűrűt is. Tetszett a gondolat, hogy egyszer majd viselni fogja őket, és hogy ugyanolyan örömét leli majd bennük, mint én.

A végrendeletemben azt is kikötöttem, hogy kedves háziállataim továbbra is a villában éljenek. Készen állok az útra. Épp elég sokáig éltem. Mindig adtam, amennyit csak tudtam, sokat nevettem, és megtapasztaltam, milyen érzés szeretve lenni. Ennyi legyen elég.

A kiskutyám itt fekszik az ölemben, és szeretettel néz megfakult kék szemembe. Kis szürke cicám hozzám dörgölődzik. Az aprócska kanári pedig bátran fújja énekét.

NEGYEDIK RÉSZ

NAPJAINKBAN

44

VERITY

Nem érzem jól magam. Mintha nehéz lennék, holott súlytalan akarok lenni. Mintha az agyam cserben hagyna, amikor gondolkodnom kell. Mintha a tüdőm még mindig tele lenne vízzel, és fájdalmasan sajogna.

Gondolom, így érzi magát az ember, amikor elkábítják, és magatehetetlen, akarat nélküli bábbá válik, akinek a végtagjai nem engedelmeskednek az agynak. Vagy talán az agy nem is a megfelelő parancsokat küldi. Honnan is tudhatnám? Csak fekszem itt, és kétségbeesetten próbálok gondolkodni. Emlékezni. Ha nem gondolkodom, azt hiszem, meghalok, és ezt nem akarom. Még van dolgom, mielőtt elmegyek, és különben is túl fiatal vagyok. Biztos akarok lenni abban, hogy a csaló férj megtudja, mit gondolok róla igazából. Azt akarom, hogy Mirabella tudja, mennyire örülök, hogy rám talált a vonaton, és a barátságába fogadott. És köszönetet akarok mondani a Főnöknek, amiért megmentette az életemet. Vagy legalábbis remélhetőleg megmentett.

Arra már emlékszem, ahogy kiemelt a hullámokból, kisimította a vizes hajamat az arcomból, és elindult velem

a parton, miközben azt kiáltotta: „Megtaláltam! Megfulladt!”

Akkor ezért van tele a tüdőm vízzel. Emlékszem arra a hatalmas súlyra, és emlékszem a fejem fölött összecsapó hullámokra is, ahogyan alámerülök. Feketék voltak, nem zöldek, mint máskor, amikor boldogan úszkáltam a hátukon. Mégis éreztem a homokot magam alatt, tudtam, hogy nem vagyok mély vízben, csak fekszem ott. Amíg a Főnök oda nem rohant és fel nem nyalábolt erős karjaival, mint egy mozihős. Akár Superman-ruhában is lehetett volna, nem pedig fehér ingben és csokornyakkendőben. Te jó ég, azt hiszem, hogy akkor és ott beleszerettem. Sosem lehet alábecsülni az erő csábítását, akár testi, mint ebben az esetben, akár befolyás és hatalom. Dupla főnyeremény.

Aztán Chad Prescott ott térdelt mellettem, és a bordáimat nyomkodta, míg már ropogtak, csak éppen nem tudtam szólni, hogy fáj. Csak remélhettem, hogy tudja, mit csinál.

Utána egyre homályosabban láttam. Minden elsötétült. Semmiről sem tudtam, amíg magamhoz nem tértem a kórházban, és Mirabella fölém nem hajolt, arcára kiült az aggodalom. Fogalmam sincs, mennyi idő telhetett el, mi történt, hol vagyok. Mirabella azonnal megértette.

– Minden rendben, kicsi Verity – mondta, és hűvös kezével kisimította a hajamat forró homlokomból.

Gyerekkoromtól fogva gyűlöltem a kórházakat, amikor is kivették a mandulámat, de utána nem kaptam meg a

beígért fagyit. – Vigyél ki innen – mondtam halkan, de valahogy mégis rekedt kiabálásnak tűnt a hangom.

– Pszt – csitított. Megfogta ernyedt kezemet, ami a testem többi részéhez hasonlóan bénán hevert, és gyengéden megpuszilta. – Baleset ért – mondta azon a megnyugtató hangon, amit a nagybetegekkel szemben használnak, hogy ne ijesszék meg őket.

– Nem – mondtam olyan erőteljesen, amennyire csak telt tőlem, mert alig volt hangom. – Valaki leütött, és a tengerbe dobott. Meg is fulladhattam volna…

Amikor felfogtam, milyen szörnyű, amit mondok, eleredt a könnyem. Mirabella zsebkendőt adott, én pedig hiába törölgettem a szememet, egyre csak sírtam.

– Ez a megkönnyebbülés, kedvesem – mondta. – Ennyi az egész. Chad vigyáz rád, és ő a legjobb. Meg én is vigyázok rád.

– Te is a legjobb vagy – feleltem. Aztán észrevettem a tömérdek virágot. – Azt hiszem, sejtem, ki hozta. Csak egy olyan ember van, aki ezt megengedheti magának, és az nem a férjem.

– Nemsokára már csak exférj, nem emlékszel? És természetesen igazad van. A Főnök teljesen odavan, hogy ilyesmi történhetett az ő partiján, az ő villájánál. Bármit megtesz, hogy segítsen. Sőt azt akarja, hogy költözz hozzá az egyik vendégházba, hogy gondoskodhasson rólad, „mint egy királylányról, csak még annál is jobban”, ezt mondta.

Nevettem. A Főnök igazi sármőr, és még aranyos is.

Vagy ilyesmi. Fura, de mindig van valami pici kis kétely, ha róla van szó. Nem tudom, miért, mert mindig roppant nagylelkű és kedves volt velem. Főleg most, ezzel az ajánlattal.

– Én persze azt szeretném, ha hozzám jönnél vissza – mondta Mirabella. – De az a helyzet, hogy néhány napra el kell mennem, el kell intéznem ezt-azt Londonban Jolly néni végrendeletével és a házzal kapcsolatban, hisz tudod, Chad Prescott is azt állítja, hogy ő örökölte. És Jolly néni tényleg adott neki egy ilyen értelmű levelet, de az persze nem érvényes. Rendbe kell tennem a dolgokat.

– Chad azóta is ezzel piszkál? – Meglepett a dolog.

– Az elején igen, de aztán abbahagyta. Az ügyvédei visszafogták. De a Főnöknél jó helyen leszel. Szolgák hada áll majd a rendelkezésedre nála, amit én nem mondhatok el magamról.

– Én szívesebben reggelizem veled a konyhában – feleltem. – Ügyesen szeletelem fel a dinnyét, és kenem meg a pirítóst…

– Még pár nap, és pontosan ezt fogjuk tenni. Amikor majd hazajössz. Addig is gyönyörködj a virágaidban, és gyógyulj. Most ez a dolgod.

– A szeretetemre már nincs is szükséged? – A visítás valahogy visszakúszott a hangomba. Mirabella már az ajtónál volt, de most visszafordult, egyik keze a kilincsen.

– Dehogynem, bébi – mondta, és rám kacsintott.

45

A FŐNÖK

Néhány órával később a Főnök visszatért a Villa Marába a kórházból, ahol Verityt számos orvos gondjára bízta, beleértve a mindentudó Chad Prescottot, aki eltökélte, hogy beleavatkozik a dologba, és nyilván az életmentő szerepében akar majd tetszelegni, később pedig a „gyilkossági kísérlet” elkövetőjének megtalálójaként. És igaza volt. A gyilkosság csak kísérlet maradt. Az Orosz megint elszúrta.

A Főnök egy darabig csak állt, egyedül, hogy megbizonyosodjon parancsai végrehajtásáról. A parti még tartott, a dráma szinte mindenkinek elkerülte a figyelmét. A DJ helyét zenekar foglalta el, és a vendégek összeverődtek az alacsony kis színpad körül, tapsoltak az új ritmusra, vagy csápoltak. A pezsgőspoharak nem sokáig maradtak üresen, a remek steak illata keveredett az éjszakai jázminéval, levenduláéval és a sós tengerével.

A tévériporterek elmentek, és odalent a parton újra sötétbe borult a bunker. Egy égő cigaretta kivételével, vette észre a Főnök. Az Orosz őt várta, nyilván a fizetség reményében. De miért? Amiért elszúrta? A dolgok nem így

működnek.

A part kész bolondokháza lett, rendőrkutyák ráncigálták rövid pórázukat, és beleszimatoltak minden átkozott bokorba. Ennek nem lett volna szabad bekövetkeznie. Az, hogy a vendégeket sikerült boldog tudatlanságban tartania, eleve olyan csoda volt, amire csak ő lehetett képes. Tudta, hogy szinte isteni hatalommal rendelkezik, de ez az ügy most rázós, és az egészről az Orosz tehet.

– Késett – mondta neki az Orosz, eltaposva a csikket a bakancsával.

– Miről késtem volna le? – kérdezte jeges hangon a Főnök.

– Arról, hogy fizessen nekem. Fél órája várok. Különben is a meló nagyobbnak bizonyult, mint maga mondta. Több pénzre van szükségem.

– És ugyan mennyivel többre?

Az Orosz nem számított ilyen gyors beleegyezésre, ő harcra készült. – Tíz lepedőre. – Hasraütésszerűen mondta be a számot, mert ösztönösen érezte, hogy a Főnök meg fogja adni. Hogy miért, azt nem tudta, de majd úgyis kiderül. Nem kellett hozzátenni, hogy „mert különben”. Ez kimondatlanul benne volt.

– Maga zsarol engem – jegyezte meg a Főnök. A hangja meglepően higgadt volt, ahhoz képest, hogy éppen hülyére akarták venni.

– Így is lehet mondani. De én inkább az elvégzett munka díjának nevezném. Egy lány megölése drága

mulatság.

– De hát nem is ölte meg – érvelt a Főnök.

– Nyugodtan tekintheti halottnak. Bennem megbízhat.

A Főnök persze nem bízott meg benne. Valami mást forgatott a fejében, és úgy tűnt, hogy az Orosz az egyetlen, aki képes elvégezni azt, amire szüksége van. Bárki más túl veszélyes lenne, de mivel ez a fickó már amúgy is megpróbálta megzsarolni, miért ne adna neki újabb munkát.

– Kap most ötöt – mondta. – A másik ötöt pedig később. Plusz még tízet, ha megtette, amit kérek.

Az Orosz újabb Marlboróra gyújtott, aztán eltaposta az üres dobozt, ugyanúgy, ahogy az előbb a csikket. A Főnök a homlokát ráncolta. Bosszantotta a szemetelés.

– Egyszer már elszúrta. Kis híján egy másik nőt ölt meg. De most hozzáférhet a megfelelő áldozathoz.

– Matthews az?

– Mit gondolt, ki más? Megkapta az utasításokat.

– A lány útban volt.

– Magának pedig el kellett volna tennie onnan, nem pedig félholtan otthagyni, maga idióta.

Az Orosz nem szerette, ha idiótának nevezik. Ökölbe szorított kézzel közelebb lépett, de aztán meggondolta magát. Elvégre az ember nem vágja le az aranytojást tojó tyúkot.

– Az lett volna a dolga, hogy megölje Matthewst, és megszerezze a festményt – folytatta a Főnök. – Ha ezt elvégezte, és idehozza nekem a képet, fizetek. De addig

nem.

Megfordult, és elindult a bunker oldala mellett.

– És hogy a fenébe csináljam ezt meg? – kiabálta utána az Orosz, mit sem törődve azzal, hogy valaki meghallhatja.

A Főnök, kezében az elektronikus kulccsal, megtorpant.

– Az a maga dolga – felelte. – Magának kell kitalálnia.

Egy pillanat múlva becsukódott mögötte a borostyánnal benőtt falpanel.

Mintha soha itt sem lett volna, gondolta az Orosz elképedten.

46

Való igaz, hogy a feladatot nem hajtotta végre. Továbbra is meg kell szereznie azt a festményt Mirabella szobájából. Ott lóg az ágy mellett. Már kétszer megpróbálta, és mindkétszer kudarcot vallott. És ő nem az az ember, aki szokva van a kudarcokhoz. Megszerzi, akár így, akár úgy.

Nem félt a nőtől, bár persze jobb lett volna, ha senki sincs ott. A túl sok gyilkolás elrontja az ember szájízét, és a rossz rezgések könnyen odacsalhatnak olyanokat, mint az Ezredes vagy az elnyűhetetlen Doki. Tudta, hogy a két férfi észrevette őt.

A Főnök azonban a nő halálát akarja – kell neki a birtok, a villa meg az a nyavalyás festmény. A jó ég tudja, miért, mert eléggé ronda. A vágynak azonban sok formája van, ezt ő is tudta, túlságosan is jól. Ha egy férfi vágyik valamire, legyen az egy nő vagy egy festmény, akkor muszáj megszereznie. És jól meg is fizeti.

Könnyebb volt bejutni Mirabella szobájába, mint várta. A másfél méter magas azáleasövény árnyékában megbújva végigment a vendégházak felé vezető úton. Minden zajt elnyomott a közeli zene hangja, a nevetés, a rendőrkutyák szórványos ugatása. A maradó vendégek inkább izgatottak voltak, mintsem rémültek. Elvégre az

ember nem mindennap jut el egy ilyen nagy és drága partira, ahol még rendőrségi riadó és félig megfulladt lány is van, a változatosság kedvéért.

„Bízz a Főnökben”, hallott egy nevető női hangot, mintha jó vicc hangzana el. Azaz, gondolta az Orosz, bízz csak a Főnökben, te kis kurva, és meglátod, mire mész vele.

Mirabella persze, szokás szerint, nyitva hagyta a franciaablakot. Az Orosz már próbálkozott korábban is, de a nő túlságosan éber volt, túl rémült, veszedelmes lett volna a közelben ólálkodni. A nő akkor ki is osont, hátát a falnak vetve, cipőjét a kezében tartva, mit sem sejtve arról, hogy ő figyeli. De most az övé a terep.

A gyöngyök ott lapultak a zsebében. Csak azt a nyavalyás képet kell leakasztania, elvinnie a Főnöknek, átvenni a fizetségét a prémiummal együtt, aztán eltűnni innen a fenébe. Egy pillanatra megengedte magának azt a luxust, hogy elképzelje, hova fog majd menni, ha a pénz már ott lesz a biztonságos svájci számláján. A kisebb helyek szóba sem jöhetnek, mert ott könnyen észreveszik az idegent. Talán hajóútra kellene indulnia valamelyik nagy tengerjárón, ahol több ezer ember eszik-iszik, táncol és ismerkedik. Egy ilyen helyen könnyű elvegyülni, főleg egy új személyazonossággal, maga mögött hagyva minden orosz vonást. Tökéletesen beszél angolul, soha senki nem gyanakodna rá.

Mindössze pár másodperc alatt a franciaablaknál termett, amely hívogatóan nyitva állt. Néhány újabb

másodperc múlva már le is tépte a képet a falról. A szög is kijött vele együtt. Vakolatdarabok hullottak fekete pulóverére. Lesöpörte őket, és a képet a pulóvere alá rejtette, vigyázva, nehogy a festett oldal verítékes bőre felé nézzen. Erről az jutott eszébe, hogy talán már túl öreg az efféle játékokhoz. Régebben sosem izzadt. Most azonban érezte, hogy csorog az izzadság a hátán. Mi a fene. Ebből elég. Csak arra vágyott, hogy megkapja a pénzét, és minél távolabb legyen innen. Öreg hölgyek öldösése és a besurranó tolvajlás nem az ő műfaja. Ő utcai harcos, aki más harcosokkal küzd meg, magához hasonlókkal, akik a „másik oldalnak” dolgoznak.

Elhagyta a villát, majd megállt, hagyta, hogy a szeme alkalmazkodjon. Persze ismerte a terepet, ismerte a legrövidebb és legsötétebb útvonalat a bunkerhez, ahol a Főnök várt rá. Bakancsa alatt megcsikordult a kavics az ösvényen, és arra gondolt, hogy talán a lassabb utat kellene választania, a füvön át. De nem, arra kutyák és zsaruk hemzsegnek; az este még nem ért véget. Akár még hajnalban is itt lehetnek, az utolsó vendégekkel együtt. Egy-két embert esetleg le is tartóztatnak, vagy gyanúsítottként őrizetbe vesznek. De minek a gyanújával? Az a lány, Verity, meghalt volna? Majdnem elmosolyodott, amikor rágondolt. Ha még nem halott, akkor nemsokára az lesz. A Főnök nem kockáztathatja meg, hogy a lány visszanyerje az eszméletét és az emlékezetét. Ebben meglehetősen biztos volt.

Fogalma sem volt róla, hogyan lehet bejutni a

bunkerbe. Nem volt rajta ajtó, ahol kopogni lehetett volna, vagy csengő, amit meg kellett volna nyomni. Viszont voltak pici kamerák, amelyek mind rászegeződtek, úgyhogy nem volt szüksége kopogtatásra. Egy falrész félrecsúszott, acélajtó bukkant elő mögüle. Nem volt rajta kilincs, egyszerűen csak kinyílt, amikor közelebb lépett. Idegesen pillantott maga mögé. Nem volt hozzászokva ehhez a high-tech vacakoláshoz, ő az olyan ajtókat szerette, amiket maga is ki tudott nyitni, és be tudott csukni. Mindig szüksége volt menekülőútra, és rádöbbent, hogy a Főnök nem hagy neki ilyesmit. Már késő visszakozni. Innen már csak előre vezet út.

– Jöjjön be – mondta a Főnök.

Az Orosz látta a másik férfit, vagy legalábbis a tarkóját. A Főnök egy hatalmas, kisebb képekből összeálló tévéfal előtt ült, amely a birtok minden zugát mutatta. Az Orosz láthatta, hogy ezen a helyen senki egy lépést sem tehet anélkül, hogy valamelyik kamera ne figyelné. És semmi kétség, hogy ezeket a felvételeket a Főnök örökre megtartja. A kamerák, a felvételek és a fejlett technika révén a Főnök bárkit bárhova elhelyezhetett a birtokán, kénye-kedve szerint. Vagy legalábbis a képét. Például ha azt akarta, hogy legyen valaki a parton, aki a vízbe dobja Verityt, meg tudta csinálni.

Az Orosznak kiszáradt a torka már a gondolattól is. Sosem voltak fenntartásai a gyilkolással kapcsolatban, csak annál a Jolly néninél, de pusztán azért, mert öreg hölgyek megölése nem tartozott a munkaköréhez, és már

meg is bánta a dolgot. Főleg mert még nem kapta meg érte a pénzét. A francba is, felmarkolja a lóvét, és eltűnik innen. A gondolat hirtelen bátorságot öntött belé, és peckesen odasétált a Főnökhöz, aztán letette a festményt elé az asztalra, és várta a dicséretet vagy akár a köszönetet.

A Főnök felállt. A szemöldökét felvonva nézett rá. – És?

Az Orosz elvigyorodott. A nagyarcú rohadék. Azt hiszi, hogy neki mindent lehet, hogy övé a világ. De azért nem minden az övé. – Megcsináltam mindent, amit akart – mondta.

– Alaposan elcseszte. Az egyik nő kórházban van, és alig, de még él. A másik meg itt sétafikál, nagyon is elevenen.

– A francba velük – Az Orosz türelmetlen volt, de magabiztos. Előhúzta a gyöngysort a zsebéből. A lánc kicsúszott az ujjai közül, és meglepően hangosan csattant a padlón. Súlyosabb volt, mint gondolta. Lehajolt, hogy felvegye.

– Hagyja csak ott.

A Főnök hangja jegyes volt. Az Orosz meglepetten pillantott fel.

– És hol a gyűrű?

Az Orosz a homlokát ráncolta. Tőle csak a gyöngyöt és a képet kérték. Vagyis nem, egy pillanat, a Főnök azt a nagy kék zafírt is akarta, amelyet Mirabella hord. A mohó gazember, mintha az elég nem lenne éppen elég egy magafajta milliárdosnak, aki bármikor vehet szebbet és

nagyobbat. Különben is, mi a fenének kell neki az a sok vacak? Főleg az a sötét kis mázolmány.

– A nő ujján – vicsorogta. Ekkor hirtelen olyan erővel csapódott hátra a feje, hogy azt hitte, eltörik a nyaka, és már a padlón is volt, a Főnök pedig fölötte állt, és izzó tekintettel meredt rá.

– Állj fel! – röffent rá a Főnök.

Az Orosz tudta, hogy jobb lesz, ha engedelmeskedik, bár kicsit nehezére esett feltápászkodni.

– És most tűnés!

Az Orosz nem vesztette el teljesen a hidegvérét, bár megijedt.

– A pénzemet akarom.

– Már ott van a svájci számlán. Én nem verlek át a pénzzel, de te átvertél a melóval. És most húzz el innen!

Az Orosz gyorsan szedte elzsibbadt lábait, ahogy telt tőle, mert tisztában volt vele, hogy ki kell jutnia innen, minél messzebbre ettől az eszelős gazembertől, aki a saját anyját is megölte volna, ha ugyan volt neki. Belenézett az ördög szemébe, és megrémült. Felmerült benne, vajon a Főnök miért hagyja futni. Nem jelent veszélyt rá nézve? Nem fog a zsarukhoz fordulni? Vagy a tévéállomásokhoz? Hogy elmondja a történetét a világnak. Hogy befeketítse a Főnököt.

Aztán rádöbbent, hogy ez nem ilyen egyszerű. Nem lehet csak úgy bemártani egy ilyen nagy hatalmú embert. A Főnök kezében van az összes ütőkártya. Semmije nincs vele szemben. Ő, az Orosz nem elég fontos ahhoz, hogy

megölje, pedig könnyen megtehette volna, itt és most.

Megkönnyebbülten igyekezett a füves sziklatetőn a Villa Romantica fényei felé.

A kutya hátulról kapta el. Később azt mondták, hogy az egyik rendőrkopó volt, bár azt senki sem tudta, melyik volt, és hogy miért támadott, attól eltekintve, hogy egy férfi egyedül járkált olyan helyen, ahol nem kellett volna lennie. De végül is a rendőrök éppen valami ilyesmit kerestek.

De az Orosz nem halt meg. Lefejtették róla a kutya állkapcsát, ám a férfi arca súlyosan megsérült; az állat egyszerűen bekapta az egész fejét, vagy legalábbis ő úgy érezte.

Később a kórházban, ahol bebugyolált fejjel feküdt, mint a *Szellemirtók* valamelyik szereplője, azt mondták neki, hogy szerencséje volt, amiért dr. Prescott keze alá került.

– Ő a világ egyik legkiválóbb ideg- és koponyasebésze – világosították fel. – Chad doktornak köszönheti, hogy nemcsak a szeme maradt meg, de a szürkeállománya is. Az agya. Ha ugyan volt ilyesmije egyáltalán.

Az Orosz az elkövetkező fájdalmas napokban sokat töprengett ezen.

47

VERITY

Korábban sosem éreztem magam hercegnőnek, de most egyre biztosabban kezdek azzá válni. A Főnök vendégháza kicsi, de tökéletes fehér villa korallvörös cseréptetővel. A dupla üvegablakokat a falhoz illő rózsaszín leanderbokrok szegélyezik. Az egész környéket levendulamezők borítják, és az illattól eláll a lélegzetem. Odabent ismerősnek tűnő illat lengedez, egy női illat. Híres volt, egy másik kor terméke, mégis felismertem. „Párizsi este". Emlékszem a jellegzetes kék üvegcsére gyerekkoromból, a drogéria kirakatában az élénk rózsaszín rúzsok és a csillogó fehér körömlakkok mellől. Akkoriban mindent lehetett kapni a drogériákban, és ez tulajdonképpen nem is volt olyan rég. Mostanra mintha minden kommercializálódott volna, és alig vannak olyan márkák, amiket egy tini megfizethet amiktől „különlegesnek" érezheti magát.

Egy magamfajta „hercegnőnek" azonban nem kell a drogériás rúzsok miatt aggódnia: az itteni fürdőszobában megvan minden, amire egy nőnek szüksége lehet, vagy amire csak gondolhat, az Estée Lauder éjszakai krémtől a

körömlakklemosóig. Lepattogzott körmeimre pillantottam, és úgy döntöttem, hogy használatba is veszem.

Mit is gondoltam? Az agyam teljes tagadásba fordult? Az utolsó néhány óra eseményei lassan kezdtek visszaszivárogni kevés megmaradt agysejtembe. Emlékszem, amikor rájöttem, hogy haldoklom. Ha lehunytam a szememet, újra éreztem az arcomon átcsapó hullámokat, a víz hideg érintését, mely olyan kellemes volt nappal, úszás közben. De akkor nem úsztam. Mozdulni sem bírtam. Aztán hirtelen kihalásztak a vízből, mint valami ottfelejtett sellőt, és egy olyan férfi tette ezt, akinek szívből jövő kedvességét, bátorságát őszintén csodálom. És akibe kezdek beleszeretni. A Főnök.

Nekidőltem a finom párnáknak, melyek sokkal puhábbak, mint bármi más életemben. Ha a gazdagság azt jelenti, hogy az embernek ilyen párnái lehetnek, akkor szívesen lennék gazdag.

Persze azt is jelenti, hogy valakinek ilyen vendégháza lehet, valójában egy kis villa, ami így is sokkal nagyobb, mint a legtöbb New York-i vagy londoni lakás. A csupa ablak falat fehér függöny takarja, mely meg-meglebben a szélben. A halvány színű travertinpadlón modern, lágy árnyalatú szőnyegek, egy fehér kanapé meg egy hatalmas fotel a kőkandalló előtt, melyet előre megraktak fahasábokkal, ha esetleg be akarnék gyújtani. Vagy egyszerűen csak a megnyugtató izzásra van szükségem.

Az ágy, amelynek a közepén feküdtem, olyan hatalmas,

mintha óriások számára készítették volna. Talán éppen a Főnöknek, aki maga is afféle óriás a magas termetével, széles vállával, bár nem tudtam elképzelni, hogy tetszene neki a halvány barackszín selyem ágynemű. Megmorzsolgattam az ujjaim között. Vajon igazi selyem? Még soha senkit nem ismertem, akinek selyem ágyneműje lett volna. És valószínűleg később sem fogok.

Mozogni akartam, felkelni, járkálni, de az a súly még mindig a mellkasomra nehezedett, és zúgott a fülem. Vagy a fejem?

Sírni is jó lett volna, de a szemem annyira száraz volt, hogy nem ment. Aztán kopogást hallottam az ajtón. Féltem megszólalni, hogy „Tessék”, mert fogalmam sem volt róla, ki lehet az.

Amikor az ajtó lassan nyílni kezdett, megrémültem. Aztán Chad Prescott dugta be a fejét. – Helló, ébren van?

Abban a pillanatban aztán annyira éber voltam, hogy ki tudtam volna ugrani az ágyból. És nem volt egyedül, mögötte jött az Ezredes. Arra gondoltam, hogy talán három férfiba is szerelmes tudnék lenni egyszerre. A Főnökbe, az Ezredesbe és Chad Prescottba. Ez biztosan nem normális dolog. Egy rendes lány egyszerre csak egy pasiba lehet szerelmes.

De mivel kedves lány vagyok, mindkettőre egyformán mosolyogtam. Vagy legalábbis remélem, hogy mosolynak tűnt, amit csináltam. Eszembe jutott a csalárd férjem, és az, hogy most a saját életem a tét. Elég egyetlen kis hiba. Aztán befutott a Főnök is, és ott voltak mindhárman.

A Főnök tulajdonosi öntudattal állt meg az ágy fejénél, és olyan gyengéden mosolygott rám, hogy megint elolvadtam. Szerettem volna, ha legalább egy kis szájfény van rajtam, meg egy fuvallatnyi Párizsi este. Egyszer majd kiderítem, hogy kié volt, ki lakott itt, és hagyta maga után az emlékeztetőt.

Miért kellett ez a szörnyű élmény ahhoz, hogy rájöjjek, mi az élet, és mi a szerelem, amikor az olyan nők, mint amilyen Mirabella, mintha maguktól tudnák, valamiféle rejtélyes női ösztönnel, ami belőlem hiányzott. Egészen mostanáig.

De a különleges mosolyomat a Főnöknek tartogattam. A daliás, jóképű hősnek, aki sötét haját hátrafésülve hordja, és mélysötét szeme úgy néz rám, mintha az övé volnék; hűvös keze úgy szorítja az enyémet, mintha sosem akarná elengedni. Amikor egy férfi így érez, és ki is mutatja, akár finoman, akár túláradóan, a legtöbb nő elolvad. Velem is ez történt. Ott és azonnal. Újra és újra.

De ott volt az Ezredes is, a másik hősöm. A családapa, akivel inkább foglalkoznom kellene, nem pedig az a rosszfiú, akinek a Főnököt sejtettem. Vagy a szépfiú Chad. De őt Mirabella nézte ki. Sok szerencsét neki. Én elveszem, amit akarok, most azonnal, és ez a valami a Főnök, aki megmentett, és úgy törődik velem, mintha az övé volnék. Hogy is ne akarnám.

De ugyanakkor valaki meg akart ölni, és féltem. Éreztem, hogy valami visszahúz oda, arra a sötét helyre, ahol nem kellett törődnöm az élettel, a szerelemmel, a

valósággal.

Ott valahogy biztonságosabb volt.

48

MIRABELLA

Párizs

Nem voltam meglepve, hogy Párizsban belefutottam Chad Prescottba. Amikor megpillantottam, éreztem azt a veszedelmes remegést a gyomromban, ami nálam a szerelembe esés előjele, látszólag szükséges folyamat, amelyen a test átesik, hogy tudassa az agyaddal, mi a helyzet. Vagy legalábbis merre tartunk, mert abban a pillantban, amikor beüt a dolog, már nincs visszaút.

– Micsoda meglepetés! – mondtam, bár nem nagyon tudtam, miért vagyok annyira meglepve, hiszen a Café de Flore egyik pici asztalkájánál ültem a boulevard Saint-Germain sarkán, ahol előbb-utóbb mindenki elmegy egyszer. Vagy legalábbis nekem úgy tűnt, aki oly sok boldog órát töltöttem el ott egy pohár akármi mellett, végtelen ideig elnyújtva egy-egy tálka mogyoró elfogyasztását. Azért szeretem a Flore-t, mert itt sosem siettetnek, a pincérek nem néznek szúrós pillantással, hacsak nem a legrosszabb fajta turista vagy, aki celebeket vagy fura alakokat fotózgat a telefonjával. A Flore a

csodabogarak gyűjtőhelye, és még télen is érdemes ide járni.

Akkor épp egy vörös puffon ücsörögtem, az ablakon túl szállingózó havat nézve, annak biztos tudatában, hogy a repülőjáratomnak annyi, de legalább kellemesen töltöm az időt, és a világ legfinomabb fűszeres omlettjét eszem, kakukkfűvel, rozmaringgal, levendulával megbolondítva. Forrón a serpenyőből, mint az égi mannát. Kit érdekel egy kimaradt járat, amikor az ember Párizsban van, és úgy eszik, mint egy király?

– Nos – jelent meg Chad sunnyogva mögöttem, és a vállamra tette a kezét. – Mi szél hozta ide, Miss Mirabella?

Az érintésbe a vállamon kellemesen belebizseregtem, és rápillantottam Chadre. Még jobban nézett ki, mint ahogy emlékeztem rá: magas, napbarnított, bizalomgerjesztő. Rosszul veszem az adást, vagy tényleg azonnal beindult köztünk a kémia? És ha igen, miért várt ilyen sokáig? Nem mintha túl sokat találkoztunk volna, de Verity miatt egy időre összekapcsolódott az életünk.

Engedélyt kért, hogy leülhessen, amit én meg is adtam. Aztán elmesélte Verity sztoriját, ami annyira megdöbbentett, hogy teljesen megfeledkeztem magamról, az érzéseimről, a vonzerejéről. Mondtam neki, hogy éppen visszafelé tartok, várom a nizzai járatomat, mire közölte, hogy ő is ugyanezzel a géppel jön.

– Akár egymás mellé is ülhetünk – mondta. – Meglátom, mit tehetek.

Arrébb ment, kezében a mobiljával, azzal a lustának

tűnő járással, ami több energiát áraszt, mint bármi más. Mintha bármire készen állna. Nyilván a dzsungelben szerzett tapasztalat teszi. Ott bármi bármikor megtörténhet, és meg is történik. Valószínűleg neki szerencséje van, hogy ilyen sokáig húzta anélkül, hogy kapott volna a nyakába egy mérgezett nyílvesszőt.

Amikor visszajött, két új, egymás mellé szóló beszállókártyával, meg is mondtam neki, mire gondolok.

– A dolog egyáltalán nem olyan izgalmas, mint hiszi – felelte, miközben egymás mellett szorongtunk a pici asztalnál, párizsi bennszülöttekkel körülvéve, akik annyira el voltak foglalva egymással, hogy nem jutott idejük a magunkfajta egyszerű halandókra. Persze nekünk sem rájuk. Már én se figyeltem, hogy mi az, amitől annyival jobban néznek ki, mint én a szokásos pulcsimban és szoknyámban, bár Verity felügyelete alatt elhagytam a T-pántos fekete cipőt egy magas sarkú, hasított bőr bokacsizmáért a bokánál egy kis fodorral. Úgy éreztem, jól áll nekem, és tényleg hosszabbnak mutatja a lábamat. Hosszabbnak, mint amilyennek gondoltam, ami arra utal, hogy egy lánynak fel kell mérnie, mit mutat a tükör, aztán élnie kell a lehetőségeivel.

Legalábbis Verity mindig ezt mondja. De hát ő fantasztikusan is néz ki a maga ifjonti, szőke fürtjeivel. Soha nem fogom megérteni, miért került össze egy olyan csalárd férjjel. De ezt az ügyvédeim majd elintézik. Verity még észbe sem kap, és máris szabad nő lesz. Most azonban arra kell figyelnem, amit Chad mond.

– Teljesen belehabarodott a Főnökbe – jegyezte meg Chad, olyan lazán, mintha csak valami mindennapi dologról beszélne.

Döbbenten húztam egyet feketeribiszkés vermutomból. Mostanában szerettem bele ebbe a döbbenetesen rózsaszín, sok jéggel felszolgált italba.

– Verity és a férfiak… nem túl jó kombináció – feleltem. – Főleg ha a férfi egy olyan alak, mint a Főnök.

– Én figyelmeztettem magát. És őt is. A fickó csupa kellem és nagylelkűség, de valami lappang e mögött. És különben is, honnan szerezte azt a rengeteg pénzt?

– Ki tudja, hogy a gazdagok honnan veszik a vagyonukat? – tettem fel a költői kérdést. – Senki. Egyszerűen csak van nekik. – És egyesek mutogatják is, mint például a Főnök, míg mások nem hencegnek vele, és jótékonykodnak. – Persze ez nem azt jelenti, hogy nem áldoz jó célokra. Hallottam már sok adományáról.

– Azok az adományozások a sajtónak szólnak, és a Főnök maga gondoskodik a lehető legnagyobb hírverésről. Már mondtam magának, Mirabella, és most is elmondom, hogy nem bízom benne. Van valami a szemében, ahogy a nőkre néz. Valami erőszakosság, mintha a lélekbe akarna fúrni… Nem is tudom rendesen megfogalmazni, egyszerűen csak egy megérzés…

Annak ellenére, hogy nem tudta jól megfogalmazni, pontosan értettem, mire gondol. Zsigerből értettem. Mégis boldogan táncoltam a Főnök karjában, és nagyszerűnek láttam őt meg a partiját, amelyet a barátai számára

rendezett. De vajon azok az emberek tényleg a barátai voltak? Tényleg ismeri őt valaki is? Az igazi személyiségét? Engem csak felületesen ismert, akárcsak Verityt, legalábbis amíg meg nem mentette, mint egy sellőt. Megesett a szíve az ifjonti sebezhetőségen…

– Pontosan erről van szó – mondtam Chadnek. – A fiatalságról és a sebezhetőségről.

– A fiatalságról és a sebezhetőségről – ismételte meg ő. – És Verity most ott van egyedül a vendégházában.

Hirtelen aggodalom mart belém. – De hát csak nem… – Nem is akartam kimondani, mire gondolok.

Chad nem kérdezett rá: jól tudta, miről van szó.

– Oda kell mennünk – jelentette ki. – Még szerencse, hogy megvannak a jegyek. Néhány óra múlva odaérünk.

Reméltem, hogy nem lesz túl késő.

És akkor befutott az a telefonhívás.

Megint arrébb ment, a készüléket a füléhez szorítva, és amikor visszafordult felém, aggodalmasan ráncolta a homlokát. Felvonta a szemöldökét, felhúzta a vállát, mintha azt mondaná, „mit tehetnék én?”. – Ott leszek – fejezte be a beszélgetést. Aztán átfogta a vállamat.

– Vészhívás – mondta. – Egy gyerek. Autóbaleset.

Bólintottam. Tudtam, hogy mennie kell.

Mutatóujjával megemelte az államat, és mélyen a szemembe nézett. – Elsősorban és leginkább orvos vagyok. És ez mindig így lesz.

Megint bólintottam. Hát persze. Már fogta is a táskáját.

– Akkor egyedül megyek – állapítottam meg.

Éles pillantást vetett rám. – Nem hagyhatom, hogy így legyen. Veszélyes lenne.

– A barátnőm veszélyben van. Muszáj megtennem.

Lehet, hogy úgy hangzott, mintha felelősségre akarnám vonni, amiért nem tart velem, pedig nem ez volt a szándékom. – Szegény teljesen egyedül van – folytattam, amikor eszembe jutott, mennyire elárvultnak tűnt Verity, amikor megismerkedtünk a Párizs–Nizza vonaton, és ő nem tudta, hogy hová megy, és miért. Egyszerűen csak menekült, vagy legalábbis így hitte, csak hogy még nagyobb veszélybe kerüljön, mint amit egy csaló férj valaha is jelenthetett volna.

Chad bólintott. Tudta, mire gondolok, ezért is akart volna velem jönni, hogy segítsen. Megint vállat vont. – Nincs választásom.

Rezignáltnak tűnt. Tennie kellett a kötelességét, ami most éppen az volt, hogy próbálja megmenteni egy kisgyerek életét azzal, hogy összefoltozza a koponyáját, úgy, ahogyan csak egy zseniális sebész képes rá.

Megfogta a vállamat, és erősen megszorította, mintha attól félne, hogy bármelyik pillanatban eltűnhetek, és csak így tarthat itt. Persze így sem tarthatott.

Szelíden lefejtettem magamról a kezét, hátrébb léptem, és rámosolyogtam, reményeim szerint éppolyan bátran, mint ahogy beszéltem, mert hirtelen félelem fogott el a Főnöktől, meg attól, hogy a barátnőm egyedül van vele, kiszolgáltatva, és én vagyok az egyetlen, aki segíthet neki, vagy még valószínűbb, hogy megmentheti, mert

ráéreztem, hogy a Főnöknek olyan hatalma van élet és halál fölött, amilyen nekünk, közönséges halandóknak nincsen. A zsigereimben éreztem, mint máskor is, hogy az elbűvölő felszín alatt olyasvalaki rejtőzik, aki bármire képes.

Chad, mintha olvasott volna a gondolataimban, azt mondta: – Az az ember bármire képes. – Karon ragadt, kimentünk a kávézóból, és leintett egy taxit.

Egymás szemébe néztünk. Nem mosolyogtunk.

– Felhívom az Ezredest – mondta halálosan komolyan. – Ő az egyetlen, aki ezt meg fogja érteni. Megmondom neki, hogy maga úton van oda, és neki muszáj megvédenie Verityt. Nem tudom, mire juthat egy olyan nagy hatalmú emberrel. A Főnök nem követett el bűncselekményt, nincs mivel megvádolni. Csak azt akarom, hogy az Ezredes résen legyen.

Végül megölelt, és én beszálltam a taxiba. – Tudja, mit? Szerintem az Ezredes már tisztában van a helyzettel. Sokkal okosabb, mint gondolják. Semmi nem kerüli el a figyelmét. Maga viszont hiányozni fog nekem – mondta Chad.

Ezek voltak az utolsó szavak, amiket hallottam, miközben a taxi elrobogott.

49

AZ EZREDES

Az Ezredes nem értette, mi vonzza Verityhez, de kétségkívül több, mint a szőke szépség, a pisze orrocska a kis dudorral, amitől enyhén ferdének tűnik, a nagy, kék szempár és a szájacska, melyet egy letűnt korban rózsabimbóhoz hasonlítottak volna. Pedig rózsabimbónak túl nagy volt, túl sebezhető és lágy, különösen az alsó ajak, amelyet Verity hajlamos volt beharapni, amikor aggódott. Vagyis mostanában igencsak gyakran. És az Ezredes tudta, hogy jó oka van rá. Kevesen kerülnek ilyen közel ahhoz, hogy eltegyék őket láb alól, méghozzá nem is csak egyszer, hanem kétszer, alig néhány hét leforgása alatt, minden észszerű ok nélkül. Valószínűleg pusztán azért, mert nem a megfelelő emberekkel barátkozik. Jelen esetben a Főnökkel.

A Főnökkel kapcsolatos kutatásai nem derítettek ki többet, mint amit már amúgy is tudott: hogy a férfi saját erejéből gazdagodott meg, vagyonát jobbára ingatlanból és távoli vidékeken szerezte, ahol az ilyesfajta tranzakciók kevésbé szabályozottak, és ahol jó pénzért meg lehet vásárolni az embereket. Aztán a Főnök

természetesen továbblépett, jobb helyekre és jobb emberekhez, mostanra pedig olyan jó hírre tett szert, ami hozzáférést biztosít neki a szolid pénzintézetekhez éppúgy, mint a társadalom magasabb köreihez, persze nem a legelőkelőbb társasághoz, inkább a hírességekhez és a pénzemberekhez. Elég volt elmenni valamelyik partijára, és megnézni, kik a vendégek, az ember rögtön megértette. A pénz beszél. És a Főnök több pénzt szedett össze, mint Rockefeller, legalábbis ez a hír járta.

Az Ezredes számára az is nyilvánvalóvá vált az összegyűjtött információk alapján, hogy konkrét dátumok és helyek sehol sem szerepelnek. Az sem derült ki, hogy a Főnök hol és mikor született. Azt beszélték, hogy Ukrajnában, de egyesek Hawaiit emlegették, mások Makaó szerencsejáték-központját a kínai partok mellett. A Főnök egyetlen interjújában sem esett szó a kezdetekről, mert mindig előre megszabta, milyen kérdéseket lehet feltenni neki, és mi az, amit nem szabad szóba hozni, így aztán könnyű volt a válaszolnia. Az Ezredes úgy érezte, miközben ezeket az interjúkat olvasgatta a Google-n, hogy a fickó valóságos rejtély. Mindig csak azt mutatta magából, amit éppen akart.

Márpedig ez nem normális. Elvégre mindenkinek vannak szülei, mindenkinek van múltja feleségekkel, gyerekekkel, esetleg fivérekkel és nővérekkel, nagynénikkel, nagybácsikkal, nagyszülőkkel. Senki sem kezdi egyedül az életét. Hol van a Főnök anyja? A családja? Van talán egy felesége is, elrejtve a világ elől,

távol a viharos társasági élettől?

De hiába: a Főnök agglegény volt, egyedül élt, közeli barátok nélkül, és a személyzete úgy védelmezte, mint a titkosszolgálat, mintha mindenki titoktartási nyilatkozatot írt volna alá, még a szakácsok is, akik azt a sok finomságot készítették a partira. De még a pultosok is.

Valahol az információtengerben említés esett arról, hogy hallották, amikor a Főnök oroszul szól az egyik emberéhez, egy pincérhez, akit dohányzáson kapott. Jól letolta, állítólag. És ez a partin történt. Aztán, mit tesz isten, ugyanez az orosz bekerült az egyik helyi kórházba, ami az Ezredes szerencséjére történetesen ugyanaz volt, ahová Verityt is szállították ugyanazon az éjszakán. A parti éjszakáján, amelyen ez az orosz éppen pincérként működött közre.

Rendőri pályafutása során, melyet járőrként kezdett, hosszú évek alatt feljutva a szakma csúcsára, az Ezredes megtanulta, hogy ne higgyen a véletlen egybeesésekben. Ha valami rossz dolog történik, mint például egy gyilkosság, akkor nincsenek véletlenek. Csak bűntény van.

Most, ahogy Verity ágya mellett ült, és úgy bámulta, mintha a puszta akaraterejével meg tudná gyógyítani, arra gondolt, hogy ha van a világon nő, aki védelemre szorul, akkor ez a lány itt az. Az Ezredes hosszú és nehéz utat tett meg a felesége halála óta – egyedül neveli két kislányát, s miután a lányok már aludni tértek, valami jó zene és egy üveg bor mellett, amit már nem oszthat meg

senkivel, tölti az estéket. De főleg az érzéseit nem volt kivel megosztania. Voltak éjszakák, amikor ő, a felnőtt férfi, a kíméletlen zsaru összetört, és sírt, mint egy gyerek. A bor azonban jobban esik könnyek nélkül, és lassan múlt az idő. Miközben az ifjú Verity Realt nézte, aki úgy aludt, mint akit elkábítottak, olyan gyengédséget érzett, amiről tudta, hogy a szerelem előjele.

Gyorsan felállt, és arra gondolt, milyen ostoba. Lesimította az egyenruháját, megigazította a nyakkendőjét, megpaskolta az aranycsillagokat a vállapján. Nem vesztegetheti itt az időt. A lánynak – mert valahogy mindig lányként, nem pedig nőként gondolt Verityre – nincs szüksége rá. Soha nem is lesz.

Az ajtó kopogás nélkül kinyílt. Az Ezredes automatikusan a fegyveréhez kapott, így a Főnököt egy felemelt Luger fogadta, amikor belépett.

– Nicsak, nicsak – tartotta fel a kezét a Főnök. – Az Ezredes megint katonásdit játszik. Azt hittem, hogy a partin már kiszórakozta magát. Mindenesetre nem számítottam rá, hogy itt találom magát.

Az Ezredes zavartan szabadkozott. Nagy, fehér zsebkendőt vett elő, és megtörölte izzadt homlokát, mintha még gyerek volna, akit rosszalkodáson kaptak, nem pedig kötelességét teljesítő rendőr.

– Az emberei a kapunál voltak olyan szívesek, és beengedtek – mondta a Főnöknek. Tudta, hogy úgy beszél, mintha előre megírt szöveget olvasna, pedig igazából csak annyit akart mondani, hogy a srácok beengedtek, én

pedig bejöttem, hogy ránézzek a lányra, aki majdnem vízbe fúlt, és ki akarom vizsgálni ezt a gyanús eseményt.

A Főnökben azonban volt valami félelemkeltő, valami olyasmi, amit az Ezredes a bűnözőkkel szerzett rengeteg tapasztalatból jól ismert: valami sötét aura. Korlátokat nem tűrő embernek tűnt, aki nem hagyja, hogy bármi vagy bárki az útjába álljon, ha akar valamit. És az Ezredes hirtelen rádöbbent, hogy ez a valami most Verity. Aggodalom fogta el a lány iránt.

– Mint láthatja, a hölgy jó kezekben van itt. Minden szükségletét és igényét kielégítjük. – A Főnök türelmetlennek tűnt, mintha már alig várná az Ezredes távozását.

– Akkor azt javaslom, hogy vizsgáltassa meg doktor Prescott-tal, amint visszatér – mondta az Ezredes.

– Prescott-tal?

– A világhírű idegsebésszel. Biztos vagyok benne, hogy ismeri a nevét és a munkásságát – Az Ezredes most már határozottan izzadt. Megint megtörölte a homlokát, miközben magán érezte a Főnök fürkész tekintetét. – Különben is itt lakik a szomszédban.

– Ismerem. Volt olyan kedves, és eljött az estélyemre, mint ahogy ön is, Ezredes. Remélem, jól érezte magát. Roppant vendégszerető ember vagyok, szeretem szórakoztatni a szomszédjaimat és a barátaimat, beleértve önt is. De most, kedves Ezredesem, meg kell kérnem, hogy távozzon. Hagyjuk az ifjú Verityt, hadd aludja szépre magát, bár az ő esetében a szépség már

aligha fokozható.

A Főnök mosolyogva tárta ki az ajtót. Az Ezredesben váratlan késztetés támadt, hogy behúzzon neki egyet. A legszívesebben ököllel csapott volna a sötét szemek közé, melyek gúnyosan meredtek rá. Minden önuralmára szükség volt, hogy ehelyett csak felvegye a sapkáját, és elsétáljon a fickó mellett, ki az ajtón.

Miközben sietve végighaladt a kavicsos ösvényen, el a főépület mellett, ahol a kocsiját hagyta a behajtón, az Ezredes, életében először, elbizonytalanodott a tekintetben, hogy mit kellene tennie. Végül úgy döntött, hogy kapcsolatba lép Chad Prescott-tal és Mirabellával.

MIRABELLA

Az Ezredes már várt a nizzai repülőtéren.

– Madame Mirabella! – kiáltotta, amikor kibukkantam a tömegből, kerekes bőröndömet magam után húzva, még mindig Chaden és az elváláson borongva. Még csak meg sem csókoltuk egymást, legalábbis nem rendesen, intimebb érintkezésről nem is beszélve. Micsoda viszony! Teljesen elvesztem az ilyesféle gondolatokban, meg az olyanokban, hogy hogyan segítsek Verityn, erre előbukkan a semmiből épp az az ember, akire szükségem van.

Elvette a táskámat, és közben tájékoztatott Verity

hogylétéről.

– Menjünk innen – mondta.

Elmeséltem neki, hogy Chad szerint mi történhetett, és hogy nem bízik a Főnökben.

Képzeletben láttam Verityt a hatalmas ágyban, angyali, alvó arcával a feltornyozott párnákon, az ágy mellett a könyvekkel, magazinokkal, a hűtött Perrier-vel és a kristálypohárral; a megrakott kandallóval, amit csak be kell gyújtani, a halk zenével, a kilátással a fákra, virágos bokrokra, a jázmin és orgona illatára. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy valaki tudja, milyen könnyű elcsábítani egy lányt effajta fényűzéssel, ilyen túláradó nagyvonalúsággal, hatalommal és gazdagsággal.

A Főnöknek mindene megvan, és most az egészet Verity lába elé teríti.

– Mit tegyünk? – kérdeztem tanácstalanul.

– Beszélnem kell a Főnökkel – felelte az Ezredes.

50

A FŐNÖK

A Főnök nem egészen azt kapta, amit akart. Frusztrált volt, mint egy felnőtt gyerek, akit megfosztottak a beígért csemegétől, és erről csak ő tehetett. Elrekkentette ugyan Verityt a vendégházába, de a lány nem volt teljesen kiszolgáltatva neki, mint korábban. De a médiától megkapta az elismerést, amiért megmentette a lány életét. Világszerte leadták a hírműsorokban, ahogy kijön a tengerből, karjában az eszméletlen testtel. „A nap hőse”, ez volt a képaláírás mindenütt, miközben az életéről, a házairól, a vagyonáról meg a nagyvonalúságáról beszéltek, valamint arról, hogy agglegény.

A partit is mutatták teljes pompájában, a lampionokkal, az ezüstvödrökben hűlő pezsgővel, az utakra, asztalokra boruló virágokkal és a szép nőkkel, akik belemosolyogtak a kamerákba.

Most mégis itt ül egyedül a bunkerében, ahogy máskor is, a hatalmas bőrfotelben, és üres tekintettel mered a birtokot mutató képernyőkre. Most minden üres volt, csak a járőr sétálgatott a kutyájával. A német juhász a legjobb fajta: intelligens, élvezi a kiképzést, az engedelmességet.

Remek állat. Hosszan nézte a képernyőket, és egyre nőtt benne a feszültség. Idegesen játszadozott egy tollal. Végül felállt, kiment a fürdőszobába, levette méretre szabott, fekete zakóját, halványszürke flanelnadrágját és a kézzel varrt, kék egyiptomi inget, amelyet tucatjával szokott rendelni. A cipői hasonlóképpen méretre készültek, a Lobb of Londonnál ott volt az egyedi sámfája, pontosan a lába formájára. Elég volt csak odaszólnia, és máris elkészítették neki az új párat, amilyet csak akart. Minden vágya teljesült. És ebben rejlett a probléma. Valamit tennie kellett, hogy leküzdje az egyhangúságot, az életuntságot, amikor már semmi sem számít, és amikor a depresszió úgy támad, mint az éjszaka fekete vérebe. Nem a német juhász, hanem a sötétség ebe, a Pokol kapujának őrzője, maga Kerberosz.

Ideje volt cselekedni.

Felvette a fekete velúrnadrágot. Szerette a puha anyag érintését, és azt, hogy zajtalanul lehet benne mozogni. Nem suhog, nem gyűrődik; ideális ahhoz, amit ő „rosszalkodásnak” nevez. Márpedig most ellenállhatatlan kényszert érzett a rosszalkodásra.

Persze van már egy nő, aki felkészülten várja. Verity, aki csupa édesség és fény, és azt képzeli, hogy szerelmes belé; talán azt is elképzeli, milyen lenne az élete egy milliárdos feleségeként. Akár ezt is lehetne sugallni neki, de először el kell intézni a barátnőjét, Mirabellát, aki az úgynevezett „vonzalma” igazi tárgya.

Mirabella természetesen meglátogatta egyszer Verityt.

Most meg kell győzni arról, hogy jöjjön el megint. Megvan a telefonszáma. És a nő azonnal fel is vette.

– Halló – Mirabella csak ennyit mondott, olyan hangon, mintha mástól várt volna hívást.

– Miss Matthews? A Főnök vagyok.

– Ó, te jó ég! Minden rendben Verityvel?

– Éppen Verity miatt hívom. Itt biztonságban van, mármint az én birtokomon, mert természetesen a vendégházamban lakik. Bevallom, hogy egy kicsit aggódom, Miss…

– Mirabella.

– Igen, Mirabella. Nos, azt akartam mondani, hogy szerintem nem jó, hogy egyedül van. Arra gondoltam, hogy beköltöztetem a villába, ahol jobban szem előtt van, és kevésbé „egyedül”, úgymond.

– Úgymond – ismételte Mirabella, és azon tűnődött, hogy mi ez az egész. Arra gondolt, amit Chad mondott, és megrémült. – Nos, ez talán nem annyira jó ötlet. Azt hiszem, odamegyek érte, és elhozom. Most már visszajöhet hozzám. Tudom ápolni.

– Nem hinném, hogy szükség van erre, itt is tökéletes ellátásban van része…

A Főnök mosolygott: felállította a csapdát, Mirabella pedig egyenesen belesétált.

– Nem. Nem. Azonnal odamegyek. Azt akarom, hogy hazajöjjön, hozzám. Tudom, hogy itt kellemesebben érezné magát.

– A barátnője mellett. Hát persze. Bár reméltem, hogy

esetleg már engem is barátjának tekint. – A Főnök a végsőkig kijátszotta a barátkártyát. – Én csak próbáltam a legjobbat nyújtani neki.

– És meg is tette. De még mennyire, uram. Azazhogy Főnök.

A férfi őszinte derűvel elnevette magát. – Magának meg nekem jobban meg kéne ismernünk egymást. Úgy tűnik, hogy a humorérzék mindenképp közös bennünk.

Mirabella félholt volt az aggodalomtól és némiképp a félelemtől. Vadul töprengett, hogy mit tegyen, miközben próbálta fenntartani a társalgást a Főnökkel, aki olyan átkozottul kedves és elbűvölő volt, hogy Mirabella szinte el sem akarta hinni azt, amiről tudta, hogy igaz. Ez a baj a sármőrökkel. Bejutnak a védelmi vonalaink mögé, aztán zutty, ránk húzzák a vizes lepedőt, és annyi. Te jó ég, ki kell hozni onnan Verityt…

– Nos – mondta, és már kezdett testet ölteni benne egy terv. – Csak annyit tudok mondani, hogy köszönöm, amiért ennyit foglalkozott vele. Először kimentette a vízből, aztán elvitte a kórházba, és azóta is folyamatosan támogatja, a lehető legjobb ellátással. Azt hiszem, ez egy életre szóló barátság alapja lehet, Főnök.

– Meglehet. Vagy akár ennél több is. Elvégre a megmentők jutalmat érdemelnek.

Mirabella megdermedt. Ezt meg hogy értette? Meg akarja szerezni Verityt? Ott akarja tartani abban a hatalmas ágyban bedrogozva, mint egy aranyangyalt? A szokásos düh és félelem magához térítette.

– Azonnal átmegyek, és elhozom – jelentette ki. – Készítse elő. Nem kell mentő. Majd elviszem kocsival.

– Ha jól emlékszem, a maga autója lezuhant a szakadékba, Mirabella. És ugye nem lenne jó, ha ez még egyszer megtörténne, nem igaz?

Te jó ég, ez a pasi fenyegetni akarja? Megborzongott. – Van új kocsim, egy kis SEAT. Minden rendben lesz.

– Bármikor megkérheti Chad Prescottot, hogy elfurikázza abban a gyönyörű Jaguarjában.

– Ó, Chad még Párizsban van, vészhelyzethez hívták, kisgyerek, autóbaleset…

– Á, értem. Még szerencse, hogy volt kéznél egy sebész. Méghozzá ilyen sebész, a szakmája mestere.

– Doktor Prescott az egyik legjobb idegsebész. Szerencséje van annak a gyereknek.

– Efelől semmi kétség – A Főnök pontosan tudta, hogy elkapta Mirabellát. Ez a módszer mindig bevált, az üzletben és a nőknél is, és most újra bevetette.

– Küldethetek egy kocsit is magáért – persze esze ágában sem volt ilyesmi, a helikopter meg aztán végképp. Nem akarta, hogy bárki tudjon az érkezéséről. Hogy bárki lássa. Előre tudta, hogy Mirabella visszautasítja az ajánlatot.

– Nem, nem, már úton vagyok.

Hallotta, ahogy Verity a háttérben szedegeti a holmiját, a táskáját, a kulcsait, a szemüvegét. – Jobb, ha a hátsó kapun jön be – mondta vajsima hangon a Főnök. – Jöjjön fel az első úton, forduljon jobbra, és egy kapuhoz fog

érkezni. Be van nőve borostyánnal, az a vacak mindent befut, nem lehet útját állni. De az érzékelő fel fogja ismerni magát, és a kapu automatikusan kinyílik. Csak hajtson be.

Mirabella még egy kis rúzst se tett fel, de a kesztyűjét felvette. És a zafírköves gyűrűt. Ezek nélkül szinte meztelennek érezte magát.

Egy pillanatra megállt, és maga elé tartotta a kezét. A tizenkét évvel ezelőtti baleset óta állandóan hordta a kesztyűt. Sosem mutatta meg senkinek a kezét. Még Chad Prescottnak sem. Egy sebész mit gondolhatna a vörös bőrről a csúf hegekkel, ahol a fűrész feltépte. Mit gondolna a hatalmas varratokról, amelyek összetartották a kezét, hogy egy nap majd újra használhassa. Ahogy használta is. Csak éppen kesztyűben.

Ó, mennyire irigyelte a makulátlan bőrű női kezeket, a fényesre lakkozott, csillogó kövekkel díszített körmöket. A zafír, amit Jolly nénitől kapott, bizonyos értelemben a megmentője volt, mert a csillogása elterelte a figyelmet arról, hogy mit rejteget alatta. A Villa Marához vezető út a szakadék mellett vitt, úgyhogy Mirabella óvatosan, majdhogynem túl lassan vezetett. Emlékezett az ütközésre, a repülésre, a helikopteres, mosolygó katonákra, akik megmentették. Nemsokára a hátsó kapuhoz vezető úton haladt. Felgyulladtak a fények, és Mirabella fékezett. Az ablakon át látta a rászegeződő kamerákat. Nem hibáztathatta a Főnököt: egy ilyen ember könnyen válhat emberrablók célpontjává. Meg kell

védenie magát.

Újabb fények villantak fel, ahogy továbbhajtott a tenger felé vezető úton. Egy ház vagy legalábbis épület felé. De fényeket nem látott rajta, ablakokat sem.

Aztán a borostyánnal benőtt fal a szeme láttára megmozdult, és elhúzódott. Mögötte acélajtó bukkant elő. Amögül pedig a Főnök.

Isten hozott, szólt a pók a légynek.

51

MIRABELLA

A Főnök biztosan mindent előre elrendezett, hogy bemutatót csinálhasson nekem. Egy gombnyomásra aranyszínű drapériák ereszkedtek alá a mennyezetről a falak elé. Középen hatalmas ágy emelkedett, benne Verity, aki mélyen a párnák közé süppedt, szőke haja csipkeszerűen terült szét körülötte. Barackszínű selyemlepedő simult alá, vékony fehér karjai a teste mellett hevertek békésen, tenyérrel lefelé, tökéletesen manikűrözött és lakkozott rózsaszín körmökkel. Az egyik füle mögött egy szál gardénia, nyilván azok közül, amelyek hatalmas vázákban álltak minden elképzelhető helyen, és az illatuk olyan erősen áthatott mindent, hogy alig kaptam levegőt.

Te jó ég, gondoltam, tisztára, mint egy ravatalozó. A Főnökhöz fordultam, aki közvetlenül mögöttem állt. – Mi a fenét művelt vele?

– Hogy mit műveltem? Miért nem néz körül, Mirabella? Nézzen végig ezen a palotán, amit csakis a barátnőjének csináltam. Ki tenne ennél többet Verityért, kérdem én? Persze nyilván megdöbbent, hogy ilyen állapotban látja,

de biztosíthatom, hogy a lehető legjobb orvosi ellátásban részesül. Igazság szerint jobb ellátásban, mint amit Prescott adhatott volna. A gép, amit az ágya mellett lát, folyamatosan táplálja, még akkor is, amikor alszik, és a szűrt levegő a lehető legtisztább.

A Főnök széttárta a kezét, és barátságos mosolya elérte a szemét. Nagylelkű volt, szeretetre méltó, elbűvölő. – Bízzon bennem – mondta lágyan. – Biztosíthatom, hogy épségben vissza fogja kapni a régi Verityt. Kis híján megfulladt, lehetnek utóhatások, tüdőproblémák, vérkeringési nehézségek. Azért hoztam el a kórházból, mert én itt biztosítani tudom neki a létező legjobb orvosi ellátást.

Én persze nem vettem be. Valami nagyon nem volt rendben. A szemébe néztem. – Most azonnal hazaviszem.

A Főnök összefonta a karját széles mellkasa előtt, és járkálni kezdett. Először Verityre pillantott, aztán rám.

– Szeretném tudni, pontosan hogyan képzeli ezt, kedvesem. Miért nem iszunk meg egy pohárka finom bort? Hagyjuk csak aludni Verityt, amíg ki nem találjuk együtt, hogy mi lenne a legjobb neki. Természetesen azzal az alapvetéssel, hogy mindketten azt fogjuk tenni, ami a legmegfelelőbb számára.

Tudta, hogy ideges vagyok; sőt mintha olvasott volna a gondolataimban, szinte még mielőtt megszülettek volna a fejemben. Vajon mit kéne csinálnom? Fogalmam sem volt. Kezdtem pánikba esni.

– Nem, köszönöm – mondtam, amikor felém nyújtotta a

poharat.

– De hisz ez Montrachet, kedvesem! Most fejtettem le, amíg magát vártam.

– Várt engem?

– Nyilván tudtam, hogy eljön meglátogatni a barátnőjét. Ez csak természetes. És amint láthatja, minden rendben van.

Elvettem a poharat. Azt kívántam, bárcsak Chad mellettem lenne. És az Ezredes. Féltem ettől az embertől, féltettem tőle Verityt. Pedig nagyon kedves. Közismert milliárdos, akinek nincs szüksége se rám, se Verityre… Nem is tudom, mit keresek itt bezárva, egyedül vele, ebben az elképesztő hálószobában.

Megdermedtem, amikor visszavette tőlem a poharat, megfogta a kezemet, és egy vastagon párnázott, bordó fotelhez vezetett, az ággyal szemben.

– Parancsoljon – adta vissza a poharat. – Kóstolja meg. Biztos vagyok benne, hogy értékelni fogja.

Fölém hajolt, a térde az enyémhez ért. Nem fenyegetett, mégis ez az érzésem támadt. Óvatosan kortyoltam egyet.

Ott tornyosult fölöttem. – Nos?

– Kitűnő. Nem vagyok ilyen elegáns borokhoz szokva.

– Akkor most dőljön hátra, és élvezze. Hamarosan kezdődik az előadás.

Elképedten láttam, hogy megnyom egy másik gombot, mire leereszkedett egy másik függöny, elválasztva bennünket Veritytől és az ágytól.

Riadtan felpattantam, de ott állt előttem.

– Drága Mirabella, hagyja már abba, nem kell pánikolni. Csak annyit szeretnék, hogy nézze végig a bemutatót, aminek persze Verity a sztárja. Mindent előkészítettem, de még kell néhány pillanat. Úgyhogy akkor…

Hátranyomott a fotelben, és a számhoz tartotta a poharat, amíg kénytelen nem voltam inni. Tudtam, hogy nem lenne szabad; tudtam, hogy mire képes. Összeszorítottam a fogamat, és az ital lecsorgott a szám széléről a fehér blúzomra. Le akartam törölni, de ő elkapta kesztyűs kezemet. – Hát persze. Szegény Mirabella, milyen szörnyű baleset. – Addig szorította a kezemet, amíg fel nem jajdultam a fájdalomtól.

– Még mindig fáj? – Szemlátomást remekül szórakozott. – Nos, előbb lássuk azt, amit mutatni akarok. Aztán kiderül, hogy mire megyünk ketten. Maga mindig azt hitte, hogy Verityt akarom, pedig nem: nekem maga kell, Mirabella. Amióta megláttam, tudom, hogy milyen. Tudom, hogy maga a megfelelő nő. Tudom, hogy mit várhatok magától.

Leült mellém. Éreztem a kipárolgását, olyan közel volt – enyhe, mégis kábító, régimódian férfias, Bay Rum jellegű kölni a saját férfias illatával keveredve. Mint szorult helyzetemben mindig, most is valami teljesen lényegtelen dolog jutott az eszembe: nyilván ezt a kölnit is személyre szabottan neki készítik. És a világon senki más nem veheti meg. Senki másnak nem lehet olyan illata, mint a Főnöknek. Te jó ég, még csak a nevére sem emlékszem.

Tudja egyáltalán valaki? Ő az, aki, és ez teljesen elegendő. A „Főnök” elnevezés mindenkit emlékeztet a hatalmára.

– És most – mondta mosolyogva –, lássuk a medvét.

52

CHAD PRESCOTT

Chad felkéredzkedett egy magángépre Párizsban, ami egy rockbandát szállított Monte-Carlóba, ahol a herceg rendezett valamilyen eseményt egy odalátogató külföldi elnök tiszteletére.

A kórházban közölték vele, hogy Verity néhány órával korábban távozott, a Főnök felelősségére, aki szakértő orvosi ellátást garantált a saját otthonában. Jobbat, mint a kórházi, állította. Hogyan is mondhattak volna neki nemet? Nyilván elfogadták az adott szavát. Egy ilyen emberét ne fogadták volna el? Akár a saját lányukat is rábízták volna.

Hát persze, gondolta Chad. Bárki ezt tenné. *Egy ilyen emberre.* Éppen kilépett a kórházból, amikor megpillantotta az Ezredest, aki ugyancsak a kijárat felé sietett. Odakiáltott neki. A férfi hátranézett, meglátta, és odament hozzá.

– Barátom! – mondta az Ezredes. – Remélem, nevezhetem barátomnak, elvégre egy csónakban evezünk.

– És egészen pontosan mi ez a csónak? – Chadnek rossz

előérzete volt.

– Mirabella elment megnézni Verityt. A lány állítólag a Főnökkel távozott. És Mirabella nem jött vissza, nem is keresett. Épp indulni akartam utána a Villa Marába. Két kocsi jön majd velem.

– Vagyis inkább velünk. Magával megyek. De talán helikopter kellene, azzal gyorsabb.

– Gyorsabb, de hangosabb is. És nem akarjuk megriasztani.

Az Ezredes látta Chad döbbenetét, és sietve hozzátette: – Úgy értettem, hogy *bárkit is* megriasztani. Se Mirabellát, se Verityt, aki épp csak kikerült a kórházból.

– És nem lett volna szabad kikerülnie – jegyezte meg Chad komoran. – Miben sántikálhat a Főnök?

Az Ezredes vállat vont. – Olyan emberrel van dolgunk, akinek rendelkezésére áll minden, ami pénzzel és hatalommal megszerezhető. Bizonyos férfiaknak ez nem elég. Vannak dolgok, amiket nem lehet megvásárolni. És ilyenkor késztetést éreznek arra, hogy demonstrálják az erejüket, és kicsikarják a „tiszteletet” olyan nőktől, akikre jogot formálnak. A végső hatalmat akarják, doktor.

Chadnek nem kellett megkérdeznie, hogy konkrétan mire gondol. Végső hatalom, azaz élet és halál urai. Ő orvos volt, gyógyító, ahogy nevezni szerette magát. Életmentésben utazott. De ott és akkor örömmel látta volna a Főnököt holtan.

AZ EZREDES

Az Ezredes azóta utálta a kórházakat, hogy a felesége kórházban töltötte élete utolsó óráit. Nem is utálat volt ez, hanem már fóbia. Az ágyak körüli függönyök baljós fehérsége, a létfenntartó gépek állandó sípolása és kattogása, a siető nővérek gumitalpú cipőjének surrogása, a mindent belengő ideges energia. Nem örült, hogy be kellett mennie kihallgatni a pincért, akinek bepólyált fejéből csak két rémült szem meredt rá.

Tudta, hogy az ilyen bűnözők tetteit nem az agyuk motiválja, nem a normális logika és józan ész – az ilyen egyszerű embereket kizárólag a mohóság, a szükség vagy a pillanatnyi késztetés hajtja. Ezt a pincért is ezek a dolgok juttatták ide – csaknem a halálba, de egészen biztosan a börtönbe. Az Ezredes csak egy egyszerű kijelentést várt tőle. Egy vallomást, ha úgy tetszik. Azt akarta, hogy a pincér mondja el, ki bérelte fel. Ki fizette ki. És mennyivel. Az volt a tapasztalata, hogy az ilyen emberek nem kerülnek túl sokba. Egy kis pénz a zsebbe, adómentesen, gyorsan. Csakhogy ezúttal a dolog nem működött.

A pincér nem beszélt. Üres tekintettel bámult ki a kötés alól. Még csak a fejét sem rázta, hogy jelezze: nem tud semmit. Összeszorította a száját, és hallgatott.

Az Ezredes nem hibáztatta: a Főnököt bemártani nem hálás dolog. Ennek az embernek egyszerűen el kellett

volna tűnnie.

De még itt volt, azonban az Ezredes érezte, hogy ennek már nincs túl sok jelentősége. Az számít, amit Mirabella mondhat. És Verity. Ha egyszer sikerül őt kihozni abból a bunkerből.

53

VERITY

Különös, szinte misztikus érzés volt a színpad fölött lebegni a díszes aranytrónon, mintha az a hercegnő volnék, akinek kislányként annyiszor képzeltem magam. A gyerekek sokszor álmodoznak, és bár a szívükben élő tündérmesék nem valóságosak, ők annak élik meg őket. A szerető szülők ezt termékeny képzeletnek nevezik. Azt mondják: „Mindig kitalál mindenfélét, tudjátok.” Engem mindig nagyon „kreatív” gyereknek tartottak.

Most azonban a fejem szünet nélkül zúgott, tele volt furcsa gondolatokkal, emlékekkel, vágyakkal… És mennyire szerettem volna valahol máshol lenni ahelyett, hogy a Főnök kis hercegnőjét játsszam! És egek, csak nem Mirabella az mellette?

A színpadi fények elvakítanak, mégis biztos vagyok benne, hogy ő az, a tűzvörös hajából, bár az arcát nem tudom kivenni. De azt láttam, hogy egy pohár bor van a kezében. Ez azt jelenti, hogy valami társasági eseményről van szó, minden rendben van, és ami velem történik, az csak ugratás, vicc. De nem hallok nevetést.

Aztán a fények elhalványultak, egy rám irányuló

reflektor kivételével. A körülöttem lévő dolgok is meg voltak világítva, de nem láttam őket, mert képtelen voltam elfordítani a fejemet. Mintha valami pánt szorította volna le a nyakamat. Hiába próbáltam megmozdítani, nem sikerült. Felkiáltottam, hogy „Mirabella, segíts!”. Vagyis azt hittem, hogy kiáltok, de mintha egyetlen hang se jött volna ki a torkomon. Nem tehettem mást, mint hogy nézem őt. Egyszer már megmentett, ott, a vonaton, aztán megint, amikor a szakadékba zuhantunk. Az a baljós érzésem támadt, hogy mostanra kifogyott a szerencsém, mert mellette ott ült a Főnök.

– Nos – mondta éppen a Főnök joviálisan, várakozón dörzsölgetve a kezét –, igyon még egy kis Montrachet-t, Mirabella, miközben az előadást csodálja.

MIRABELLA

Látom Verityt. Valami rémálomba csöppentem. Egy horrorsztoriba, valamiféle előadásba, amelyet igazi, élő emberek játszanak, és amiről a zsigereim mélyén tudom, hogy csakis rossz véget érhet. Érzem magamon a Főnök tekintetét, miközben az előképet nézem, az ő kis „bemutatóját”: Verity kifejezéstelen arcát, az arca körül szétterülő szőke glóriát. A haja annyira ki van húzva, hogy biztosan fájdalmas lehet, akárcsak a széles

nyakpánt, értékesnek tűnő kis félkarikáival. A Főnök nem sajnálta a pénzt. Az arany biztosan igazi arany, akárcsak a jókora smaragdok Verity fülében, a gyűrűk az ujjain. Verity annyira lesoványodott, hogy nem is értem, hogyan maradnak meg rajta az ékszerek. A körmei mélyvörösre lakkozva kezén-lábán.

Az aranysárga függönyök még széjjelebb csúsztak, és a hátsó falon két kitömött szamárfej vált láthatóvá. Mindkettőt aranyglória övezi.

– Látja, milyen életszerűek? – A Főnöknek eszébe jutott a két szamár, amelyeket gyerekkorában annyira szeretett, de aztán leölte, és vadhúsként adta el őket. Most a kezét dörzsölve ült hatalmas székében, és várta a folytatást.

Én viszont már talpon voltam, a kecses kristálypohár darabokra tört a padlón, szétfröccsent a bor, sűrűn és vörösen, mint a vér. Elkapott, de én leráztam magamról a kezét, olyan erővel, amit el sem tudtam képzelni magamról. Láttam, hogy Verity szeme rám mered. A szája mozgott, de nem szólalt meg, ám láttam, hogy meztelen lábujjai begörbülnek. Vékony ujjai ráfonódtak a trónszék karfájára, mintha fel akarna állni.

A kis színpad felé rohantam, egy ugrással legyőzve a két felfelé vezető lépcsőt, mint régen, iskolai gátfutóként. A félelem most is hihetetlen erőt és energiát adott. Verity látványa a két szamárfejjel. Tudtam, hogy a Főnök neki is ezt a sorsot szánja. Egy fiatal szőkével akarja kiegészíteni a gyűjteményét. Őt tenné középre, a maga glóriájával,

talán még a smaragdokat is meghagyná. Ahogyan a gazdagok ellopatják a híres képeket, Leonardo vagy Raffaello munkáit a múzeumokból, hogy kiakasszák a lakásukban valami titkos helyre, ahol senki más nem láthatja. És ahol egyedül gyönyörködnek a lopott szépségben.

Tudtam, hogy a Főnöknek ez a bunker az a hely, és ide szánta Verityt, a végső trófeát, erre a falra. Nem voltam benne biztos, hogy meg tudom akadályozni. Nem tudtam, mi lesz velem. Hallottam a Főnök nevetését, miközben Verityhez rohantam.

– Mirabella… – Verity hangja alig volt több suttogásnál. A szeme száraz és merev volt, mintha képtelen lenne könnyezni. De rettegést láttam a tekintetében, és tudtam, hogy én is ugyanezt érzem. Kesztyűs kezembe fogtam a kezét. A zafír felszikrázott az erős fényben, és felmerült bennem, hogy mi ketten most egy kisebb vagyont hordunk magunkon ékkövekben. De az egészet odaadnánk, csak hogy szabadok legyünk.

Az adrenalin, ami az eddigi hamis erőt adta, hirtelen elszállt belőlem. A térdem megroggyant. A padlóra roskadtam, és Verity lábára hajtottam a fejemet. Olyan hideg volt az a láb, hogy a legrosszabbtól tartottam, de éreztem a pulzusát, lassan, egyenletesen.

Ekkor suttogni kezdett, ám alig mozdult a szája: – Köszönöm.

Hallottam, hogy a Főnök közeledik erős léptekkel, hatalmas alakjával – óriás az üzleti világban, és óriás a

való életben is. Egyetlen ökölcsapással szétzúzhat mindkettőnket, és biztos voltam benne, hogy sokszor tett már ilyet.

– Nicsak, nicsak, az én kis lánykáim együtt. Milyen kedves. És most elmondom, mit fogunk csinálni, mielőtt… – Egy pillanatra elhallgatott, és halkan felkacagott, mintha jó vicc következne. – Minden más előtt. Szerintem igyunk egy csésze finom teát. Külön mostanra rendeltem meg. A boros baleset után, azt hiszem, hogy egy olyan rendes angol lánynak, mint Verity, teára van szüksége. A britek mindig ezt mondják háborús helyzetekben, amikor röpködnek a bombák: „igyunk meg egy csésze finom teát”.

Megint nevetett a saját viccén, aztán óvatosan hatalmas mancsába fogta Verity kezét. Felém fordult. Még mindig Verity lábánál kuporogtam a földön. – Jöjjön, kedvesem, beszéljük meg ezt a dolgot. Aztán elmondom, hogy magával mik a terveim.

És így történt. Mindhárman ott ültünk a fehér abroszos asztal körül, ezüst teáskannák és limoges-i porceláncsészék, kekszek és angol lekváros sütemények között, ezüstkanalainkkal elkeverve a cukrot, félve attól, hogy mi lehet a csészénkben, amikor kivágódott az ajtó. Chad, az Ezredes és egy szakasz egyenruhás rendőr rontott be.

– Verity, megjött a lovasság – mondtam.

54

A FŐNÖK

A Főnök rájött, hogy hibázott. Klasszikus hiba. Nem zárta be az ajtót. Nem várta meg a lovasságot. Volt egy titkos kijárata, a szívének oly kedves Matisse-festmény mögötti falban. Az ajtó gombnyomásra nyílt, és feltárult a falépcső, amely mintha a sötét semmibe vezetett volna. Ő maga tervezte azt a lépcsőt, és sokszor használta, néha csak arra, hogy megszökjön egy hívatlan vendég vagy valamilyen kellemetlen társadalmi kötelezettség elől. Most azonban komolyan menekülnie kellett, talán örökre.

Egy másik kapcsoló megnyomásával kicsi, szögletes terembe jutott a lépcső aljánál. Itt nem volt bútorzat, csak egy csomó festmény a falnak támasztva. A Főnök megtorpant, végignézett rajtuk, kiválasztott egyet, a hóna alá csapta, és az ajtóhoz sietett. A kijárat egy fából ácsolt járdára nyílt, ami egy kőmólóhoz vezetett.

A Riva ott horgonyzott. A Főnök lemászott a vaslétrán, és beugrott a motorcsónakba. Az megbillent, és ő majdnem a vízbe esett, de a festményt akkor sem engedte el. Visszanyerte az egyensúlyát, aztán elfoglalta helyét a kormány mögött. Ő volt a kapitány, mint mindig, csak

most nélkülöznie kellett aranyzsinóros sapkáját, ami büszkén hirdette a rangját. Különben sem tartózkodott ott senki, aki megcsodálhatta volna. Egyedül volt.

A hatalmas motorok felbőgtek, elég hangosan ahhoz, hogy figyelmet keltsenek. A Főnök az órára pillantott. Látta, hogy tizenöt, talán húsz perce van addig, amíg üldözői rájönnek, hogy merre menekülhetett.

Jól fel volt készülve. Egy magafajta embernek mindenre készen kell állnia. Ezt már fiatalon megtanulta, és szokásává vált. A hátsó ülés alatt bepakolt bőrönd lapult egy-két hétre elegendő ruhával és néhány pár Lobb cipővel. Nem élhetett ezek nélkül, és nem látta be, hogy miért kellene nélkülöznie őket.

Amikor már körülbelül egy mérföldnyire eltávolodott a parttól, leállította a hajót, és visszanézett a házára, a Villa Marára, amely úgy ki volt világítva, mintha még mindig tartana a parti. Szinte hallotta a rendőrkutyák izgatott csaholását, és látta a rendőrök meg talán Chad Prescott világító zseblámpáit. Vagy éppen a nyavalyás Ezredesét. Mintha a vetélytársai lennének.

Sokáig állt ott, és nézte a múltját. Nem volt könnyű hirtelen mindent feladni. A hírnevet, a presztízst, az ismertséget. A nőket. A hatalmat. Mindent, amiért eddig dolgozott. Olyan hévvel gyűlölte mindnyájukat, hogy szinte fizikai fájdalmat érzett. Mindössze egyetlen percébe, hatvan másodpercbe telt, hogy beállítsa az energiaforrást, ami beindítja az időzítőt, hogy a múltjából minden és mindenki átrobbanjon az örökkévalóságba.

Akkor senki sem marad, aki kereshetné, egyetlen tűnődő nő sem, egyetlen fal sem Matisse-okkal és Picassókkal. Az egyetlen festmény, amely számított neki, ott volt vele a hajóban. A Turner-tájkép vízhatlan csomagolásban, pontosan úgy, ahogyan Vasember Matthews magával vitte sok évvel azelőtt. Bár persze ő erről mit sem tudhatott.

A Riva némán ringatózott a hullámokon. Teljes volt a csend. A sötétség, az ég mint valami finom köd, mintha ráereszkedett volna, és mindent elborított. Összeszedte magát, levett magáról mindent, egy pillanatig meztelenül állt, aztán a vízbe dobta a ruháit. Nézte, amint lassan a víz alá süllyednek. A régi énje ezennel meghalt. És elkezdődött az új élete.

Fél órával később egy kissé görnyedt hátú, ősz hajú férfi keret nélküli szemüvegben és viseltes panamakalapban, khakinadrágban és Lobb mokaszinban kikötött egy kis halászmólónál. A móló mögött aszfaltozott kifutópálya nyújtózott, melyet jól ismertek azok a drogcsempészek, akik a radar hatósugara alatt repültek be ide Dél-Amerika különböző részeiről. Egy hatalmas, pajtaforma, rozsdásodó bádogtetős épület is állt ott, benne számos kicsi, de erős gép, melyek tankolás nélkül is nagy távolságokat tudtak megtenni. Például Kolumbiáig, ahol a Főnöknek ugyancsak voltak ingatlanjai. Persze más néven, más személyazonossággal.

Fogta a bőröndöt, és beszállt a drága kis gépbe, melyet

belül krémszínű kárpit borított, és tele volt mindenféle kényelmi felszereléssel. Beült a pilótaülésbe, és ellenőrizte a papírjait rejtő irattárcát: egy más névre szóló útlevél, benne a világ számos országának pecsétjeivel, és annak az embernek a fotójával, akivé átváltozott. Vadonatúj útlevéllel nem boldogult volna, bár nem számított rá, hogy határőrökbe botlik, legalábbis ott, ahol leszállni készült, a radarok érzékelési sávja alatt, aligha. De megrögzött szokása volt minden eshetőségre felkészülni. Bármilyen vészhelyzetre.

Húszéves kora óta vezetett repülőt – egy orosz pilótától tanulta, aki egy ősrégi propelleres jószággal fuvarozott ide-oda turistákat a krími üdülőhelyek között. Később, amikor megkezdte felemelkedését, profi oktatót bérelt, aki mindenre megtanította. És ez remek döntés volt, gondolta, miközben előkészült a nagy útra.

Nem adott le repülési tervet, csak végigrepült a francia partok mellett a radar alatt, aztán magasan a felhők fölé emelkedett, távol a kereskedelmi útvonalaktól, távol attól a világtól, amelyben úgy ismerték, a Főnök.

Mosolygott, miközben mindent maga mögött hagyott, bár azt nagyon sajnálta, hogy nem tette az asszonyává Mirabellát. Talán majd később. Egy másik életben.

Ekkor jutott eszébe a festmény, a Turner-tájkép, minden bajának okozója. Otthagyta a hajóban. Vágyott arra a képre, egy férfi hevületével. És mindent elveszített miatta.

A mosoly lehervadt az arcáról. És a gép motorjai

köhögni kezdtek. A jármű rázkódott, és megbillent.

A Főnök felnyögött. Semmi gond, mondta magának. Semmi olyan, amit ne tudnék megoldani. Mindig megoldom.

55

VERITY

Kész csoda vagyok, legalábbis Mirabella ezt mondogatja nekem. Persze én közel sem érzem magam annak, ennyire nem vagyok nagyszerű. Én csak azt érzem, hogy élek. Ha bárkit is a másvilágra szántak, az én voltam. Chadnek és az Ezredesnek köszönhetem, hogy megmenekültem a végzettől, az „én Ezredesemnek”, ahogy mostantól hívni fogom, és persze Mirabella barátnőm elszántságának, meg a két férfi megérzéseinek a „Supermant”, a Főnököt illetően. Az Ezredes azt mesélte, hogy még a rendőrkutyák is morogtak és nyüszítettek, amikor őt keresték. A jó kutya felismeri a rossz embert, így mondta az én Ezredesem. És tudom, hogy igaza van.

Amikor ott voltam abban a szörnyű szobában a falra tűzött szamárfejekkel, az arcomba világító, vakító fényben, és ahhoz se volt erőm, hogy ellenkezzek vagy sikoltsak, azt hittem, nincs menekvés. Vártam valami hirtelen energialöketre, hogy erőre kapjak. Vártam, hogy rátalálok önmagamra a pusztulásban. De a barátaim kellettek ahhoz, hogy megmeneküljek.

Hogyan is köszönhetném meg neked, mondtam

Mirabellának később, amikor már mindennek vége volt, és a Főnök eltűnt.

– Megköszönni? – hüledezett. – Ha nem találkozunk azon a nizzai vonaton, sosem keveredtél volna bele ebbe az egészbe. Nem kellett volna ennyit szenvedned…

Mirabella elsírta magát. – Drága Mirabellám! – A bátor nő, aki sosem sírt, csak esküvőkön – ezt most is elmondta, amikor odaadtam neki a zsebkendőt. Akkor is csak azért, mert nem az ő esküvője volt.

A balsors minden nyilát kilődözheti Mirabellára, ő akkor is erős marad, megtalálja a kiutat, és megment bárkit a biztos végzettől. Ő az, akit igaz barátnak lehet nevezni.

Itt ülök a Villa Romantica teraszán – nem hittem volna, hogy valaha még előfordul –, és vonakodva ízlelgetem Mirabella legújabb kotyvalékát. Klasszikus vermutnak nevezi. Pirosas színű, sok jég van benne, és az íze halványan a terpentinére emlékeztet, de én udvarias vagyok, megköszönöm, és engedelmesen iszogatom. Arra gondolok, hogy talán rossz a hozzávalók aránya, vagy nem a megfelelő alkoholt használta. Elvégre nem lehet mindenben egyformán jó. Azt hiszem, egyszer majd megmondom neki, hogy inkább maradjon a pezsgőnél.

Nem tudom, képes leszek-e túltenni magam a Villa Marában történteken. Chad azt mondja, hogy az érzelmi heg megmarad, és ő biztosan tudja, hisz orvos. Volt már dolga olyan gyerekekkel is, akiknek hiányzott a fél arcuk, ő pedig helyrehozta őket, és azt mondja, hogy egy idő után

már újra tudnak mosolyogni, és éppúgy beszélnek és viselkednek, mint az átlagos gyerekek. A trauma nemcsak külsődleges, de belső is. Elég csak megnézni Mirabella kezét, amit végre fedetlenül mer hagyni. Már nem húz rá kesztyűt. Nem rejtegeti a forradásokat. De ez az ő története, nem az enyém.

Az én sztorim nagyon egyszerű. Idejöttem a villába, menekültem életem romjaitól. Nem tudtam, mit akarok. Azt hittem, hogy elveszítettem mindent, ami számít: a férjemet, az otthonomat, a kevéske megtakarításomat, az önazonosságomat. Mirabella azonban kézbe vett, felemelt a földről, megmentette az életemet az autóbaleset után, aztán újra és újra, végül pedig a Főnöktől. Aki nagyon gonosz ember.

Állandóan azt kérdezem magamtól, hogyan is képzelhettem, hogy beleszerettem. Persze jól nézett ki a maga nagydarab, túláradó, fontos gazdagember módján. Emlékszem a borzongásra, amikor a karjában tartott, az érzésre, hogy vagyok valaki. Hogy nem akarnak elzavarni, elküldeni. Most, amikor a történet már véget ért, és az igazság napvilágra került, a Főnök jó híre tönkrement, fény derült a titkos életére, az én sztorim is harsány médiabotrány lett, amit alig éltem túl. Örülök, hogy már nincsenek körülöttem tévések a kameráikkal, celebvadászok a mobiljaikkal. Visszasüllyedtem az ismeretlenségbe, és ezzel teljesült is, amire vágytam.

Bár ez nem teljesen igaz. Itt ülök a Villa Romatica

teraszán, szopogatom Mirabella szörnyű koktélját, és pontosan azt várom, amire vágyom. Vagyis akire. Látnom kell, ahogy felém jön, sapkája a kezében, mint mindig, egyenruhája makulátlan, az aranycsillagok ragyognak a váll-lapjain, és a szeme azzal a különös fénnyel ragyog, amit szerelemnek neveznek. Bárki, aki már látta, pontosan tudja, miről beszélek. Ez a fény megszépít bármilyen hétköznapi arcot, egy férfi esetében pedig ellenállhatatlan.

Egyszerű fehér szoknya van rajtam, a derekamon fekete szalag fogja körbe, takaros masniba kötve. Sosem tartottam magam olyasféle „masnis" lánynak, de Mirabella közölte velem, hogy márpedig az vagyok. Ő segített összeállítani ezt az öltözéket, amikor legutóbb vásárolni voltunk Cannes-ban – muszáj volt, mert nagyon sokat fogytam, és kiestem a régi ruháimból.

De fiatal vagyok, újra egészséges, és sokkal erősebb, mint korábban bármikor. A csalfa férfi és a rossz házasság elől futó ijedt kislány nincs többé. Nemsokára összeköltözöm a jóképű Ezredessel. Amint szabad leszek, össze is házasodunk, és a nevelőanyja leszek két gyönyörű kislánynak, akiknek éppolyan nagy szükségük van egy anyukára, mint nekem arra, hogy anya legyek.

Ha valakinek szüksége volt egy boldog befejezésre, az én vagyok.

56

CHAD PRESCOTT

Megint csak a nizzai repülőtéren találom magam egy párizsi járatra várva, ami természetesen késik, hogy aztán továbbrepüljek Rio de Janeiróba, ahol az éjszakát töltöm majd, épp csak belekóstolva döbbenetes szépségébe. A repülés már önmagában is csoda a fantasztikusan zöld óceán felett, a fehér hullámoktól ostromolt partokkal, az ikerhegycsúcsokkal, és persze a legnagyobb látványossággal, a Corcovadóval, ahol Jézus kitárt karral várja az érkezőt. Majd megvacsorázom valami kis fehér csempés helyen, ahol a legjobb *feijoadá*t készítik, ezt a fekete babból, disznóhúsból és egyéb szalonképtelen hozzávalókból álló ételt, amely valószínűleg az étrendem alapját képezi majd az elkövetkező hónapokban. Az Amazonas falvaiba tartok, ott nincsenek szupermarketek, sarki kisboltok, kávézók és kiskocsmák, ahol az ember bedobhat egy pohár bort meg egy frissen sült omlettet. És persze térerő sincs. Ez utóbbit sajnálom a legjobban.

Néhány hét elég volt ahhoz, hogy szerelembe essek. Megszoktam Mirabella lágy hangját, a jelenlétét; azt, hogy

reggel kinyitom a szememet, és az első pillantásom a párnán szétterülő vörös hajára esik magam mellett, és az arcára, mely olyan nyugodt álmában, mintha az elmúlt hetek veszedelmei és traumái meg sem történtek volna. Hozzászoktam, hogy otthonomnak tekintsem a Villa Romanticát, melyre mindig vágyakozással fogok gondolni, és ahová mindig visszatérek. Most már nem az én házam vagy Mirabella háza, hanem a kettő elválaszthatatlanul összefonódott, akárcsak mi ketten.

Hogy történhetett ez? Ezerszer feltettem már magamnak ezt a kérdést. Itt vagyok én, az utazó orvos, aki teljesen elégedett az életét kitöltő munkával, a magányos, békés napokkal a délfrancia parton, ahol minden kávézóban kapható omlett, és az asztalon mindig áll egy kancsó bor meg egy kosár kenyér a finom normandiai vaj és egy tálka helyben sajtolt olívaolaj társaságában. Ezek is hiányoznak, de most először egy nő is hiányzik.

És ez a nő nem akárki. Ő Mirabella Matthews, olyan detektívtörténetek írója, amilyeneket magam is szívesen olvasok kevéske szabadidőmben. Ő Mirabella Matthews, az a bátor teremtés, aki szembenézett az életveszéllyel egy nagy hatalmú, ravasz és végtelenül gonosz férfi képében, aki feláldozta volna Verityt is, hogy a szamárfejek mellé kerüljön a falra.

De most már a járatomat vártam, és a kedves ifjú pincér a pult túloldalán pezsgővel kínált. Nem fogadtam el. Nem voltam pezsgőzős kedvemben. Nem volt mit ünnepelnem. Éppen távolodtam a nőtől, akit szeretek.

Rendeltem még egy sört, pedig ennél több eszem is lehetett volna. Az ital nem segít a szívfájdalmon. Pedig az én szívem még nincs is összetörve. Ez később esedékes, amikor majd megérkezem úti célomhoz, több ezer mérföldre innen.

Lemondtam a jegyemet, fogtam ócska bőrtáskámat, és beálltam a taxikhoz kígyózó sorba. Szokás szerint vagy egy kilométer hosszú volt. Közben az eső is eleredt, az a fajta eső, ami szép csendben csontig áztat, mielőtt még észrevennéd, de akkor már semmit sem tehetsz ellene.

Csak álltam ott régi esőkabátomban, viharvert táskámat szorongatva. Vizes hajam a fejemre tapadt, és pislogva néztem ebbe a világba, amelyet most először nem akartam otthagyni. Nem is hallottam az autók tülkölését, a dudálást, a buszok csikorgó fékezését, a sorban állók morgását. Aztán meghallottam az ő hangját.

– Pattanj be! – kiáltotta, és kitárta a miniatűr kis autó ajtaját, amellyel mostanában járt. Gondolom, jobban boldogult vele, mint a kék Maseratival, amelyet összetört a szakadékban.

Beszálltam, becsaptam az ajtót, ő pedig indított, mit sem törődve a neki címzett füttyökkel és szitkokkal.

Ránéztem. Fülig ért a mosolya. A haja úgy meredezett minden irányba, mintha tele lenne elektromossággal. Göndör fürtjeit eláztatta az eső, és a magabiztos vigyor ellenére sebezhetőnek tűnt.

Rám sandított. – Ugye nem gondoltad komolyan, hogy ilyen könnyen elengedlek?

– Reméltem, hogy nem fogsz – feleltem.

57

MIRABELLA

Jóval később, immár a szobámban, az ágyban voltunk, ahol az imént szerelmeskedtünk. Chad a kezébe fogta a kezemet, és az összezsugorodott bőrt vizsgálgatta. A körmeim tökéletesek voltak, de az ujjaim görbe karmokra emlékeztettek. Megint elöntött a szégyenkezés, és sírva fakadtam.

– Meséld el – mondta.

Az eltelt hosszú évek során soha senkinek nem beszéltem a balesetemről. Még a pszichológusnak sem, aki szerint jót tenne, ha megnyílnék. Azt mondta, sokat segítene az ilyen „kibeszélés”, jobban leszek, „meggyógyulok”, ha megszabadulok a lelki tehertől.

Sem akkor, sem később nem tettem ezt meg, de most nem akartam, hogy a titok közém és a szerelmem közé álljon. Tudnia kell, hogy mi történt.

– Tizenkét éves voltam – kezdtem bele. – Anyámmal elmentünk egy ismerősünk farmjára. A pajtában játszottam a többiekkel, ahogy a gyerekek szoktak, bújócskáztunk a télire tartalékolt szalmabálák között. Csak három tehén volt, de azokkal úgy bántak, mint a

gyerekekkel, mindennap fényesre csutakolták őket, kényeztették, mint a pompás versenylovakat. Gyönyörűek voltak a nagy barna szemükkel meg a hosszú szempillájukkal. Én városi gyerekként még sosem láttam tanyát, mezőgazdasági gépeket. Nekem az egész csak játszótér volt. Felmásztam a szarufára, tudod, arra a nagy főgerendára, amilyen a csűrökben van, és amelyből a többi gerenda kiágazik. Az egyik éppen ott nyúlt ki, ahol elbújtam.

Elhallgattam. Nem akartam emlékezni. De muszáj volt elmondanom Chadnek.

– A gerenda végén volt egy kerek gép, elég rozsdásnak tűnt, mintha évek óta nem használták volna. Persze hogy ki kellett próbálnom a magam vakmerő módján. Gondoltam, csak megragadom a kötelet, és majd ott lógok a srácok fölött, miközben fél kézzel a gépbe kapaszkodom. És pontosan ezt csináltam. A kötél régi volt, és elszakadt. Lezuhantam. A gépet is magammal rántottam. Ráestem az egyik tehénre, valószínűleg ez mentette meg az életemet, de az állat belepusztult, eltört a nyaka. Teljesen kikészültem, hogy megöltem egy ártatlan állatot. A felnőttek vigasztaltak, de én tudtam, hogy az én hibám volt. És igen, bármilyen hülyén hangzik is, sebet hagyott az elmémben is. Szeretem az állatokat, befogadom a kóbor kutyákat, macskákat, segítek a helyi állatmenhelynek, és mindent megteszek értük…

– Hogy jóvátedd a tehén dolgát – jegyezte meg Chad.

– Te jó ég, el tudod képzelni? Annyi év telt már el, és

még mindig képtelen vagyok megbocsátani magamnak. Nem tudom megbocsátani az ostobaságomat és a gőgömet.

– Ennyi volt az egész?

Láttam rajta, hogy nem hisz nekem. Muszáj volt folytatnom. – Ráestem a barátnőmre is. Ő leesett a szalmabáláról, és azt hittem, meghalt. Sikítani kezdtem, hogy segítsenek. Nem halt meg, de mindkét lába eltört, és egy évbe telt, mire újra járni tudott. Később én voltam a koszorúslánya az esküvőjén. Még akkor is sántított. Látod, a saját lábamon járok, mondta nekem nagy, szeretetteli mosollyal. Akkor tanultam meg, mi a megbocsátás.

– Nos, itt az ideje, hogy te is megbocsáss magadnak – mondta Chad. – Mindenki követ el hibákat. Én is. Gyakran érzem úgy, hogy tehettem volna többet is azokért a gyerekekért ott, a vadonban, hogy még többet kellene tennem, nem lenne szabad visszajönnöm ide, és magukra hagyni őket. Aztán eszembe jut, hogy ki vagyok. Teszem, amit teszek. Ami tőlem telik. Nekem is van saját életem, saját világom. És neked is, gyönyörűséges, súlyos terhet cipelő Mirabellám. Most már leteheted a terhet, és továbbléphetsz. Velem tartasz?

Ez volt a legjobb kérdés, amelyet férfi valaha is feltett nekem. Már persze azon kívül, hogy „Hozzám jössz?”. De azt majd később.

És akár hiszik, akár nem, a kanári ráfüttyentett.

EPILÓGUS

Amikor Jerushára gondolok, visszaidézem szomorú történetét, de emlékszem örömteli időkre is, amelyeket átélt, a sikerére és a boldogságára is, míg mindezt el nem vették tőle.

Bájos, mosolygós fiatal nőként szeretek rá emlékezni, aki örömmel adott szerelmet, és boldog volt, amikor viszonozták. Igazi csillag volt az élet égboltján.

Most már Chad és én képesek vagyunk élvezni ezt a gyönyörű házat, amelyet Jerusha reménnyel eltelve oly gondosan felépített. Rá gondolunk, amikor visszhang száll felénk a tengerpartról, vagy egy téli éjszakán a hullámok nagy robajjal a szikláknak csapódnak, vagy azt a meghatározhatatlan illatot érezzük. Emlékszünk rá, és hálásak vagyunk neki. Jerusha nemcsak a szívünkben fog örökké élni, hanem abban az életmódban, amelyet ő segített megalkotni az utána következőknek.

Szeretnénk, ha tudnád, Jerusha, hogy mindez nem volt hiábavaló.

TARTALOM

Köszönetnyilvánítás

PROLÓGUS

A festmény

ELSŐ RÉSZ –NAPJAINKBAN

1

2

Mirabella

Verity

Mirabella

3

Verity

4

Chad Prescott

5

Mirabella

6

Mirabella

7

8

9

10

Mirabella

11

Az Ezredes

12

Verity

Mirabella

13

14

15
16

MÁSODIK RÉSZ – JERUSHA 1930-AS ÉVEK

17
Mirabella
Jerusha
18
Mirabella
19
A Főnök
20
21
Chad Prescott
22
Mirabella
23
Chad Prescott
24
Mirabella
25
Mirabella
26
A Főnök
27
Mirabella
28
Chad Prescott
29
Mirabella
30
Az Orosz
31
Az Ezredes
32
Mirabella
33
A Főnök
34

Chad Prescott
35
Az Orosz

HARMADIK RÉSZ – JERUSHA ÉS A MÚLT

A kezdet
Mirabella
Jerusha
36
37
38
39
40
41
42
43

NEGYEDIK RÉSZ – NAPJAINKBAN

44
Verity
45
A Főnök
46
47
Verity
48
Mirabella
49
Az Ezredes
Mirabella
50
A Főnök
51
Mirabella
52
Chad Prescott
Az Ezredes

53
Verity
Mirabella
54
A Főnök
55
Verity
56
Chad Prescott
57
Mirabella

EPILÓGUS